EOIN COLFER

ARTEMIS FOWL

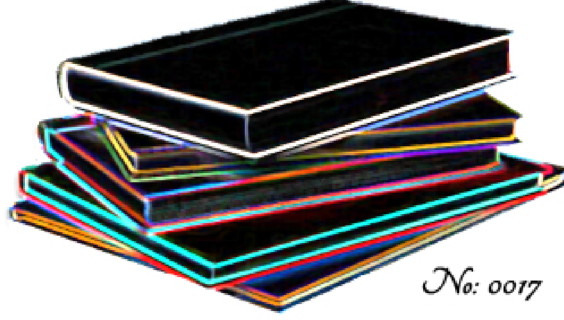
SONSUZLUK ŞİFRESİ

ARTEMİS

fk KİTAPLIĞI

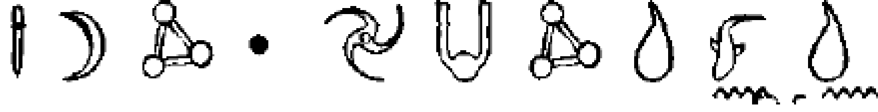
Kitap Adı: *Artemis Fowl 3 Sonsuzluk Şifresi*
Kitap Yazarı: *Eoin Colfer*
Çevirmen: *S. Nihan Ertürk*
Yayınevi: *Artemis*
Sayfa Sayısı: *329**
Basım Yılı: *2003*
Tarayan: *Bilinmiyor*
Düzenleyen: *FK Kitaplığı*

*Bilgiler kitapyurdundan alınmıştır.
Çevirinin Google Translate olması muhtemeldir!!!

ARTEMİS FOWL
SONSUZLUK ŞİFRESİ

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

ARTEMİS FOWL’UN GÜNLÜĞÜNDEN ALINTI. DİSK 2. KODLANMIŞTIR.

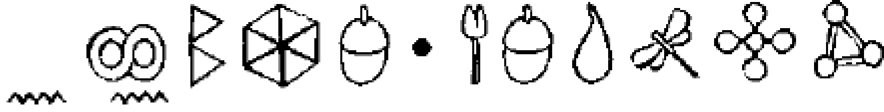
Son iki yıldaki iş girişimlerim ebeveynsel müdahale olmadan gelişti. Bu süre içinde, Piramitleri Batılı bir işadamına sattım, Leonardo da Vinci’nin kayıp günlüklerinin sahtesini yapıp açık arttırmaya çıkardım ve Peri Halkını kıymetli altınlarının büyük bir bölümünden ayırdım. Ama komplo kurma özgürlüğüm neredeyse sona ermek üzere. Bunları yazarken, babam Rus Mafyasının elinde geçirdiği iki yıldan sonra iyileştiği Helsinki’deki bir hastanede yatıyor. Geçirdiği çetin sınavdan sonra hâlâ baygın ama kısa bir süre sonra kendine gelecek ve Fowlların mali durumunu tekrar kontrol altına alacak.

Fowl Malikânesinde yaşan iki ebeveynle çeşitli illegal maceralarımı fark edilmeden düzenlemem imkânsız olacak. Önceden bu bir sorun değildi çünkü 'babam benden de büyük bir üçkâğıtçıydı ama Annem Fowlların namuslu olması konusunda kararlı.

Bununla beraber, son bir iş için hâlâ zaman var. Annemin onaylamayacağı bir şey için. Peri Halkının da onu onaylayacağım sanmıyorum. Bu yüzden onlara söylemeyeceğim.

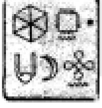

BİRİNCİ KISIM: SALDIRI

BÖLÜM I: KÜP

EN FIN, KNIGHTSBRIDGE, LONDON

ARTEMİS Fowl neredeyse durumdan memnundu. Babası her an Helsinki Üniversite Hastanesinden çıkabilirdi. Artemis, Londra'nın deniz ürünü lokantalarından biri olan En Fin'deki leziz öğle yemeğini sabırsızlıkla bekliyordu ve iş bağlantısı her an gelebilirdi. Her şey plana göre işliyordu.

Koruması Kâhya o kadar rahat değildi. Ama zaten o asla hiçbir zaman gerçekten rahat olmazdı; insan öyle gardım düşürerek kolay kolay dünyanın en ölümcül adamı olamazdı. Dev Avrasyalı Knightsbridge lokantasının masaları arasında hızla dolaşıp her zamanki güvenlik malzemelerini yerleştirdi ve çıkış yerlerini temizledi.

"Kulaklıklarım takıyor musun?" diye işverenine sordu.

Artemis derince bir iç çekti. "Evet, Kâhya. Ama burada pek tehlikede olduğumuzu sanmıyorum. Tanrı aşkına, burası gün ışığında yasal bir iş toplantısı yapmak için mükemmel? bir yer."

Kulaklıklar aslında ses filtresi süngerleriydi, LEP miğferlerinden alınmışlardı. Bir yıl önce, Artemis'in dalaverelerinden biri onu bir peri vurucu timiyle karşı karşıya getirdiğinde, Kâhya peri teknolojisinden bir defineyle beraber miğferleri ele geçirmişti. Süngerler LEP laboratuvarlarında yetiştirilmişlerdi ve desibel seviyesi tehlikeliye ulaştığında minnacık gözenekli zarları otomatik olarak kapanıyordu.

"Belki öyledir, Artemis ama tetikçilerin özelliği insanları habersiz yakalamayı sevmelerindedir. "

"Olabilir," diye karşılık verdi Artemis, menünün antre bölümünü dikkatle okurken. "Ama kim bizi öldürmek isteyebilir ki?"

Kâhya yemek yiyenler içindeki bir kadına, ya bir şey planlıyorsa diye ters bir şekilde gözlerini dikti. Kadın en az seksen yaşındaydı.

"Belki bizim peşimizde olmayabilirler. Jon Spiro'nun güçlü bir adam olduğunu unutma. Birçok şirketi işsiz bıraktı. Yaylım ateş arasında kalabiliriz."

Artemis başıyla onayladı. Her zamanki gibi Kâhya haklıydı. Onların hâlâ hayatta olma nedeniydi buydu zaten. Buluşacağı Amerikalı Jon Spiro tetikçilerin mermilerini çekecek türden bir adamdı. Gölgeli bir geçmişi vardı ve çetelerle bağlantısı olduğu iddia edilen, başarılı bir BT milyarderiydi. Söylentilere göre şirketi Fission Cips çalınmış araştırmalar sayesinde zirveye ulaşmıştı. Tabii ki bugüne kadar hiçbir şey ispatlanmamıştı; Chicago bölge savcısının birçok kez uğraşmasına rağmen.

Bir garson kız, yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle onlara yaklaştı.

“Selam, genç adam. Çocuk menüsünü germek ister misin?”

Artemis’in alnında bir damar atmaya başladı.

“Hayır, “Hayır, *mademoiselle*, çocuk menüsünü görmek istemiyorum. Çocuk menüsünün üzerindeki yemeklerden daha leziz olduğuna hiç şüphem yok. A la carte rica edeceğim. Yoksa ergenlik yaşına girmemişlere balık servisi yapmıyor musunuz?”

Garsonun gülümserken gözüken azı dişlerinin bir kısmı kayboldu. Artemis’in kelime hâzinesi çoğu insan üzerinde böyle etkiler uyandırırdı.

Kâhya gözlerini yukarı dikti. Artemis kimin onu öldürmek istediğini merak etti. Başlangıç olarak, Avrupa’daki terzi ve garsonların çoğu bunu isterdi.

“Emredersiniz, efendim,” diye kekeledi şansız garson kız. “Nasıl isterseniz.”

“Sebze ve taze patates garnitürlü, karışık kılıç ve köpekbalığı tavası istiyorum.”

“İçmek için?”

“Kaynak suyu. Eğer varsa, İrlanda kaynak suyu olsun. Ve lütfen buz olmasın çünkü buzlarınız hiç şüphesiz musluk suyundan yapılıyordur ve kaynak suyunun özelliğini yok edecektir.”

Garson kız masa altıdaki soluk tenli ufaklıktan kaçıp rahatlamak için aceleyle mutfağa gitti. Bir zamanlar bir vampir filmi görmüştü. Yaşayan ölü yaratıklarda aynı hipnotize eden bakışları vardı. Belki çocuğun yetişkin gibi konuşmasının nedeni aslında beş yüz yaşında olmasıydı.

Artemis neden olduğu dehşetin farkında olmadan yemeğinin beklentisiyle gülümsedi.

“Okul danslarında büyük başarılara imza atacaksın,” diye yorumda bulundu Kâhya.

“Anlamadım?”

“Zavallı kız neredeyse ağlıyordu. Arada bir nazik olmanın bir zararı yok.”

Artemis buna şaşırmıştı. Kâhya nadiren kişisel konularda fikrini söylerdi.

“Okul danslarına gideceğimi sanmıyorum, Kâhya.” “Dans önemli değil. Önemli olan iletişim.”

“İletişim mi?” diye alay etti Artemis Fowl. “Benim kelime hâzineme sahip, yaşayan bir genç bulacağımı sanmıyorum.”

Kâhya konuşmak ve iletişim arasındaki farkı belirtmek üzereydi ki lokantanın kapısı açıldı. Ufak tefek, bronz tenli bir adam, yanındaki tam manasıyla dev bir adamla beraber içeri girdi. Bunlar Jon Spiro ve korumasıydı.

Kâhya patronunun kulağına fısıldamak için eğildi. “Dikkatli ol, Artemis. İri olanın ününü biliyorum.” Spiro, kolları iki yana açık, masaların arasından dolaşarak yaklaşıyordu. Bir cirit gibi ince ve Artemis’den birazcık uzun, orta yaşlı bir Amerikalıydı. Seksenlerde işi taşımacılıktı, doksanlarda hisse senetlerinden büyük vurgunlar yapmıştı. Artık, iletişimle ilgileniyordu. Her zamanki beyaz keten takımını giyiyordu. Bileklerinde ve parmaklarında Taç Mahal’i süsleyecek kadar mücevherat vardı.

Artemis iş arkadaşını karşılamak için ayağa kalktı. “Bay Spiro, hoş geldiniz.”

“Selam, küçük Artemis Fowl. Nasılsın bakayım?”

Artemis adamın elini sıktı. Spiro’nun takıları bir çıngıraklı yılanın kuyruğu gibi tıngırdadı.

“İyiyim. Geldiğinize sevindim.”

Spiro bir iskemle çekti. “Artemis Fowl’dan bir teklif gelirse burada olmak için kırık camların üzerinden yürürüm.”

Korumalar birbirlerini tartarak süzdüler. Cüsselerini saymazsak, ikisi tamamen zıt kutuplardı. Kâhya hafife alınacak bir verimlilik örneğiydi. Siyah takım elbise, kazınmış bir kafa ve neredeyse iki onluk boyuyla olabildiği kadar göze çarpmamaya çalışan bir tipti. Yeni gelenin beyaza yakın sarı saçları, kesik bir tişörtü ve iki kulağında da gümüş korsan küpeleri vardı. Bu, unutulacak ya da umursanmayacak bir adam değildi.

“Pervasız Arno,” dedi Kâhya. “Senden bahsedildiğini duydum.”

Pervasız, Jon Spiro’nun omzunun yanındaki yerini aldı.

“Kâhya. Kâhyalardan biri,” dedi bir Yeni Zellanda aksanıyla. “Sizin en iyiler olduğunuzu duydum. Bu duyduğum bir şey. Umarım bunun doğru olup olmadığını öğrenmek zorunda kalmayız.”

Spiro güldü. Ses bir kutu çekirgeden geliyormuş gibiydi.

“Arno, lütfen. Burada arkadaşlar arasındayız. Bugün tehditlerle uğraşacak değiliz.”

Kâhya bundan emin değildi. Kafatasının merkezindeki asker hisleri bir yaban arısı kovanı gibi vızıldıyordu.

“Peki, dostum. İşe dönelim,” dedi Spiro, birbirine bitişik siyah gözlerini Artemis’e dikerek. “Atlantik boyunca ağzımın suyu aktı durdu. Bana uygun neyin var?” Artemis kaşlarını çattı. Öğle yemeklerini yiyene kadar işin bekleyeceğini umuyordu.

“Menüyü görmek ister misin?”

“Hayır. Artık fazla yemiyorum. Çoğunlukla haplar ve sıvılar. Bağırsak sorunları.”

“Peki öyleyse,” dedi Artemis, alüminyum bir evrak çantasını masaya koyarak. “O zaman işe başlayalım.” Çantanın kilidini açıp mavi bir köpüğün içinde duran, mini bir diskçalar boyundaki, kırmızı bir küpü ortaya çıkardı.

Spiro gözlüğünü kravatının ucuyla temizledi. “Gördüğüm bu şey ne, ufaklık?”

Artemis parıldayan kutuyu masanın üzerine koydu. “Gelecek, Bay Spiro. Planlananın çok ilerisinde.”

Jon Spiro yakından bakmak için eğildi.

“Bana göre bir kâğıt ağılığına benziyor.”

Pervasız Arno kıs kıs güldü, gözleri Kâhya’yla alay ediyordu.

“O zaman bir gösteri yapalım,” dedi Artemis, metal kutuyu alarak. Bir düğmeye bastı ve zımbırtı hırıldayarak çalıştı. Bölümler geriye kayarak hoparlörleri ve bir ekranı ortaya çıkardı.

“Hoş,” diye mırıldandı Spiro. “Bir mikro TV için üç bin mil mi, geldim?”

Artemis başıyla onayladı. “Bir mikro TV. Ama aynı zamanda sesle kontrol edilen bir bilgisayar, bir cep telefonu, bir tanıma aleti. Bu küçük kutu elektrikli ya da organik her tür platformdaki bütün bilgileri kesinlikle okuyabilir. Video, lazer disk, DVD çalar, internete girebilir, e-posta alır, herhangi bir bilgisayarı zorla ya da gizlice girebilir. Hatta göğsünü tarayıp

kalbinin ne kadar hızlı attığını gösterebilir. Pili en az iki yıl dayanır ve tabii ki kesinlikle kablosuzdur.”

Artemis söyledikleri yerine otursun diye ara verdi.

Spiro’nun gözlüklerinin arkasındaki gözleri faltaşı gibi kocaman olmuştu.

“Yani, bu kutunun...”

“Bütün diğer teknolojilerin modasını geçireceğini söylüyorum. Senin bilgisayar planların bir değeri kalmayacak.”

Amerikalı birkaç derin nefes aldı.

“Ama nasıl... nasıl?”

Artemis kutuyu çevirdi. Kızıl ötesi bir algılayıcı arkasında yavaş yavaş yanıp sönüyordu.

“İşin sırrı burada. Tamamı bir omni-algılayıcı. İstediğin her şeyi okuyabilir. Ve içindeki kaynak, programlanırsa seçtiğin herhangi bir uyduya bağlanabilir.”

Spiro parmağını salladı. “Ama yasal, değil mi?”

“Evet, evet,” dedi gülümseyerek Artemis. “Böyle bir şeyin aleyhinde hiçbir kanun yok. En azından piyasaya çıktıktan iki yıl sonrasına kadar olmayacak. Napster’ı kapatmalarının ne kadar sürdüğünü biliyorsun.”

Amerikalı yüzü ellerinin arasına aldı. Bu çok fazlaydı.

“Anlamıyorum. Bu, şu anda elimizde olanların hepsinden yıllar, hayır, onlarca yıl ileri. Sen on üç yaşındaki bir çocuktan başka bir şey değilsin. Bunu nasıl yaptın?”

Artemis bunu bir an düşündü. Ne diyecekti? On altı ay önce Kâhya’nın LEP Düzetme Timini ele geçirip onların peri teknolojisine el koyduğunu mu söyleyecekti? Sonra, o, Artemis’in parçalarını alıp bu mükemmel kutuyu imal ettiğini mi? Hiç de olacak bir şey değildi bu.

“Benim çok zeki bir çocuk olduğumu kabul edelim, Bay Spiro.”

Spiro’nun gözleri kısıldı. “Belki düşünmemizi istediğin kadar zeki değilsindir. Bir gösteri istiyorum.”

“Tabii ki,” diye başıyla onayladı Artemis. “Cep telefonunuzu var mı?”

“Doğal olarak.” Spiro, Fission Cips’in en son modeli olan cep telefonunu masanın üzerine koydu.

“Anladığım kadarıyla güvenlikli?”

Spiro kendini beğenmiş bir tavır içinde başıyla onayladı. “Beş yüz bitlik şifresi var. Türünü en iyisi. Bir kod olmadan Fission 400’e giremezsin.”

“Göreceğiz.”

Artemis algılayıcıyı telefona doğrulttu. Ekranda hemen cep telefonunun çalışma görüntüsü belirdi.

“İndirme?” diye sordu hoparlörden metalik bir ses.

“Onaylandı.”

Bir saniye bile geçmeden iş bitmişti. “İndirme tamamlandı,” dedi kutu, belli belirsiz bir kendini beğenmiş havada.

Spiro şaşkınlıktan dona kalmıştı. “Buna inanmıyorum. Bu sistem yirmi milyon dolar ediyor.”

“Beş para etmez,” dedi Artemis, ona ekranı göstererek. “Evi aramak ister misin? Ya da hisselerinin bazılarını satmak? Banka hesaplarının numaralarını sim kartında tutmaman lazım.”

Amerikalı birkaç saniye düşündü.

“Bu bir üçkâğıt,” dedi sonunda. “Telefonumla ilgili bilgileri biliyor olmalısın. Bir şekilde, nasıl olduğunu bana sorma ama daha önceden ona girdin.”

“Bu mantıklı,” diye onayladı Artemis. “Ben de olacağından şüphelenmiş tim. Nasıl bir test istediğini sen söyle.”

Spiro gözlerini lokantada gezdirdi, parmakları masada trampet çalıyordu.

“Orada,” dedi barın üstündeki video rafını göstererek. “Onun kasetlerinden birini çal.”

“O kadar mı?”

“Başlangıç olarak yeterli.”

Pervasız Arno kasetleri karıştırıp sonunda etiketsiz bir tanesini seçip büyük bir gösteri yaptı. Kaseti masaya vurup gümüş çatal bıçak takımını havaya zıplattı.

Artemis gözlerini bu da ne dercesine yukarı dikme arzusunu bastırdı ve kırmızı kutuyu kasetin yüzeyine yerleştirdi.

Kasetin iç parçalarının görüntüsü minik plazma ekranda belirdi.

“İndirme?” diye sordu kutu.

Artemis başıyla onayladı. “İndir, düzenle ve oynat.” Tekrar, işlem bir saniyede tamamlandı. Bir İngiliz dizisinin eski bölümlerinden bir oynamaya başladı.

“DVD kalitesinde,” diye açıkladı Artemis. “Giriş ne olursa olsun, C Küp düzenleyecektir.”

" “Ne?”

“C Küp,” diye tekrar etti Artemis. “Küçük kutuya verdiğim ad. Biraz aleni olduğunu, kabul ediyorum. Küp her şeyi görür*****.”

İngilizce’de “c” harfi tek başına okunduğunda görmek manasına gelen kelimeye denk gelir.

Spiro video kaseti kaptı. “Kontrol et,” diye emredip kaseti Pervasız Arno’ya attı. Sarı saçlı koruma, kaseti yerine sokarak barın televizyonunu çalıştırdı. Ekranda titreyerek Coronation Street belirdi. Aynı diziydi. Ama görüntü aynı kaliteye yaklaşamıyordu bile.

“İkna oldun mu?” diye sordu Artemis.

Amerikalı bileziklerinden birini kurcaladı.

“Neredeyse. Son bir test daha. İçimde hükümetin beni izlediği gibi bir his var. Bunu kontrol edebilir misin?” Artemis bir an için bunu düşündü, sonra tekrar kırmızı kutuya seslendi.

“Küp, bu binaya odaklanan herhangi bir izleme ışını algılıyor musun?”

Makine bir saniye için olduğu yerde döndü.

“En güçlü iyon ışını sekiz kilometre batıda, ST1132P kod numaralı ABD uydusundan çıkıyor. CIA’e kayıtlı.

Yaklaşık geliş süresi sekiz dakika. Bağlantılı olan birkaç LEP sondası...

Artemis Küp devam etmeden önce sessiz düğmesine bastı. Bilgisayarın peri parçalarının LEP teknolojisini de bulacağı ortadaydı. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Yanlış ellerdeki bu bilgi peri güvenliğini yok edebilirdi.

“Sorun ne, ufaklık? Kutu hâlâ konuşuyordu. LEP de kim?”

Artemis omuz silkti. “Siz Amerikalıların dediği gibi para yok, oyun yok. Bir örnek yeter. CIA tamam.”

“CIA,” dedi Spiro. “Askeri sırları sattığımdan şüpheleniyorlar. Sadece beni takip etmek için kuşlarından birini yörüngeden çekmişler.”

“Ya da beni,” diye belirtti Artemis.

“Belki de seni,” diye ona katıldı Spiro. “Her an gözüme daha korkunç görünüyorsun.”

Pervasız Arno alay edercesine kıkırdadı.

Kâhya bunu umursamadı. İçlerinden birinin profesyonel olması gerekiyordu.

Spiro eklemlerini kıtırdattı. Bu, Artemis’in nefret ettiği bir huydu.

“Sekiz dakikamız var, bu yüzden konuya dönelim, ufaklık. Kutu kaç para?”

Küpün biraz önce neredeyse açıkladığı LEP bilgisine takılan Artemis dikkat etmiyordu. Dikkatsiz bir anında, neredeyse yeraltında yaşayan arkadaşlarını tam onları sömürebilecek türden bir adam karşısında açığa vuracaktı.

“Özür dilerim, ne demiştin?”

“Kutu kaç para?”

“Önce, o bir Küp,” diye düzeltti Artemis. “Ye ikinci olarak satılık değil.”

Jon Spiro derin, ürpertili bir nefes aldı. “Satılık değil mi? Beni Atlantik’in öte yanından satmayacağın bir şeyi göstermek için mi getirdin? Burada neler oluyor?”

Kâhya kemerindeki silahının kabzasını sıkıca tuttu. Pervasız Arno’nun eli arkasında kayboldu. Gerginlik aniden hızla arttı.

Kâhya iki elinin parmaklarını birleştirdi. “Bay Spiro. Jon. Ben tam bir salak değilim. Küpün değerini biliyorum. Özellikle bu aleti almak için dünyada yeterli para yok. Bana verebileceğiniz şey bir hafta içinde bin misli değerde olacaktır.”

“O zaman nasıl anlaşacağız, Fowl?” diye sordu Spiro, sıktığı dişlerinin arasından. “Ne teklif ediyorsun?” " “Size on iki ay veriyorum. Doğru fiyatı verirseniz bir seneliğine Küpü pazara çıkarmayacağım.”

Jon Spiro kimlik bileziğiyle oynadı. Bu ona bir doğum günü hediyesiydi.

“Bu teknolojiyi bir yıl saklı mı tutacaksın?”

“Doğru. Bu da size çökmeden önce hisselerinizi satabilmeniz ve karla Fowl Endüstrisi alabilmeniz için gereğinden çok zaman sağlayacaktır.”

“Fowl Endüstrisi diye bir şey yok.”

Artemis sırıttı. “Olacak.”

Kâhya patronunun omzunu sıktı. Jon Spiro gibi bir adamı kızdırmak iyi bir fikir değildi.

Ama Spiro alayı fark etmemişti bile. Kafası hesap yapmakla meşguldü, bilezikleriyle tespih gibi oynuyordu.

“Kaç para?” diye sordu en sonunda.

“Altın. Bir metre küp altın,” diye cevapladı Fowl servetinin varisi.

“Bu çok fazla altın eder.”

Artemis omuz silkti. “Altını severim. Değerini korur. Zaten bu anlaşmadan kazanacağınla kıyasladığında acınacak kadar düşük bir ücret.”

Spiro bunu düşündü. Omzundaki Pervasız Arno, Kâhya'ya bakmaya devam ediyordu. Fowl'un koruması rahatça göz kırptı: bir karşılaşma anında kuru gözler sadece dezavantaj yaratırdı. Gözlerini kim çevirecek diye karşındakine dikmek amatörler içindi.

"Diyelim şartlarını beğenmedim," dedi Jon Spiro. "Diyelim şu küçük zımbırtını şimdi almaya karar verdim."

Pervasız Arno'nun göğsü bir santimetre daha şişti.

"Küpü alsan bile," dedi Artemis gülümseyerek, "pek işine yaramaz. Bu teknoloji, mühendislerinin gördüğü her şeyin çok ötesinde."

Spiro çok hafifçe neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Ah, çözeceklerinden eminim. Birkaç yıl alsa bile senin için önemi olmayacak. Gittiğin yerde."

"Eğer ben bir yere gidersem C Küpün sırları da benimle gider. Bütün fonksiyonları benim ses örneklerime kodlanmış durumda. Bu oldukça zekice bir kod."

Kâhya zıplamaya hazır bir şekilde dizlerini büktü. "İddiaya girerim ki bu kodu kırabiliriz. Fission Cips'de koca bir tim var."

"Senin o koca timinden etkilenmediysem özür dilerim," dedi Artemis. "Şu ana kadar Phonetix'in çok gerisinden geliyorsun."

Spiro ayağa fırladı. P kelimesini sevmezdi. Phonetix hisseleri Fission Cips'den yüksek olan tek iletişim şirketiydi.

"Tamam, ufaklık, sen yeteri kadar eğlendin. Şimdi sıra bende. Uydu ışınları buraya gelmeden gitmem gerekiyor. Ama Bay Pervasız'ı arkamda bırakıyorum." Korumasının omzuna vurdu. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Pervasız başıyla onayladı. Biliyordu. Bunu dört gözle bekler durumdaydı.

Toplantı başladığından beri ilk defa Artemis yemeği unuttu ve bütün dikkatini gelişen duruma odakladı. İşler plana göre gitmiyordu.

"Bay Spiro. Ciddi olamazsın. Burası, sivillerle dolu, halka açık bir yer. Adamın Kâhya'yla başa çıkmayı umut bile edemez. Eğer bu saçma sapan tehditlerinde ısrar edersen, teklifimi geri çekmek zorunda kalacağım ve Küpü hemen piyasaya süreceğim."

Spiro avuçlarım masaya dayadı. "Dinle, ufaklık," diye fısıldadı. "Senden hoşlandım. Birkaç yıl içinde aynı benim gibi olacaksın. Ama bugüne kadar hiçbirisinin kafasına silah dayayıp tetiği çektin mi?"

Artemis cevap vermedi,

“Hayır mı?” diye homurdandı Spiro. “Ben de öyle olduğunu sanıyordum. Bazen işler böyledir. Yürek ister. Ve sende ondan yok.”

Artemis’in dili tutulmuştu. Beşinci doğum gününden beri sadece ikinci kez olan bir şeydi bu. Kâhya sessizliği doldurmak için devreye girdi. Ortaya çıkan tehditler daha çok onun alanıydı.

“Bay Spiro. Bize blöf yapmaya çalışmayın. Pervasız iri olabilir ama onu ince bir dal gibi kırabilirim. O zaman seninle benim aramda hiç kimse kalmaz. Ve sözüme güven ki bunu istemezsin.”

Spiro’nun gülümsemesi nikotin lekeli dişlerinin arasında bir pekmez lekesi gibi yayıldı.

“Ya, aramızda kimse olmayacağını nereden biliyorsun?

Kâhya midesinin bulandığını hissetti. Bir düzine lazer izi göğsünüzde dolaştığında hissettiğiniz türden bir bulantıydı bu. Tuzağa düşürülmüşlerdi. Spiro bir şekilde Artemis’i kötü duruma düşürmüştü.

“Hey, Fowl?” dedi Amerikalı. “Yemeğinin niçin bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordum.”

İşte o anda Artemis başlarının ne kadar belada olduğunu fark etti.

Her şey bir anda oldu. Spiro parmaklarını şaklattı ve En Fin’deki müşterilerin hepsi ceplerinden birer silah çıkardılar. Seksen yaşındaki bayan kemikli elindeki tabancayla birden çok daha tehdit edici görünüyordu. İki garson kız katlanır makineli tüfeklerle mutfaktan çıktılar. Kâhya daha nefes alacak zaman bile bulamamıştı.

Spiro tuzluğu devirdi. “Şah, mat. Ben kazandım, ufaklık.”

Artemis konsantre olmaya çalıştı. Buradan kurtulmak için bir yol olmalıydı. Her zaman bir yol vardı. Ama aklına gelmiyordu. Kandırılmıştı. Belki de ölümcül bir şekilde. Bugüne kadar hiçbir insan kurnazlıkta Artemis Fowl’un üstesinden gelmemişti. Ama bunun da bir kere olması gerekiyordu.

“Ben şimdi gidiyorum,” diye devam etti Spiro, C Küpü cebine koyarak, “şu uydu ışını ve şu diğerleri gelmeden. LEP, öyle bir kuruluşu daha önce hiç duymadım. Bu zımbırtıyı çalıştırır hale getirir getirmez beni hiç duymamış olmayı dileyecekler. Seninle iş yapmak eğlenceliydi.”

Kapıya doğru giderken Spiro korumasına göz kırptı.

“Altı dakikan var, Arno. Bir rüya gerçekleşiyor, değil mi? Büyük Kâhya’nın işini halleden adam sen olacaksın.” Son bir kez daha alay etmeden duramayarak Artemis’e döndü.

“Ah, aklımdayken, Artemis kız adı, değil mi?” Ve çıkıp caddedeki çeşitli ırklardan turistlerin arasına karıştı.

Yaşlı bayan arkasından kapıyı kilitledi. Tık sesi lokantanın içinde yankılandı.

Artemis inisiyatifi almaya karar verdi. “Şimdi, baylar ve bayanlar,” dedi siyah delikli namlulara bakmamaya çalışarak. “Bir şekilde anlaşabileceğimizden eminim.”

“Sus, Artemis!”

Kâhya’nın ona sessiz olmasını emrettiğini algılamak için Artemis’in beyninin bir saniye çalışması gerekti. Hem de çok kabaca söylemişti.

“Anlamadım...”

Kâhya patronunun ağzını eliyle kapattı.

“Sus, Artemis. Bu insanlar profesyoneller, onlarla pazarlık olmaz.”

Pervasız kafasını çevirip boynundaki adaleleri kıtırdattı.

“Haklısın, Kâhya. Biz seni öldürmek için buradayız. Bay Spiro arar aramaz işe başlıyoruz. Bu tuzağa düştüğüne inanamıyorum, adamım. Yaşlanıyor olmalısın.”

Kâhya da buna inanamıyordu. Baş parmağıyla onaylamadan önce bütün randevu yerlerini bir hafta gizlice izlediği zamanlar vardı. Belki de yaşlanıyordu ama önüne daha fazla yaşlanmaması için mükemmel bir fırsat çıkmıştı.

“Tamam, Pervasız,” dedi Kâhya, boş avuçlarını önüne doğru uzatarak. “Sen ve ben. Teke tek.”

“Çok soyluca,” dedi Pervasız. “Sanırım bu senin Asyalı şeref geleneğin. Ama benim bir geleneğim yok. Eğer senin buradan çıkmanı riske atacağımı düşünüyorsan, çılgın olmalısın. Bu bir hiç de karmaşık olmayan bir pazarlık. Sana ateş edeceğim. Sen öleceksin. Ne karşı karşıya gelmek var, ne de düello.”

Pervasız rahatça kemerine uzandı. Niye acele etsindi ki? Kâhya kılını kıpırdatsa bir düzine mermi hedefini bulacaktı.

Artemis’in beyni durmuş gibiydi. Her zamanki fikir seli kurumuştu. Öleceğim, diye düşündü. Buna inanmıyorum.

Kâhya bir şey söylüyordu. Artemis dinlemesi gerektiğine karar verdi.

“Yorklu Richard kibirlice savaşırdı,” dedi koruma, çok anlaşılır bir şekilde.

Pervasız seramik tabancasının namlusuna bir susturucu takıyordu.

“Ne diyorsun? Bu ne tür bir saçmalamadır? Kâhya’nın kafayı yediğini söyleme! Ben çocuklara söyleyene kadar bekle!”

Ama yaşlı kadın düşünceli göründü.

“Yorklu Richard... bunu biliyorum.”

Artemis de biliyordu. Bu, masanın yanma tutturulmuş peri ses bombasını patlatmak için gereken sözlü şifrenin neredeyse tamamıydı. Kâhya’nın güvenlik aletlerinden biriydi bu. Tek ihtiyacı olan bir kelime daha söylemekti ve bomba patlayacak, binaya katı bir ses duvarı yollayıp bütün pencereleri ve kulak zarlarını patlatacaktı. Ortada ne duman, ne alev olacaktı ama on metre çapın içinde kulaklık takmayan herkesin müthiş acıdan önce yaklaşık beş saniyesi olacaktı. Tek bir kelime sonra.

Yaşlı bayan tabancasının namlusuyla kafasını kaşıdı.

“Yorklu Richard mı? Şimdi hatırladım, okulda bunu bize rahibeler öğretmişti. Yorklu Richard kibirlice savaşırdı. Şu hafıza üçkâğıtlarından biri. Gökkuşağının renkleri.”

Gökkuşağı. Son kelime. Artemis bunu tam zamanında hatırlayıp ağzını hafifçe açtı. Eğer dişler kenetlenmiş olsaydı, ses dalgası onları şeker bir cam gibi kırardı.

Bomba bir sıkıştırılmış ses patlamasıyla çalıştı, anında on bir kişiyi, çeşitli duvarlarla temaslar kurana kadar salonun en uzak noktalarına fırlattı. Şanslı olanlar bölmelere çarptılar ve parçalayıp içlerinden geçtiler. Şansız olanlar sağlam duvarlara çarptılar. Bir şeyler kırıldı ama bunlar duvarlar değildi.

Kâhya’nın sıkıca yakaladığı Artemis güvendeydi. Koruma, bir kapı kirişine sıkıca tutunmuş uçan çocuğu kollarının arasına almıştı. Spiro’nun tetikçilerine kıyasla birçok avantajları vardı: dişleri tamamdı, kırılan ya da çatlayan bir yerleri yoktu ve ses filtresi süngerleri kapanıp kulak zarlarının delinmesini engellemişti.

Kâhya odayı inceledi. Bütün tetikçiler kulaklarım kapatarak yerde yatıyorlardı. Birkaç gün boyunca gözlerini odaklayamayacaklardı. Kâhya, Sig Sauer tabancasını omzundaki kılıftan çekti.

“Sen burada kal,” diye emretti. “Ben gidip mutfağı kontrol edeceğim.”

Artemis iskemlesine geri çöküp titrerken birkaç nefes aldı. Bütün etrafı toz ve inlemelerle kolu bir kaostu. Kâhya onları bir kez daha kurtarmıştı. Her şey kaybolmamıştı. Belki de ülkeyi terk etmeden Spiro’yu yakalamaları

bile olasıydı. Kâhya’nın Heathrow Güvenliğinde bir bağlantısı vardı: Sid Commons, Monte Carlo’da beraber korumalık yaptığı eski bir Yeşil Bere.

Büyük bir figür görüntüye girip güneş ışığını engelledi. Bu, etrafı keşiften gelen Kâhyaydı. Artemis derince nefes alıp kendini ona uymayacak kadar duygusal bir ruh halinde hissetti.

“Kâhya,” diye başladı. “Senin maaşınla ilgili konuşmamız gerekiyor...”

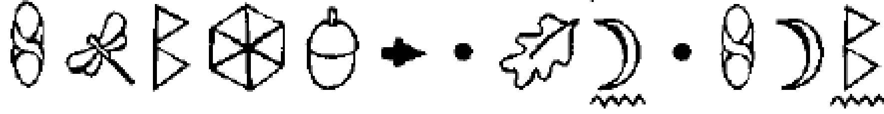
Ama o Kâhya değildi. Pervasız Arno’ydu. İki elinde de bir şey vardı. Sol avucunda iki tane sarı köpükten yapılma, minnacık koni duruyordu.

“Gulaglıglar,” diye kırık dişlerinin arasından hızla konuştu. “Her saman silahlı cadısmadan once onları dagarım. İyi bi sey, değil mi?”

Pervasız’m sağ elinde ise susturuculu bir tabanca vardı.

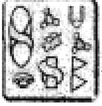
“Once sen,” dedi.“Sonra a o mamun.”

Pervasız Arno horozu kaldırdı, çabucak nişan aldı ve ateş etti.

BÖLÜM II: KİLİTLENME

HAVEN ŞEHRİ

ARTEMİS buna niyetli olmamış olsa da Küpün izleme ışınlarını taraması çok uzaktan yansıyordu. Arama parametreleri o kadar belirsizdi ki Küp sondalarını bir taraftan uzaya yollarken, diğer taraftan yeraltına da yolluyordu.

Yüzeyin altında LEP, son goblin devriminin ardından sınırlarını açmıştı. Goblinlerin iktidarı ele geçirme girişimlerinden üç ay sonra baş karakterlerin çoğu tutuklanmıştı. B'wa Kell üçlüsünün soyutlanmış grupları, ellerinde Yumuş akburun lazerlerle hâlâ Haven tünellerinde koşturup duruyorlardı.

Müsait olan bütün LEP subayları, turist sezonu başlamadan Temizlik Operasyonuna yardım etmeleri için tekrar göreve çağrılmışlardı. Şehir Meclisinin en son istediği şey, Haven'in merkezindeki yaya plazasının dolaşılacak kadar güvenli olmadığı için turistlerin altınlarını Atlantis'de harcamasıydı. Her şeyden önce, turizm baş şehrin gelirinin yüzde on sekizine denk geliyordu.

Yüzbaşı Holly Short Düzeltme timinden geçici görevle alınmıştı. Genelde işi, vizesi olmadan yüzeye çıkmaya cüret eden perilerin peşinden yeryüzüne uçmaktı. Başıboş bir tek peri bile Çamur Adamlar tarafından yakalansa, o zaman Haven şehri yok olup cennete dönüşecekti*****. Bütün çete üyesi goblinler Howler Tepesindeki cezalandırma tesislerinde göz yuvarlarını yalayana kadar, Holly'nin görevi bütün diğer LEP subaylarının aynısıydı: bütün B'wa Kell alarmlarına hızlı müdahale.

**** Haven İngilizce'de cennet demektir. Yazar kelime oyunu yapmış.***

Bugün, dört şamatacı goblini davaları için Polis Plazaya götürüyordu. Bir böcek şarküterisinde, bir gecelik oburluktan sonra mideleri şişmiş vaziyette, uyurken yakalanmışlardı. Oraya Holly'nin gelmiş olması onlar için bir şanstı çünkü şarküterinin sahibi olan cüce, pullarla kaplı dörtlüyü koca bir tavaya yerleştirmek üzereydi.

Holly’nin Temizlik Operasyondaki yardımcısı, LEP’in en çok nişanı olan subaylarından, meşhur Yüzbaşı Bela Kelp’in küçük kardeşi olan Onbaşı Grub Kelp’ti. Ama Grub, abisinin acıya dayanıklı kişiliğine sahip değildi.

“Bu son goblini kelepçelerken tırnağımın kenarını kaptırdım,” dedi ast subay, başparmağını çiğneyerek.

“Acı verici olmalı,” dedi Holly, ilgilenmiş görünmeye çalışarak.

LEP arabasının arkasında kelepçeli suçlularla Polis Plaza’ya doğru manyetik raydan gidiyorlardı. Bu aslında tam bir nizami araba değildi. Kısa süreli devrim sırasında B’wa Kell o kadar çok polis aracını yakmayı başarmıştı ki LEP motoru olan ve arkasında birkaç tutuklu için yer olan bütün her şeye el koymak zorunda kalmıştı. Aslında, Holly yanında LEP’in sprey boyayla yapılmış meşe palamudu simgesi olan bir seyyar lokanta kamyoneti kullanıyordu. Kademedeki gnomelar sadece servis kapağını ve fırınları çıkarmışlardı. Ne yazık ki kokuyu çıkaramamışlardı.

Grub yaralı baş parmağını inceledi. “Şu kelepçelerin keskin kenarları var. Bir şikayet mektubu yazmalıyım.” Manyetik raydaki araç kendi kendini yönetmesine rağmen, Holly yola konsantre oldu. Eğer Grub bir şikayet mektubu yazarsa bu onun ne birinci, ne de yirminci mektubu olacaktı. Bela’nın küçük kardeşi her şeyde bir hata bulurdu, kendisi hariç. Bu örnekte tamamen hatalıydı: bu vakumlu pleksiglas kelepçelerin keskin kenarları yoktu. Olsa bile, bir goblin diğer eldivene bir delik açmayı düşünebilir ve eline oksijen gelmesini sağlayabilirdi. Ve hiç kimse aracının arkasında ateş topları atan goblinler istemez.

“Tırnak kenarı kaptırmak yüzünden şikayet mektubu yazmanın önemsiz göründüğünü biliyorum ama hiç kimse beni önemsiz olmakla suçlayamaz.”

“Sen! Önemsiz mi! Bunu düşünme bile.”

Grub göğsünü şişirdi. “Her şeyden önce, LEP Düzenleme Timinden insan, Kâhya’yla karşılaşıp dayanan bir tek ben varım.”

Holly yüksek sesle homurdandı. Bunun, Grub’u Artemis Fowl’la savaşının hikâyesini tekrar anlatmaktan caydıracağını coşkulu bir şekilde umuyordu. Her seferinde öykü daha uzun ve fantastik bir hal alıyordu. Gerçekte, Kâhya, onu bir balıkçının küçük bir balığı tekrar suya atması gibi bırakmıştı.

Ama Grub bunu anlayacak gibi değildi.

“Çok iyi hatırlıyorum,” diye dramatik bir şekilde başladı. “Karanlık bir geceydi.”

Ve kelimelerinin sınırsız bir büyüsü varmış gibi şehirdeki bütün ışıklar söndü.

Sadece bununla da kalmadı, manyetik rayın enerjisi de kesilip onları donmuş bir otobanın orta şeridinde bıraktı.

“Bunu ben yapmadım, değil mi?” diye fısıldadı Grub.

Cevap vermeyen Holly, çoktan arabadan çıkmıştı bile. Üzerlerindeki, yüzey ışıklarından kopyalanmış güneş ışıkları kararıyordu. Yarı ışıklı ortamın son anlarında, Holly Kuzey Tüneline göz atabildiğinde, kapının kapandığını, acil durum ışıklarının kenarında döndüğünü gördü. Altı metrelik saf çelik Haven’ı dış dünyadan ayırıyordu. Benzer kapılar bütün şehirdeki stratejik kemerlerde aşağı iniyordu. Kilitlenme. Meclisin şehir çapında bir kilitlenmeyi başlatması için sadece üç sebep olabilirdi: sel, karantina ya da insanlar tarafından keşfedilmek.

Holly etrafına bakındı. Boğulan hiç kimse yok, hiç kimse hastaymış gibi görünmüyordu. Demek Çamur Adamlar geliyordu. En sonunda bütün perilerin en korkunç kabusu gerçekleşiyordu.

Acil durum ışıkları yukarıda yanıp sönüyordu, yumuşak bir beyazlıkta parlayan güneş ışıklarının yerini ürkütücü bir turuncu almıştı. Resmi araçlar, onları en yakın istasyona götürecek kadar enerjiyi manyetik raydan alacaklardı.

Sıradan vatandaşlar o kadar şanslı değillerdi; yürümek zorunda kalacaklardı. Yüzlercesi otomobillerinden istemeden çıktılar, protesto edemeyecek kadar çok korkmuşlardı. Bunu sonra yapabilirlerdi.

“Yüzbaşı Short! Holly!”

Bu Grub’du. Birisine bir şikayet mektubu yollayacağından hiç şüphe yoktu.

“Onbaşı,” dedi Yüzbaşı, araca dönerek. “Panik yapacak zaman değil. Bizim örnek olmamız gerekiyor...”

Arabada olanları gördüğünde nutku boğazında kaldı. Bütün LEP araçları, yüklerini ve kendilerini güvenli bir yere götürmek için, şimdiden itibaren resmi, manyetik raydan gelecek, on dakikalık enerji patlamasını alacaklardı. Bu enerji aynı zamanda pleksiglas kelepçelerin vakumunu da sağlıyordu. Pek tabii ki onlar resmi LEP araçlarını kullanmadıkları için acil

durum enerjisi için izinleri yoktu: bu goblinlerin fark ettiği bir şeydi çünkü arabayı yakıp çıkmaya çalışıyorlardı.

Grub tökezlenerek arabadan çıktı, miğferi isten kararmıştı.

“Kelepçeler açıldı, bu yüzden kapıları yakmaya başladılar,” diye nefes nefese konuşurken güvenli bir uzaklığa çekiliyordu.

Goblinler. Evrimin küçük şakası. Git gezegenin en salak yaratığını seç ve onlara ateş yaratma kabiliyeti ver. Eğer goblinler aracın güçlendirilmiş içini yakmayı kesmezlerse kısa bir süre sonra erimiş metalin içinde kalacaklardı. Yanmaz olsanız bile kötü bir ölüm şekliydi bu. Holly LEP miğferindeki yükselticiyi çalıştırdı.

“Siz, arabadakiler. Ateşi kesin. Araç çökecek ve içinde kapalı kalacaksınız.”

Bir süre daha, duman havalandırmalardan çıktı. Sonra araç dingillerinin üzerine oturdu. Demir parmaklıkta bir yüz belirdi, çatal dili ağın gözlerden yılan gibi çıkıyordu.

“Bizim salak olduğumuzu mu düşünüyorsun, elf? Bu döküntü yığınını temizce yakıp geçeceğiz.”

Holly yaklaşıp hoparlörleri açtı.

“Beni dinle, goblin. Siz aptalsınız, hadi bunu kabul edip devam edelim. Eğer ateştoplar atmaya devam ederseniz o aracın tavanı eriyecek ve üzerinize bir insan silahından çıkan mermi kovanı gibi yağacak. Yanmaz olabilirsiniz ama kurşun geçirmez değilsiniz.”

Goblin göz çukurlarını yalayıp bunu bir kez daha düşündü.

“Yalan söylüyorsun, elf! Önce bu hapishanenin içinden bir delik açacağız. Sonra da senin içinden.”

Goblinler saldırılarını yenilediklerinde arabanın panelleri sallanıp bükülmeye başladılar.

“Merak etme,” dedi Grub, güvenli bir uzaklıktan. “Yangın söndürücüleri onların işini halledecek.”

“Edebilirdi,” diye düzeltti Holly, “eğer yangın söndürücüler, şu anda kesik olan ana enerji şebekesine bağlı olmasalardı.”

Bunun gibi bir seyyar lokanta manyetik yola çıkarmadan önce çok katı kurallara uymak zorundaydı. Bu durumda, birkaç saniyede bütün içerisini alev yavaşlatan köpükle dolduracak birkaç köpüklü söndürücü vardı. Alev köpüğünün iyi tarafı havayla temas ettiğinde sertleşmesiydi ama alev

köpüğünün hiç de iyi olmayan tarafı ise yolculuk düğmesinin manyetik raya bağlı olmasıydı. Enerji olmayınca köpük de olmuyordu.

Holly kılıfından Neutrino 2000ini çekti. “Mandalı ben çevireceğim.”

Yüzbaşı Short miğferini kapattı ve arabanın sürücü bölümüne tırmandı. Mümkün olduğu kadar metalle dokunmamaya çalışıyordu çünkü LEPin paraşüt giysisindeki mikroteller aşırı sıcağı dağıtmak üzere dizayn edilmiş olsa da mikroteller her zaman dizayn edildikleri amaca hizmet etmezlerdi.

Goblinler sırt üstü yatmış tavan panellerine üst üste ateştoplar atıyorlardı.

“Kesin şunu!” diye emretti Holly, lazerinin namlusunu parmaklığın arasından uzatarak.

Goblinlerin üçü onu umursamadılar. Biri, büyük ihtimalle liderleri, pullarla kaplı yüzünü demir parmaklığa döndü. Holly göz çukurlarındaki dövmeleri gördü. Bu yüce salaklık gösterisi büyük ihtimalle eğer B’wa Kell dağılmamış olsaydı ona kesin bir terfi sağlardı.

“Hepimizi birden haklayamayacaksın, elf,” dedi, burnundan ve ağzından çıkan dumanlar arasından. “O zaman birimiz senin işini göreceğiz.”

Goblin haklıydı, bunun niye olduğunu anlamamış olsa bile. Holly birden kilitlenme sırasında ateş edemeyeceğini hatırladı. Kurallar, Haven’in yakından izlenebileceği olasılığına karşı kalkansız enerji dalgalanmalarının yapılmamasını belirtiyordu.

Holly’nin tereddüdü goblinlere gereken kanıtı verdi.

“Biliyordum!” diye bağırıp ızgaraya öylesine bir ateştop yolladı. Tel ağ kızardı ve kıvılcımlar Holly’nin siperliğine yağdı. Goblinlerin kafalarının üstündeki tavan tehlike bir şekilde eğildi. Birkaç saniye sonra yıkılacaktı.

Holly kemerinden bir piton dartı çıkardı, Neutrinonun ana namlusunun üzerindeki fırlatıcının içine çevirerek soktu. Fırlatıcı eski moda dalış zıpkınları gibi yaylıydı ve ısı patlaması yaymayacaktı: algılayıcıların dikkatini çekmeyecekti.

Goblin, bütün goblinlerin hapsedilmeden bir az önce sık sık yaptıkları gibi ki bu niçin bu kadar çoğunun hapsedildiğini açıklıyordu, eğlendi.

“Bir dart mı? Bizi ölümüne zorlamak mı istiyorsun, küçük elf?”

Holly arabanın arkasındaki yangın köpük hortumundan çıkan mandala nişan aldı.

“Lütfen sesinizi, keser misiniz?” dedi ve dartı fırlattı.

Goblinin kafasının üzerinden geçen dart hortumun mandalının çubukları arasına saplandı. Piton tel araba boyunca uzanıyordu.

"Iskaladın," dedi goblin, çatal dilini sallayarak. Bu, goblin salaklığının bir ispatıydı; bir kilitlenme sırasında, eriyen bir araçta kapalı kalmış vaziyette ona ateş eden bir LEP subayı vardı ve hâlâ kontrolün kendinde olduğunu sanıyordu.•/

"Sana sessiz olmanı söyledim!" dedi Holly, piton telini sertçe çekip mandalı kopardı.

Sekiz yüz kilo yangın söndürme köpüğü püskürtme namlusundan saatte iki yüz mil hızla fışkırdı. Bunu söylemeye gerek yok ama bütün ateştopları söndü. Goblinler çoktan sertleşmeye başlayan köpüğün baskısıyla kımıldamadan sıkışıp kalmışlardı. Lider ızgaraya o kadar yapışmıştı ki dövmeli gözleri rahatça gözüküyordu. Biri "Ana," dedi, diğer, "Bapa". Yanlış söylemiş olsa da büyük ihtimalle bunu bilmiyordu.

"Ah," dedi. Bu acıdan çok kuşkudan çıkmış bir sesti. Başka bir şey söylemedi çünkü ağzı katılaşan köpükle doluydu.

"Merak etme," dedi Holly. "Bu köpük gözeneklidir, bu yüzden nefes alabileceksin ama kesinlikle yanmaz, bu yüzden yakarak çıkmak istersen sana bol şanslar."

Holly araçtan çıkarken Grub hâlâ şeytantırnağını inceliyordu. Yüzbaşı miğferini çıkardı, paraşüt elbisesinin koluyla siperliğindeki isleri sildi. Üzerine hiçbir şey yapışmaması gerekiyordu; belki de yeni bir tabaka kaplatmaya yollamalıydı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Grub.

"Evet, Onbaşı. Her şey yolunda. Sana teşekkür yok."

Grub yüzsüzce alınmış göründü. "Ben çevreyi güvenliğe alıyordum, Yüzbaşı. Hepimiz aksiyon kahramanı olamayız ki.

İşte bu tipik Grub'du, her durum için bir bahane bulurdu. Holly onunla Sonra uğraşacaktı. Şimdi acil olan Polis Plazaya gitmek ve Meclisin şehri niçin kapattığını öğrenmekti.

"Sanırım karargâha dönmemiz gerekiyor," diye önerdi Grub. "Eğer insan işgali varsa haber almadaki çocuklar benimle görüşmek isteyebilirler."

"Sanırım karargâha dönmem gerekiyor," dedi Holly. "Sen burada kalıyorsun ve enerji geri gelene kadar şüphelilere göz kulak oluyorsun. Ne

dersin, bunu becerebilir misin? Yoksa şeytantırnağın buna olanak vermeyecek mi?”

Holly’nin kumral saçları terden diken diken olmuştu ve yuvarlak ela gözleri Grub’u bu konuyu tartıştırmaya cesaret ettirmeyecek gibi bakıyordu.

“Hayır, Holly... Yüzbaşı. Bu işi bana bırak. Her şey kontrol altında.”

Pek öyle olduğunu sanmıyorum, diye düşündü Holly, Polis Plazaya doğru koşmaya başlarken.

Şehir tamamen kaosa kapılmıştı. Sokaktaki bütün vatandaşlar inanamayan gözlerle çalışmayan araçlarına bakıyorlardı. Bazı genç periler için cep telefonlarını kullanamamak dayanılamayacak bir şeydi. Sokaklara çökmüş yavaşça hıçkırıyorlardı.

Polis Plaza, ışığa gelen güveler gibi soru soran kişilerle doluşmuştu. Burası şehirdeki gerçekten tek ışık olan yerdi. Hastaneler ve acil durum araçlarında hâlâ enerji vardı ama LEP karargâhları hâlâ işleyen tek hükümet binalarıydı.

Holly kalabalığın içinden lobiye doğru kendine zorla yol açtı. Halkla ilişkiler servisinin önündeki kuyruk merdivenlerden inip kapıdan dışarı çıkıyordu. Bugün herkes aynı soruyu soruyordu: Enerjiye ne oldu?

Görevler bölümüne hızla dalarken Holly’nin dudaklarında da aynı soru vardı ama onu kendine sakladı. Oda, gücün tam kadro yüzbaşılarının yanı sıra üç bölge komutanı ve Meclis üyelerinin tamamı olan yedisiyle doluydu.

“Ah,” dedi Başkan Cahartez. “İşte en son yüzbaşı.”

“Acil durum elektriğini alamadım,” diye açıkladı Holly. “Yönetmelik dışı araç.”

Cahartez resmi konik şapkasını düzeltti. “Bahanelere zaman yok, Yüzbaşı, Bay Foaly siz buraya gelene kadar brifingine başlamadı.”

Holly yüzbaşılar masasında, Bela Kelp’in yanındaki iskemlesine oturdu.

“Grub iyi mi?” diye fısıldadı Kelp.

“Bir şeytantırnağı çıktı.”

Bela gözlerini yukarı dikti. “Hiç şüphesiz şikayet edecektir.”

Sentor Foaly kapılardan içeri tırıs girdi, kolları disklerle doluydu. Foaly, LEP’in teknik dehasıydı ve insanların perilerin yeraltında saklandıkları yerleri bulamamalarını asıl nedeniydi. Belki de bu değişmek üzereydi.

Sentor işinin ehli bir şekilde işletme sistemine diskleri yükleyip duvar büyüklüğündeki plazma ekrana birkaç pencere açtı. Ekranda çeşitli karmaşık görünüşlü algoritmalar ve dalga boyları belirdi.

Foaly gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. “Bu göstergelerden yola çıkarak Başkan Cahartez’e kilitlenmeyi başlatmasını tavsiye ettim.”

Recon Kumandanı Root yanmamış bir mantar purosunu emdi. “Sanırım, orada sadece eğri büğrü çizgilerden başka bir şey görmediğimi söylersem bütün odadakiler adına konuşmuş olurum, Foaly. Hiç şüphesiz bunlar senin gibi akılı bir midilli için anlamlıdır ama geri kalanımızın Gnomeca bir açıklamaya ihtiyacı var.”

Foaly iç çekti. “Çok basitçe açıklıyorum. Gerçekten çok basitçe. Pinglendik. Bu yeteri kadar açık mı?”

Açıktı. Odayı ölüm sessizliği kapladı. Pinglenmek aramak için sonarın tercih edilen metot olduğu günlerden kalma eski bir denizcilik terimiydi. Pinglenmek sondalanmanın argo karşılığıydı. Birisi peri halkının yeraltında olduğunu biliyordu.

Root sesini çıkarabilen ilk kişi oldu. “Pinglendik. Peki bizi kim pingledi.”

Foaly omuz silkti. “Bilmiyorum. Pinglenme sadece birkaç saniye sürdü. Tanımlanabilen bir özelliği yoktu ve izi sürülemiyordu.

“Ne buldular?”

“Oldukça çok şey. Kuzey Avrupa’daki her şey. Faaliyet alanları, Nöbetçiler. Bütün kamera-kameralarımız. Her biri hakkında yüklenmiş bilgiler.”

Bu, felaket bir haberdi. Birisi ya da bir şey sadece birkaç saniye içinde Kuzey Avrupa’daki perilerin gözetlediği bütün her yeri sondalamıştı.

“O bir insan mıydı,” diye sordu Holly, “yoksa bir yaratık mı?”

Foaly ışının dijital simgesini gösterdi. “Kesin bir şey söyleyemem. Eğer insansa yepyeni bir şey olmalı. Birdenbire ortaya çıktı. Bildiğim kadarıyla hiç kimse bu kadar ileri bir teknoloji geliştirmemişti. O şey her ne ise bizi açık bir kitap gibi okuyor. Güvenlik şifrelerim sanki yokmuş gibi dağıldılar.”

Cahartez resmi şapkasını çıkardı, artık protokolle ilgilenmiyordu. “Bu, Peri Halkı için ne manaya geliyor?” “Söylemesi zor. En iyi ve en kötü senaryolar var. Esrarengiz konuğumuz ne zaman isterse bizim hakkımızdaki her şeyi öğrenebilir ve medeniyetimize istediği şeyi yapabilir.”

“Ya en iyi senaryo?” diye sordu Bela.

Foaly derin bir nefes aldı. “O en iyi senaryoydu.”

Yarbay Root, Holly’yi bürosuna çağırdı. Oda, masadaki temizleyiciye rağmen leş gibi puro dumanı kokuyordu. Foaly çoktan gelmişti bile, parmakları yarbayın klavyesi üzerinde hayal meyal görünüyordu.

“Sinyal Londra’da bir yerden çıkıyordu,” dedi sentor. “Bunu bilme nedenimiz o anda ekrana bakıyor olmamdı.” Klavyeden geriye yaslanıp kafasını iki yana salladı. “Bu inanılmaz bir şey. Bir tür melez teknoloji. Bizim iyon sistemimiz gibi ama tam değil; sanki birazcık daha gelişmiş.”

“Nasıl olduğu şu anda önemli değil,” dedi Root. “Beni endişelendiren kim olduğu.”

“Ne yapabilirim, efendim?” diye sordu Holly.

Root ayağa kalktı ve plazma ekrandaki Londra haritasına gitti.

“Bir gözetim takımı almanı ve yukarıya gidip beklemeni istiyorum. Eğer tekrar pinglenirsek, birinin harekete geçmeye hazır bir vaziyette orada olmasını istiyorum. Bu şeyi kaydedemeyiz ama kesinlikle sinyalde bir görüntü alabiliriz. Ekranda görünür görünmez sana koordinatları yollarız ve sen de araştırabilirsin.”

Holly başıyla onayladı. “Bir sonraki tren ne zaman?”

Tren, Recon subaylarının titanyum yumurtalarla yüzeye çıktıkları magma patlamalarının LEP’deki adıydı.

Kaptanlar kendi deneyimlerine dayanarak bu prosedüre “tren sürmek” derlerdi.

“Şansın yok,” diye karşılık verdi Foaly. “Çavlanlarda iki gün daha hiçbir şey yok. Mekiği alman gerekiyor.” “Ya kilitlenme?”

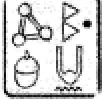
“Stonehenge’e ve uydu bağlantılarına tekrar enerji verdim. Bunu riske etmemiz gerekiyor; senin yüzeye çıkman lazım ve bağlantımız olması gerekiyor. Medeniyetimizin geleceği buna bağlı olabilir.”

Holly omuzlarına yüklenen sorumluluğun ağırlığını hissetti. Bu medeniyetimizin geleceği durumu son günlerde sık sık oluyordu.

BÖLÜM III: BUZDA

EN FIN, KNIGHTSBRIDGE

KAHYA'nın bombasından çıkan ses patlaması mutfak kapısını kırmış, paslanmaz çelik aletleri bir saman yığını gibi etrafa saçmıştı. Akvaryum kırılmış, yerler su, pleksiglas ve şaşkın ıstakozlarla kaplanmıştı. Pençeleri kalkmış bir şekilde enkazın arasında kayar gibi ilerliyorlardı.

Lokanta personeli yerdeydi,, bağlı, sırılsıklam ama hayattaydılar. Kâhya onları çözmemişti. Şu anda curcuna istemiyordu. Bütün tehditler etkisiz hale getirildiğinde onlarla uğraşacak zaman olacaktı.

Bir tetikçi kımıldandı, bir bölme duvarının yarısından aşağı sarkıyordu. Kâhya gözlerini kontrol etti. Şaşıydılar ve odaklanamıyorlardı. Burada tehlike yoktu. Kâhya aynı şekilde yaşlı kadının silahını cebine koydu. Çok çok dikkatli de olamazdınız; tekrar baştan bir şeyler öğreniyordu. Eğer Madam Ko bu öğlenki gösteriyi görmüş olsaydı, kesinlikle mezuniyet dövmesini lazerle sildirirdi.

Oda güvenliydi ama korumayı hâlâ rahatsız eden bir şey vardı. Asker hisleri iki kırık kemik gibi gıcırdıyordu. Kâhya bir kez daha Akademi'deki senseisi Madam Ko'yu gözünde canlandırdı. *Korumanın ilk görevi şefi korumaktır. Eğer önünde duruyorsanız şef-vurulamazdı.* Madam Ko her zaman işverenlerden şefler olarak bahsederdi. Kimsenin şeflerle ilgilenmemesi gerekirdi.

Kâhya niçin özellikle bu özdeyişi hatırladığını merak etti. Kafatasında dolaşan yüzlerce Madam Ko lafları arasında niçin bu aklına gelmişti? Gerçek açıkça ortadaydı. Kişisel korumanın birinci kuralını bozup şefini korumasız bırakmıştı. İkinci kural: *Şefinle duygusal bağ kurma* da oldukça paramparça olmuştu. Kâhya, Artemis'e o kadar bağlanmıştı ki bu açıkça kararlarını etkilemeye başlamıştı.

Madam Ko'yu önünde görebiliyordu; sıradan haki elbisesi içinde herkese bir Japon ev hamımı gibi geliyordu. Ama hangi ulustan olursa olsun kaç tane ev hanımı havada ıslık sesi çıkaracak kadar hızlı vurabilirdi?

Sen bir yüz karasının, Kâhya. Ad inin bir yüz karası. Bu yeteneklerle ayakkabı tamirciliği yapsan daha iyi. Şefin çoktan etkisiz hale getirildi.

Kâhya bir rüyadaymış gibi harekete geçti. Mutfağın kapısına doğru bütün hızıyla koşarken havanın kendisi onu tutuyormuş gibiydi. Ne olacağını biliyordu. Pervasız Arno bir profesyoneldi. Belki kibirliydi -ki bu korumalar arasında çok önemli bir günahtı- ama yine de bir profesyoneldi. Eğer silahlı çatışma tehlikesi varsa profesyoneller her zaman kulaklık takarlardı.

Ayaklarının altındaki karolar kaygandı ama Kâhya öne eğilip kauçuk tabanlı ayakkabılarının uçlarını yüzeye sürterek durumu idare etti. Zarar görmemiş kulak zarları lokantadan sıra dışı titreşimler aldı. Bir konuşma. Artemis birisiyle konuşuyordu. Hiç şüphesiz bu Pervasız Arno'ydu. Artık çok geçti.

Kâhya yarışçıları utandıracak bir hızla servis kapısından çıktı. Beyni retinasından gelen anlık resimlerin olasılıklarını hesaplamaya başladı. Pervasız ateş ediyordu. Şu anda yapılacak hiçbir şey yoktu. Sadece bir şans vardı. Kâhya hiç duraksamadan onu yaptı.

Pervasız sağ elinde susturuculu bir tabanca tutuyordu.

"Once sen," dedi. "Sonra a o mamun."

Pervasız Arno horozu kaldırdı, çabucak nişan aldı ve ateş etti.

Kâhya birdenbire ortada belirdi. Sanki bütün salonu doldurmuş, kendisini merminin yoluna atmıştı. Uzaktan, kurşun geçirmez ceketindeki kevlar***** işe yarayabilirdi ama burnunun dibinden, Teflon kaplı mermi karı delen kızgın bir maşa gibi yeleği delip geçti.

**** kevlar: kurşun geçirmez yelek yapımında, trambolinlerde, tenis raketlerinde kullanılan bir madde.***

Kâhya'nın göğsüne kalbinin bir santim altından girdi. Bu ölümcül bir yaraydı. Ve bu kez yakında peri büyüsüyle onu kurtaracak Yüzbaşı Short yoktu.

Korumanın kendi hızıyla birleşen merminin gücü Kâhya'yı Artemis'e çarptırıp onu tatlı masasına yapıştırdı. Çocuktan ortada gözüken hiçbir şey yoktu, bir Armani mokasen hariç.

Kâhya'nın nefes alıp verişi yavaşladı ve gözleri karardı ama henüz ölmemiş ti. Beyninin elektriği hızla bitiyordu ama koruma tek bir düşünceye tutunuyordu: şefini koru.

Pervasız Arno şaşkın bir şekilde soludu ve Kâhya o sese doğru altı kez ateş etti. Görebilseydi dağılımdan dolayı hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Ama mermilerden biri yerini bulup Pervasız'ı şakağından vurdu. Baygınlık hemen geldi, beyin sarsıntısı kaçınılmazdı. Pervasız Arno yerde grubun geri kalanına katıldı.

Kâhya vücudunu dev bir yumruk gibi sıkan acıyı umursamadı. Onun yerine hareketleri dinledi. Yakında hiçbir şey yoktu; ıstakozların karoların üzerindeki tıkırtısı hariç. Eğer ıstakozlardan biri saldıracak olursa Artemis tek başına kalmıştı.

Daha fazla bir şey yapılamazdı. Ne o, ne de Artemis güvendeydi. Kâhya anlaşma koşullarını yerine getirebilecek durumda değildi. Artık sorumluluk yoktu. Her halükarda birkaç saniyeden fazla olmayan bir yaşamı kalmıştı sadece. Zaten Artemis sadece bir şef değildi. O, korumanın yaşamının bir parçasıydı. Tek gerçek dostuydu. Madam Ko bu tavırdan hoşlanmayabilirdi ama artık bu konuda yapabileceği fazla bir şey yoktu. Hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Artemis tatlıdan hiç hoşlanmazdı. Ama şu anda kendini ekler, peynirli kekler ve pastalar içinde dalmış buldu. Takım elbisesi kesinlikle rezil olmuştu. Tabii ki Artemis'in beyni bu olayları hemen yaratıyordu çünkü böylece olanları düşünmekten kaçınabilirdi. Ama doksan kiloluk ölü ağırlığı önemsememek çok zordu.

Neyse ki Kâhya'nın çarpması Artemis'i servis arabasının ikinci rafına sokarken, koruma üsteki dondurma bölümünde kalmıştı. Artemis'in görebildiği kadarıyla, meyveli Siyah Orman pastası ciddi iç yaralanmaları yeterli seviyede engelleyecek kadar çarpışmayı yumuşatmıştı. Ama yine de bir ayak bakım uzmanının çağrılması gerektiğine hiç şüphe yoktu. Büyük ihtimalle, bir trollün bünyesine sahip olsa da Kâhya'nın da buna ihtiyacı olacaktı.

Artemis korumasının altından çıkmak için uğraştı. Her hareketinde kötü dondurma külahları ona doğru patlıyorlardı.

"Gerçekten, Kâhya," diye homurdandı genç çocuk. "İş arkadaşlarımı çok daha dikkatli seçmeye başlamalıyım. Kurbanları olduğumuz komploların olmadığı bir gün neredeyse geçmiyor."

Artemis lokantanın zemininde yatan Pervasız Arno'yu görünce rahatladı.

“Bir kötü adamın işi daha bitti. İyi atıştı, Kâhya, her zamanki gibi. Bir şey daha, bundan sonraki toplantılarda kurşun geçirmez yelek giymeye karar verdim. Bu işini biraz daha kolaylaştıracak, değil mi?”

İşte o anda Artemis, Kâhya’nın gömleğini fark etti. Görüntü göğsündeki havayı görünmez bir tokmakla vurulmuş gibi boşalttı. Bunun nedeni kumaştaki delik değil, içinden akan kandı.

“Kâhya, yaralanmışsın. Mermi. Ama ya kevlar?”

Koruma ne karşılık verdi, ne de vermesi gerekiyordu. Artemis bilim konusunda çoğu nükleer fizikçiden daha fazla bilgi sahibiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, internette Şövalye Emmsey takma adıyla sık sık dersler verirdi. Merminin momentinin ceketin dayanamayacağı kadar büyük olduğu ortadaydı. Daha rahat içeri girebilmesi için büyük ihtimalle teflon sarılmıştı.

Artemis’in büyük bir bölümü korumasının boynuna sarılmak ve kardeşiymiş gibi ağlamak istiyordu. Ama Artemis bu içgüdüyü bastırdı. Şu çabuk düşünmesi gerekiyordu.

Kâhya, Artemis’in düşüncelerini böldü.

“Artemis... sen misin?” dedi, kelimeler kısa nefesler arasından geliyordu.

“Evet, benim,” diye karşılık verdi Artemis, sesi titriyordu.

“Merak etme. Juliet seni koruyacaktır. Rahat olacaksın.”

“Konuşma, Kâhya. Kımıldamadan yat. Yaran ciddi.”

Kâhya öksürdü. Gülmeye yakın çıkarabildiği tek ses buydu.

“Tamam, ciddi. Ama ben bir şey düşüneceğim. Sen öylece kımıldamadan dur.”

Son kalan gücüyle Kâhya elini kaldırdı.

“Elveda, Artemis,” dedi. “Dostum.”

Artemis eli yakaladı. Gözyaşları boşanıyordu. Kontrolünü kaybetmişti.

“Elveda, Kâhya.”

Avrasyalının boş bakan gözleri sakindi. “Artemis bana... Domovoi de.”

Bu isim Artemis’e iki şey söyledi. Birincisi, hayat boyu dostu adını Slavik bir koruyucu yaratıktan almıştı, ikincisi, Madam Ko’nun Akademisinden mezun olanlara asla ilk isimlerini şeflerine söylememeleri talimatı verilmişti. Bu işlerin mesafeli olmasını sağlardı. Kâhya bu kuralı asla bozmazdı... yeteri artık bir önemi yoksa.

“Elveda, Domovoi,” diye hıçkırdı çocuk. “Elveda, dostum.”

El düştü, Kâhya ölmüştü.

“Hayır!” diye bağırdı Artemis, geriye doğru sendeliyerek.

Bu doğru değildi. Olayların böyle sonuçlanması gerekmiyordu. Bir nedenden dolayı, her zaman beraberce öleceklerini hayal etmişti; ilginç-bir yerde başa çıkılmaz olasılıklarla karşılaşarak. Yeniden faaliyete geçen Vezüv’ün kenarında ya da Ganj Nehrinin kıyısında. Ama beraberce, dost olarak. Bütün yaşadıklarından sonra,

Kâhya gösteri yapan, ikici sınıf bir vücutçunun karşısında basit bir şekilde yenilemezdi.

Kâhya daha önce de neredeyse ölmüştü. Bir yıl önce, Haven Şehrinin altındaki tüneldeki bir troll tarafından parçalanarak. O zaman peri büyüsünü kullanan Holly Short tarafından kurtarılmıştı. Ama şimdi etrafta korumayı kurtaracak bir peri yoktu. Burada zaman düşmandı. Eğer Artemis’in daha fazla zamanı olsaydı, LEP’le bağlantı kurmak için bir yol bulur ve Holly’yi büyüsünü bir kez daha kullanmaya ikna edebilirdi. Ama zaman bitmek üzereydi. Beyni tamamen durmadan önce Kâhya’nın belki dört dakikası daha vardı. Artemis gibi bir deha için bile uzun bir süre değildi bu; daha zaman kazanması gerekiyordu. Ya da çalması.

Düşün, oğlum, düşün. Koşulların sağladıklarını kullan. Artemis gözyaşı selini kesti. Bir lokantadaydı, bir balık lokantasında. Bir işe yaramazdı! Beş para etmezdi! Belki tıbbi bir tesiste bir şey yapabilirdi. Ama burada? Burada ne vardı? Bir fırın, lavabolar, mutfak aletleri. Yeterli aletler olsa bile, tıbbi eğitimini henüz tamamlamamıştı. Bir ameliyat için çok geçti; dört dakikadan çabuk yapılan bir kalp ameliyatı metodu olmadığı sürece.

Saniyeler tıklayarak geçiyordu. Artemis git gide kendine kızmaya başlamıştı. Zaman onların karşısındaydı. Zamanın durdurulması gerekiyordu. Bir fikir Artemis’in beyninde bir nöron parlaması olarak belirdi. Belki zamanı durduramazdı ama Kâhya’nın onun içindeki akışını durdurabilirdi. Yöntem riskliydi, kesinlikle ama ellerindeki tek şans buydu.

Artemis tatlı masasının frenini ayağıyla açtı ve zımbırtıyı mutfağa doğru çekmeye başladı. Aracın yolundaki inleyen tetikçileri çekmek için birkaç kez durmak zorunda kaldı.

Acil durum araçları, Knightsbridge’den doğru yaklaşıyorlardı. Ses bombası patlamasının dikkatlerini çektiği ortadaydı. Otoritelere olası bir öykü uydurabilmek için sadece dakikaları vardı... Kâhya’nın orada olmaması gerekiyordu... lokantada düzinelerce müşteri olduğu için parmak

izleri sorun olmazdı. Tek yapması gereken Londra'nın aynasızları gelmeden buradan çıkıp gitmekti.

Mutfak paslanmaz çelikten yapılmıştı. Metal raflar, külahlar ve çalışma alanları ses bombasından yayılanlarla darmadağındı. Lavabolarda balıklar çırpmıyor, kabuklu deniz yaratıkları yerde takırtılar çıkarıyor ve tavandan havyarlar damlıyordu.

İşte! Arkadaki, dondurucular, bir deniz ürünleri lokantasına en gerekli şeylerdi. Artemis yemek arabasını omuzlayıp mutfağın arkasına doğru itti.

Dondurucuların en genişi, çoğunlukla büyük lokantalarda bulunan özel yapım, çekilen türdendi. Artemis gözü hızla çekip buzlarla kaplı somon, deniz levreği ve mezgitleri çabucak çıkarmaya başladı.

Cryogenic. Bu onların tek şansıydı. Onu iyileştirecek ilaç yapılana kadar bir vücudu dondurma bilimi. Genelde tıp toplumu tarafından bir kenara bırakılmıştı, bununla birlikte paralarını bir yaşamdan daha fazla zamanda harcamak isteyen eksantrik zenginlerden her yıl milyonlar kazanıyorlardı. Cryogenic odaları genelde çok belirgin özelliklerle yapılırdı ama Artemis'in şu an her zamanki standartlar için zamanı yoktu. Bu dondurucu geçici bir çözüm olacaktı, Kâhya'nın beyin hücrelerini korumak için kafanın soğutulması zorunluydu. Beyin fonksiyonları bozulmadığı sürece, kalp atışı olmasa bile teorik olarak hayata döndürülebilirdi.

Artemis açık dondurucunun üzerine gelecek şekilde masayı döndürdü; sonra, gümüş bir tepsinin yardımıyla Kâhya'nın vücudunu üzerinden dumanlar tüten buza indirdi. Göz dardı ama koruma bacakları kıvrılarak içine yerleşmişti. Artemis ölü dostunun üzerine boştaki buzları yığdı ve sonra dokulara zarar gelmemesi için termostatı eksi dörde ayarladı. Buz tabakasının üzerinde sadece Kâhya'nın ifadesiz yüzü görünüyordu.

"Geri geleceğim," dedi çocuk. "İyi uykular."

Sirenler artık yaklaşmıştı. Artemis lastiklerden gelen ani fren sesini duydu.

"Dayan, Domovoi," diye fısıldadı Artemis, dondurucunun gözünü kapatırken.

Artemis arka kapıdan çıkıp izleyici ve çevre halkının arasına karıştı. Polis kalabalığın fotoğrafını çektirebilirdi, bu yüzden ne polis kordona takıldı, ne de dönüp lokantaya baktı. Onun yerine Harrods'a gitti ve kendine galeri kafesinde bir masa buldu.

Annesini aramadığı konusunda garson kızı ikna ettiğinde ve kendi Earl Grey çayını ödeyebilecek kadar nakit parayı gösterdiğinde, Artemis cep telefonunu çıkarıp hızlı ara menüsünden bir numara seçti.

İkinci çalışta bir adam cevap verdi.

"Merhaba. Her kim isen çabuk ol. Şu anda çok meşgulüm."

Bu adam, Yeni Scotland Yard'dan dedektif Justin Barre'ydi. Barre'nin sesindeki kulak tırmalayıcı ton doksanlardaki bir bar kavgasında gırtlağını kesen bir avcı bıçağından kaynaklanıyordu. Eğer Kâhya'nın eli kanamayı durdurmamış olsaydı, Justin Barre Çavuşluğun ötesine yükselemeyecekti. Borcunu ödeme zamanı gelmişti.

"Dedektif Barre. Ben Artemis Fowl."

"Artemis, nasılsın? Ve benim eski ortağım Kâhya nasıl?"

Artemis alnını ovaladı. "Korkarım, hiç de iyi değil. Bir iyiliğe ihtiyacı var."

"Koca adam için ne gerekiyorsa. Ne yapabilirim?"

"Knightsbridge'deki kargaşa hakkında bir şey duydun mu?"

Telefonda bir duraksama oldu. Artemis fakstan yırtılan bir kâğıt sesi duydu.

"Evet, şimdi geldi. Bir lokantanın birkaç camı kırılmış. Önemli bir şey yok. Bazı turistler olaydan dolayı şok geçirmiş. İlk raporlar bunun yerel bir deprem olduğunu söylüyorlar; buna inanabilirsen. Orada şimdilik iki arabamız var. Bu işin arkasında Kâhya var deme?"

Artemis nefesini tuttu. "Adamlarını donduruculardan uzak tutmanı istiyorum."

"Bu tuhaf bir istek, Artemis. Dondurucularda görmemem gereken ne var?"

"Yasal olmayan bir şey yok," diye ona söz verdi Artemis. "Bunun Kâhya için ölüm kalım meselesi olduğunu söylüyorsam bana inan."

Barre tereddüt etmedi. "Bu tam olarak benim yetkimde değil ama olmuş bil. Dondurucularda görmemiş olmam gereken şeyi ne ise onu alman gerekiyor mu?" Memur zihnini okumuştu. "Mümkün olduğu kadar çabuk. Bana gereken sadece iki dakika."

Barre bunu düşündü. "Tamam. Şimdi zamanlama yapalım. Adli ekip orada birkaç saat kalacaktır. Bu konuda hiçbir şey. yapamam. Ama tam altı buçukta, orada görevli hiç kimse olmayacağını garanti edebilirim. Beş dakikan olacak."

“Bu gereğinden de fazla.”
“İyi. Koca adama ödeştiğimizi söyle.”
Artemis sesini kontrol etti. “Peki, Dedektif. Ona söyleyeceğim.”
Eğer fırsatını bulursam, diye düşündü.

BUZ ÇAĞI CRYOGENİC ENSTİTÜSÜ, HARLEY CADDESİ, LONDRA

Buz Çağı Cryogenic Enstitüsü aslında Londra’nın Harley Caddesinde değildi. Teknik olarak, meşhur tıbbi bulvarın güney ucundaki bir arka sokak olan Dickens Lane’e sokuşturulmuştu. Ama bu, Müdür, Doktor Constance Lane’in bütün Buz Çağının taşınmazlarını Harley Caddesine koymasını engelleyememişti. Böyle bir güvenirliği para verip alamazdınız. Yukarı sınıf bu büyülü kelimeleri iş kartınızda gördüğünde koşa koşa dondurulmaya gelirdi.
Artemis Fowl o kadar kolay etkilenmezdi. Ama yine de pek fazla tercihi yoktu; Buz Çağı şehirdeki üç cryogenic merkezden biriydi. Ve de içinde boş birimler olan tek yerdi. Ama neon tabela Artemis’in ilgisini biraz çekmişti: “Kiralık Bölmeler”. Gerçekten öyleydi.
Binanın kendisi Artemis’in ürpermesine yeterli oluyordu. Ön cephesi fırçalanmış gibi çizgi çizgi alüminyumdan yapılmıştı; bir uzak gemisini hatırlatmak için dizayn edildiği açıktı ve kapılar Uz ay Yolu tarzında vınlayarak açılıyordu. Kültür nerede kalmıştı? Sanat nerede kalmıştı? Böyle korkunç bir canavarlık tarihi Londra’da yapılma iznini nasıl almıştı?
Üniforması ve üç köşeli başlığıyla bir hemşire, resepsiyonda duruyordu. Artemis onun gerçek hemşire olmadığını tahmin etti; yapma tırnaklarının arasındaki sigaradan dolayı.
“Afedersiniz, bayan?”
Hemşire bir dedikodu dergisinden gözünü hafifçe kaldırdı.
“Evet? Birisini mi arıyorsun?”
Artemis yumruklarını arkasında sıktı.
“Evet, Doktor Lane’yi görmek istiyorum. Operatör o, değil mi?”
Hemşire sigarasını aşırı dolu kül tablasına bastırarak söndürdü.
“Bu bir okul ödevi değil, değil mi? Doktor Lane ödev istemiyor.”
“Hayır. Okul ödevi değil.”

“Sen avukat değilsin, değil mi?” diye şüphelice sordu hemşire. “Çocuk bezindeyken mezun olan dahilerden biri?”

Artemis iç çekti. “Bir dahi evet. Bir avukat hiç değilim. Ben, mademoiselle, bir müşteriyim.”

Ve birden hemşire bir şirinlik abidesi oldu..

“Ah, bir müşteri, niçin öyle olduğunu söylemediniz. Hemen sizi içeri alacağım. Kahve, çay ya da daha sıkı bir şey ister misiniz, bayım?”

“Ben on üç yaşındayım, mademoiselle.”

“Meyve suyu?”

“Çay iyi olur. Eğer varsa Earl Grey. Tabii ki şekersiz, beni hiperaktif yapıyor.”

Hemşire parasını ödeyen bir müşterinin alay etmesini kabul etmeye oldukça hazırlıklıydı ve Artemis’i salona götürdü; buranın stili yine uzay çağma uygundu. Bol bol parlak velur kumaş ve sonsuz sayıda ayna.

Artemis kesinlikle Earl Gray olmayan bir bardak bir şeyin yarısını bitirmişti ki Doktor Lane’in kapısı açıldı.

“İçeri gelin,” dedi bir kadın, kuşkuluca.

“Yürüyerek mi geleyim?” diye sordu Artemis. “Yoksa beni oraya ışınlayacak mısınız?”

Büronun duvarları kaim çizgiler halinde panolara bölünmüştü. Bir kenarda doktorun diploma ve sertifikaları vardı. Artemis bu sertifikaların çoğunun bir hafta sonunda alınabileceğini tahmin etti. Duvar boyunca birkaç fotoğrafik portre vardı. Bütün bunların üstünde meşhur “Love Lies Sleepin*****” yazılıydı. Artemis o an neredeyse çıkıp gidecekti ama umutsuz bir durumdaydı.

Love Lies Sleeping: Sevgilim Uyuyor, Elizabeth Bishop’un bir şiiri.

Doktor Lane masanın arkasında oturuyordu. Uzun, dalgalı kızıl saçları ve bir sanatçının ince uzun parmaklarıyla çok çekici bir kadındı. Önlüğü Dior’dandı. Constance Line’ın gülümsemesi bile mükemmeldi; hem de fazla mükemmel. Artemis yakından bakınca bütün yüzün plastik cerrahi eseri olduğunu fark etti. Göründüğü kadarıyla bu kadının bütün hayatı zamanı aldatmakla geçiyordu. Doğru yere gelmişti.

“Evet, genç adam, Tracy müşteri olmak istediğinizi söyledi?” Doktor gülümsemeye çalıştı ama gerilme yüzünün bir balon gibi parlamasına neden oldu.

“Kişisel olarak, hayır,” diye karşılık verdi Artemis “Ünitelerinizden birini kiralamak istiyorum. Kısa bir süre için.”

Constance Lane çekmecesinden bir şirket broşürü çıkardı; bazı bölümler kırmızıyla çerçevelenmişti.

“Fiyatlarımız oldukça fahiştir.”

Artemis rakamlara bakmadı bile.

“Sorun para değil. İsviçre’deki bankamdan telefonla hemen transfer yapabiliriz. Beş dakika içinde kişisel hesabınızda yüz bin sterlininiz olabilir. Tek ihtiyacım olan tek bir gecelik bir ünite.”

Karşısındaki kişi etkileyiciydi. Constance bu paranın alabileceği her şeyi düşündü. Ama hâlâ isteksizdi...

“Genelde erişkin olmayanların akrabalarını odalarımıza yollamasına izin verilmez. Doğrusu yasalara göre böyle.”

Artemis ileri doğru eğildi.

“Doktor Lane. Constance. Burada yaptığım şey tam olarak yasal değil ama hiç kimsenin canı da yanmayacak. Bir gece ve zengin bir kadın olacaksınız. Yarın bu saatte burada hiç olmamış olacağım. Ceset yok, şikayet yok.”

Doktorun eli çenesine gitti.

“Bir gece mi?”

“Sadece bir gece. Burada olduğumuzu bilmeyeceksiniz bile.”

Constance çekmecesinden bir el aynası çıkarıp yansımasını dikkatlice inceledi.

“Bankanı ara,” dedi.

STONEHENGE, WILTSHIRE

İki LEP mekiği Güney İngiltere’de ortaya çıktı. Biri Londra’da ama Chelsea Futbol Kulübü sahalarını mekik limanının beş yüz metre üstüne inşa ettiğinden dolayı halka yakındı.

Diğer liman Wiltshire’da, insanların Stonehenge dediği yerin yanındaydı. Çamur Adamların bu yapının kökeni konusunda birçok teorisi vardı. Bunlar, uzay gemilerinin iniş alanından pagan ibadet merkezine değişiyorlardı. Gerçek çok daha az çekiciydi. Stonehenge aslında bir düz-ekmek tabanlı yemek yerinin çıkışıydı. Ya da insan deyişiyle pizzacıydı.

Bog adındaki bir gnome, yukarıdaki gezinti yerlerinde ne kadar çok turistin sandviçlerini unuttuğunu fark etmişti ve böylece terminalin hemen yanında dükkân açmıştı. Bu güzel bir işletmeydi. Pencerelerden birini açıp üstüne ne istediğinizi söylerdiniz ve on dakika sonra yüzünüze yerdiniz. Tabii ki Bog insanlar tam cümle kurarak konuşmaya başladıklarında yeraltındaki işini değiştirmişti. Zaten yerlerdeki peynirler etrafı vıcık vıcık yapıyordu. Birkaç servis penceresi yıkılmıştı bile.

Peri halkının sivilleri için Stonehenge'i ziyaret etmek için vize almak yüzeydeki sürekli aktivitelerden dolayı zordu. Ama yine de hippiler her gün perileri görüyorlardı ve asla ilk sayfa haberi olmamışlardı. Bir polis memuru olarak Holly'nin vize sorunu yoktu; Recon rozetinin ucunu göstermesi yüzeye çıkan bir yolu hemen açardı.

Ama Recon memuru olmak magma patlaması yoksa bir işe yaramazdı. Ve Stonehenge mekiği üç yüz yıldan

fazladır çalışmıyordu. Tek bir kıvılcım bile yoktu. Sürecek tren olmayınca Holly ticari bir mekikle yolculuk etmek zorunda kalmıştı.

İlk gelecek mekik tamamen rezerve edilmişti ama son anda gelen bir iptalden dolayı Holly bir yolcuyu atmak zorunda kalmamıştı.

Mekik elli koltukluk lüks bir kruvazördü. Özellikle Bog Kardeşliği tarafından hamilerinin yerine ziyaretçiler götürmekle görevlendirilmişti. Çoğunluğu gnome olan bu periler hayatlarını pizzaya adamışlardı ve her yıl Bog'un bu işteki ilk günün yıldönümünde bir mekik kiralar ve yüzeyde piknik yaparlardı. Bu piknik pizza, yumru birası ve pizza aromalı dondurmadan oluşurdu. Bunu söylemesi gereksiz ama bütün gün boyunca plastik pizza keplerini çıkarmazlardı.

Bu yüzden altmış yedi dakika için Holly pizza şarkısını söyleyen, şakır şakır bira içen iki gnomeun arasına sıkışmıştı:

Pizza, pizza,
Doyasıya yiyin
Kalın hamur,
Daha iyi olur!

Şarkının tam yüz on dört mısrası vardı. Ve daha iyileşmiyordu. Holly, Stonehenge'in iniş ışıklarını gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

Asıl terminal oldukça detaylıydı; üç sıralı vize kontrol kabini, eğlence kompleksi ve free-shop alışveriş merkezi. En son moda hediyelik eşya,

karnına bastırdığında “Barış, dostum” diye bir hippi Çamur Adam bebeğiydi.

Holly gümrük kuyruğunu rozetini göstererek geçip güvenlik asansörüyle yüzeye çıktı. Stonehenge’den çıkış yapmak son zamanlarda kolaylaşmıştı çünkü Çamur Adamlar parmaklık yapmışlardı. İnsanlar miraslarını koruyorlardı ya da öyle yaptıklarını sanıyorlardı. Çamur Adamların bugünden çok geçmişle ilgileniyormuş gibi görünmeleri tuhaftı.

Holly kanatlarını taktı ve kontrol kulesi gidebilirsin iznini verdiğinde hava kilidini açıp yedi bin feete fırladı. Gizlenecek çok miktarda bulut vardı ama yine de kalkanını çalıştırdı. Artık hiçbir şey onu bulamazdı; insan ve mekanik gözlere görünmez olmuştu. Sadece sıçanlar ve iki tür maymun peri kalkanını görebilirdi.

Holly, kanatların bilgisayarındaki yön bulucuyu çalıştırdı ve direksiyonu alete bıraktı. Tekrar yerin üstünde olmak ve güneşin batışı güzeldi. Bu onun günün en beğendiği zamanıydı. Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Duruma rağmen, kendinden memnundu. O bunun için doğmuştu. Recon için. Siperliğine gelen rüzgâr ve dudaklarının arasındaki bir meydan okumayla.

KNIGHTSBRIDGE, LONDRA

Kâhya’nın vurulmasının üzerinden neredeyse üç saat geçmişti. Genelde kalp ve beynin durması arasındaki süre yaklaşık dört dakikadır ama bu süre hastanın vücut ısısı uygun bir şekilde düşürülerek uzatılabilir. Mesela, boğulmuş kişiler açık bir şekilde öldükten bir saat sonrasına kadar diriltilebilirdi. Artemis Fowl, eğreti cryogenic bölmesinin Buz Çağı’nın ünitelerinden birine transfer edilene kadar Kâhya’yı koruyabilmesi için sadece dua edebilirdi.

Buz Çağı Cryogenic’in müşterilerini öldükleri özel kliniklerden taşımak için bir aracı vardı. Ambulansın kendi jeneratörü ve bütün ameliyat aletleri vardı. Cryogenic birçok doktor tarafından tıbbın çatlaklarından biri olarak düşünülseler de araç alet ve temizlik bakımından en sağlam standartlara uygundu.

“Bu ünitelerin tanesi neredeyse bir milyon sterline mal oldu,” diye Artemis’e bilgi verdi Doktor Constance Lane, beyaz ameliyat bölümünde

otururlarken. Aralarındaki tekerlekli sedyeye eklenmiş, silindirik bir dondurucu bölme vardı.

“Bu araçlar Münih’de sipariş üzerine yapılırlar, özellikle zırhlıdırlar. Bu şeyle bir mayın tarlasından geçer ye hâlâ gülümsersiniz.”

Bir kerelik de olsa Artemis bilgi toplamakla ilgilenmiyordu.

“Çok iyi, Doktor ama daha hızlı gidebilir miyiz? İş arkadaşımın zamanı azalıyor. Şu ana kadar yüz yirmi yedi dakika geçti bile.”

Constance Lane kaşlarını çatmayı denedi ama kaşlarından yeteri kadar gevşek deri yoktu.

“İki saat. Hiç kimse bugüne kadar o kadar süreden sonra canlandırılmadı. Zaten hiç kimse bugüne kadar cryogenic bölmeden canlandırılmadı.”

Knightsbridge’in trafiği her zamanki gibi kaotikti. Harrods günlük indirimdeydi ve etraf evlerine dönen insan sürüsüyle doluydu. En Fin’in paket servisi girişine ulaşmak birkaç dakika aldı ve söz verildiği gibi biri hariç etrafta polis yoktu. Dedektif Justin Barre’nini kendisi arka kapıda nöbet bekliyordu. Bu adam, Kâhya’ya göre dev gibi, Zulu ırkından gelmeydi. Onu uzak diyarlarda Kâhya’nın yanında hayal etmek zor değildi.

İnanılmaz bir şekilde bir park yeri buldular ve Artemis araçtan indi.

“Cryogenetic,” dedi Barre, aracın üzerindeki yazılara dikkat ederek. “Onun için herhangi bir şey yapabileceğini sanıyor musun?”

“O zaman dondurucuya baktın?” dedi Artemis. Memur başıyla onayladı. “Nasıl dayanabilirdim ki? Merak benim işim. Kontrol ettiğim için özür dilerim; o iyi bir adamdı.”

“O iyi bir adam,” diye ısrar etti Artemis. “Ondan henüz vazgeçmeye hazır değilim.”

Barre, Buz Çağının iki üniformalı hastabakıcısını içeri almak için kenara çekildi.

“Adamlarıma göre, bir grup silahlı soyguncu bu kuruluşu soymaya kalkmış ama bir deprem sonucu soygun yarıda kesilmiş. Eğer gerçekten böyle olduysa rozetimi yiyeceğim. Durumu herhangi bir şekilde aydınlatabileceğini sanmıyorum.”

“Rakiplerimden biri iş stratejisini konusunda aynı düşüncede olmadı. Bu şiddetli bir farklı düşünceydi.” “Tetiği kim çekti?”

“Pervasız Arno. Bir Yeni Zellandalı. Sarı saçlı, küpeli, vücudunda ve boynunda dövmeler var. Dişlerinin çoğu yok.” Barre not aldı. “Bu tanımı

havaalanlarına dağıtacağım. Kim bilir, belki onu yakalayabiliriz.”

Artemis gözlerini ovuşturdu. .

“Kâhya benim hayatımı kurtardı. Mermi bana geliyordu.”

“Bu benim tanıdığım Kâhya,” dedi Barre, başıyla onaylayarak. “Yapabileceğim bir şey...”

“Olursa bunu ilk sen bileceksin,” dedi Artemis. “Memurların olay yerinde hiç kimse buldular mı?”

Barre defterine baktı. “Bazı müşteriler ve çalışanlar. Hepsinin ifadesi alındığı için gitmelerine izin verdik. Hırsızlar biz gelmeden kaçtılar.”

“Önemi değil. Suçlularla ben ilgilensem daha iyi olur.”

Barre arkasındaki mutfakta olan faaliyetle ilgilenmemek için oldukça büyük bir güç sarf etti.

“Artemis, bunun tekrar başıma bulaşmayacağını garanti edebilir misin? Teknik olarak, karşımızda bir cinayet davası var.”

Artemis oldukça büyük bir güç gerektirse de Barre'nin gözlerine dik dik baktı.

“Dedektif, ceset yok, şikayet yok. Ve ben Kâhya’nın yarın canlı ve neşeli olacağına garanti veririm. Eğer seni rahatlatacaksa seni araması için ona talimat vereceğim.”

“Rahatlatacaktır.”

Hastabakıcılar ayaklı sedye üzerinde Kâhya’yı getirdiler. Yüzü dondurucu buzla kaplıydı. Mora dönüşen parmakları doku zararının başladığın gösteriyordu.

“Bu işi başaran operatör büyücü olmalı!”

Artemis gökyüzüne doğru baktı.

“Zaten öyle, Dedektif. Zaten öyle.”

Doktor Lane araçta glikoz iğneleri yaptı.

“Bunların amacı hücre parçalanmasını önlemek,” diye Artemis’e bilgi verirken, ilacın dağılması için Kâhya’nın göğsüne masaj yapıyordu. “Yoksa kanındaki su donup hücre duvarlarını deler.”

Kâhya kendi ciroskopu olan, açık bir cryo bölmesinde yatıyordu. Ona özel bir gümüşi dondurucu elbisesi giydirilmişti ve buz torbaları vücudunu bir şeker kavanozundaki küçük poşetler gibi sarmıştı.

Constance işlemi anlatırken insanların gerçekten dinlemediğine alışıktı ama bu soluk tenli genç bilgileri onu açıklamasından daha hızlı algılıyordu.

“Su yine de donmayacak mı? Glikoz bunu durduramaz?”

Constance etkilenmişti. “Tabii ki donacaktır. Ama yavaş yavaş, bu yüzden güvenli bir şekilde hücreler arasında yüzebilir.”

Artemis el bilgisayarına bir not aldı. “Anladım, yavaş yavaş. ”

“Glikoz sadece geçici bir çözüm,” diye devam etti doktor. “Bir sonraki aşama ameliyat. Damarları yıkamamız ve içini koruyucuyla doldurmamız gerekiyor. Sonra hastanın ısısını eksi otuza düşürebiliriz. Bunu enstitüde yapmamız gerekecek.”

Artemis bilgisayarını kapattı. “Buna gerek yok. Ben onun sadece bu durumda birkaç saat durmasını istiyorum. Ondan sonra bir şey fark etmeyecek zaten.”

“Anladığınızı sanmıyorum, genç adam,” dedi Doktor Lane. “Güncel tıbbi bilgiler bu tür bir yaralanmayı tedavi edecek seviyeye ulaşmadı. Eğer kısa zamanda kan değişimini yapmazsam büyük bir doku zedelenmesi olacaktır.”

Tekerlek Londra’nın sayısız çukurlarından birine girdiğinde araba sarsıldı. Kâhya’nın kolu kımıldadı ve bir an için Artemis onun canlı olduğunu sandı.

“Bunu merak etmeyin, Doktor.”

“Ama...”

“Yüz bin paund, Constance. Bu rakamı kendi kendinize tekrar edip durun yeter. Bu aracı dışarıda park edin ve bizi tamamen unutun. Sabaha gitmiş olacağız. İkimiz de.”

Doktor Lane şaşırmıştı.

“Dışarı mı park edeceğiz? İçeri bile gelmek istemiyor musunuz?”

“Hayır, Kâhya dışarıda kalacak,” dedi Artemis. “Benim... şey... operatörümün binalarla ilgili bir sorunu var. Ama içeri girip telefonunuzu kullanabilir miyim? Oldukça özel bir telefon konuşması yapmam gerekiyor da.”

LONDRA HAVA SAHASI

Londra’nın ışıkları Holly’nin altında fırtınalı bir galaksinin yıldızları gibi yayılmışlardı. İngiltere’nin başşehri genelde Recon subaylarının uçuş yasağı olan bir bölgeydi. Çünkü dört havaalanı gökyüzüne tonlarca uçak yolluyordu. Beş yıl önce, Yüzbaşı Bela Kelp neredeyse Heathrow-JFK seferi yapan bir airbus tarafından delmiyordu. O zamandan beri havaalanı

şehirlerini içeren bütün uçuş planlarının hepsine Foaly'nin kendisi tarafından onay verilmesi gerekiyordu.

Holly miğferindeki mikrofona konuştu.

"Foaly. Bilmem gereken bir uçuş var mı?"

"Dur bir radara bakayım. Tamam, bakalım. Eğer senin yerinde olsam beş yüz feete inerdim. Birkaç dakika içinde Malaga'dan gelecek 747 var. Sana çarpmaz ama miğfer bilgisayarın onun yön bulma sistemini bozabilir." Holly doğru yüksekliğe gelene kadar kanatçıklarını indirdi. Dev Jet üzerinden müthiş bir gürültüyle geçti. Eğer Holly'nin ses filtre süngerleri olmasaydı iki kulak zarı da patlardı.

"Tamam. Turist dolu bir jetten başarıyla kurtuldum. Şimdi ne var?"

"Şimdi bekliyoruz. Önemli olmadığı sürece aramayacağım."

Çok uzun beklemeleri gerekmedi. Daha beş dakika geçmeden Foaly sessizliği bozdu.

"Holly. Bir şey var."

"Başka bir sonda mı?"

"Hayır. Nöbetçiden gelen bir şey. Dur, dosyayı miğferine yolluyorum."

Holly'nin siperliğinde bir ses dosyası belirdi. Dalgası bir sismograf çıktısını hatırlatıyordu.

"Bu da ne, gizli bir telefon kaydı mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Foaly. "Nöbetçinin bize her gün boşuna yolladığı milyonlarca dosyadan biri."

Nöbetçi sistem Foaly'nin eskimiş ABD ve Rus uydularının desteğiyle kurduğu bir seri izleme birimiydi. İşlevleri bütün insan haberleşmelerini izlemekti. Tabii ki her gün yapılan bütün telefon konuşmalarını yeniden incelemek imkânsız olacaktı. Bu yüzden bilgisayar bazı anahtar kelimeleri seçmeye programlanmıştı. Mesela eğer konuşmanın içinde "peri", "Haven" ve "yeraltı" kelimeleri geçerse bilgisayar aramayı işaretliyordu. Peri Halkıyla ilgili deyimler artıkça aciliyet sırası da yükseliyordu.

"Bir arama birkaç dakika önce Londra'dan yapıldı. Anahtar kelimelerle dolu. Daha önce hiç böyle bir şey duymadım."

"Çal," dedi net bir sesle Holly, ses kumandasını kullanarak. Dikey bir çizgi gösterge ses dalgası boyunca ilerlemeye başladı.

"Peri Halkı," dedi bir ses, titreşimden net değildi. "LEP, büyü, Haven, mekik limanları, spritelar, B'wa Kell, troller, zaman durdurma, Recon, Atlantis."

“Bu kadar mı?”

“Bu yetmez mi? Aramayı yapan her kimse biyografimizi yazıyor olabilir.”

“Ama bu sadece bir kelime dizisi. Hiçbir anlamı yok.” “Hey, benimle tartışmanın bir anlamı yok,” dedi sentor. “Ben sadece bilgi topluyorum. Ama sondayla bunun bir ilgisi olmalı. Bunun gibi iki şey öylesine aynı günde olmaz.”

“Tamam. Tam konumu belli mi?”

“Arama Londra’daki bir cryogenic enstitüden yapıldı. Nöbetçinin kalitesi bir ses tanımlama araştırması yapmaya yetmiyor. Sadece binanın içinden yapıldığını biliyoruz.” “Bizim esrarengiz Çamur Adam kimi arıyordu?”

“Çok esrarengiz. The Times gazetesinin çapraz bulmaca hattını.”

“Belki de bu kelimeler bugünkü bulmacanın cevaplarıydı,” dedi umuda Holly.

“Hayır. Doğru cevabı kontrol ettim. Ortada perilerle bağlantılı tek bir kelime bile yok.”

Holly kanatların kumandasını aldı. “Tamam. Bu telefon aramasını yapanın neyin peşinde olduğunu bulma zamanı geldi. Bana enstitünün koordinatlarını yolla.” Holly bunun bir yanlış alarm olduğundan şüpheleniyordu. Her gün bu aramalardan yüzlercesi yapılıyordu. Foaly o kadar paranoyaktı ki; ne zaman birisi telefonda “büyü” kelimesini kullansa Çamur Adamların istilaya kalktıklarına inanıyordu. Ye son zamanlarda moda olan fantastik insan filmleri ve bilgisayar oyunlarıyla büyülü kelimelerin kullanımı çok artmıştı. Bu telefon konuşmaların yapılığı binaların sakinlerini gizlice izleyen polislerin binlerce saati boşa gitmişti ve genelde bir veledin PCsi ile oynadığı sonucuna varılmıştı.

Şüpheli arama çok büyük ihtimalle ya karışan hatlardan ya kalitesiz bir Hollywood yazarı bir senaryo satmaya çalışmasından ya da gizli görevli bir LEP ajanının evini aramasından kaynaklanıyordu. Ama yine de böyle bir günde her şeyin kontrol edilmesi gerekirdi.

Holly bacaklarını geriye atıp dik dalışa geçti. Dalış Recon tüzüğüne aykırıydı. Bütün koşullar kontrol altında olmalı ve aşamalı yapılmalıydı ama sizi ayak başparmaklarınızdan çeken rüzgârı hissedemiyorsanız uçmanın ne anlamı vardı ki?

BUZ ÇAĞI CRYOGENIC ENSTİTÜSÜ, LONDRA

Artemis seyyar cryogenic aracının arka tamponuna yaslandı. İnsanın önceliklerinin bu kadar hızlı değişebildiğim görmek komikti. Bu sabah takım elbisesiyle hangi ayakkabılarını giyeceğini düşünüyordu; şimdi ise tek düşünebildi en sevdiği arkadaşının hayatının askıda duruyor olmasıydı.

Artemis korumasının ceketinden aldığı gözlüğü kaplayan buzları sildi. Bu sıradan bir gözlük değildi. Kâhya'nın görüşü mükemmeldi. Bu özel gözlük bir LEP miğferinden alınmış filtrelerle yapılmıştı. Anti-kalkan filtreleriyle. Holly Short, Fowl Malikânesinde neredeyse üzerine atladığından beri, Kâhya onu yanında taşıyordu.

“Asla bilemezsin,” demişti. "Biz LEP güvenliği için bir tehdidiz. Bir gün Yarbay Root'un yerine bizden pek hoşlanmayan biri geçebilir.”

Artemis ikna olmamıştı. Periler, çoğunluğu, barışsever bir halktı. Herhangi bir kişiye, hatta eski suçlarından dolayı bir Çamur Adama zarar verebileceklerine inanamazdı. Her şeyden önce arkadaş olarak ayrılmışlardı. Ya da en azından düşman olmayarak.

Artemis telefonun işe yarayacağını farz ediyordu; işe yaramayacağına inanması için bir neden yoktu. Hükümetin birçok gizli servisi anahtar kelime sistemini kullanarak telefon hatlarını izliyor, ulusal güvenliği tehlikeye atacak konuşmaları kaydediyordu. Eğer insanlar bunu yapıyorlarsa, Foaly'nin onların iki adım önünde olduğuna hiç düşünmeden iddiaya girerdi.

Artemis gözlüğü takıp aracın içine girdi. Telefon aramasını on dakika önce yapmıştı. Foaly'nin iz üzerinde hemen çalıştığını kabul edilirse, bir LEP ajanının yüzeye çıkması için hâlâ iki saati olabilirdi. Bu da Kâhya'nın kalbinin durmasının üzerinden beş saat geçmesi demek olacaktı. Hayata döndürme rekoru, iki saat on beş dakikayla Alplerdeki bir çığda donan bir kayakçıya aitti. Üç saatten sonra bugüne kadar hayata döndürme olmamıştı. Belki de olamazdı.

Artemis, Doktor Lane tarafından yollanan yiyecek tepsisine bir göz attı. Başka bir gün olsa tepside görünen her şeyden dolayı şikayet ederdi ama şimdi bu yemek süvariler yetişene kadar onu uyanık tutacak olan basit gıdaydı. Artemis polyesterin bardaktaki çaydan büyük bir yudum aldı. Bu çay boş midesinden duyulur bir çalkantı sesi getirdi. Arkasında, aracın ameliyathanesinde, Kâhya'nın cryo ünitesi sıradan bir ev buzdolabı gibi ses

çıkarıyordu. Ara sıra makine tanılar çıkardığında bilgisayardan elektronik bip ve vızıltı sesleri geliyordu. Artemis Helsinki'de babasının kendine gelmesini beklerken geçirdiği haftaları hatırladı. Peri büyüsünün ona ne yapacağını görmeyi beklemek...

ARTEMİS FOWL'UN GÜNLÜĞÜNDEN ALINTI. DİSK 2. KODLANMIŞTIR.

Bugün babam benimle konuştu, iki yıldan uzun bir süredir ilk kez sesini duydum ve aynı hatırladığım gibi. Ama her şey artık aynı değil.

Holly Short'un peri iyileştirme büyüsünü onun harap olmuş bedenine yapmasından beri iki aydan fazla geçti ve hala Helsinki hastanesindeki yatağında yatıyor. Hareketsiz, karşılık vermiyor. Doktorlar bunu anlayamıyorlar.

"Kendine gelmiş olması lazım," diye bana bilgi verdiler. "Beyin dalgaları güçlü, hem de olağanüstü seviyede. Bir at gibi kalp atışları var. Bu inanılmaz bir şey; bu adamın ölümün çiğinde olması gerekiyor ama yirmi yaşındaki birinin kaslarına sahip."

Tabii ki bu benim için bir sır değil. Holly'nin büyüsü babamın bütün varlığını onardı, gemisi Murmansk sahilinde battığında kaybettiği sol ayağı hariç. Yeni bir hayat, vücut ve akıl sahibi oldu.

Büyünün vücudundaki etkisi beni endişelendirmiyor ama bu olumlu enerjinin babamın aklında nasıl bir etkisi olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Babam için böyle bir değişiklik şok edici olabilir. O Fowl ailesinin reisidir ve hayatı para kazanma üzerine kuruludur.

On altı gün babamın hastanedeki odasında oturup bir yaşam belirtisi bekledik. O zamana kadar aletleri okumasını öğrenmiştim ve babamın grafiklerindeki beyin dalgalarının yukarı doğru yaptığı çıkıntıların başladığını o sabah hemen fark ettim. Benim teşhisime göre kısa zamanda kendine gelecekti ve bu yüzden hemşireyi çağırdım.

En az bir düzine kişilik tıbbi ekip odaya girebilsin diye biz dışarı çıkarıldık, iki kalp uzmanı, bir narkozcu, bir beyin cerrahı, bir psikolog ve birkaç tane de hemşire.

Aslında, babamın tıbbi bir ilgiye ihtiyacı yoktu. Öylecesine doğrulup oturdu, gözlerini ovuşturdu ve tek bir kelime söyledi: “Angeline.”

Annemin içeri girmesine izin verildi. Kâhya, Juliet ve ben annem kapıda belirene kadar birkaç ıstıraplı dakika daha dışarıda beklemeye zorlandık.

“Herkes içeri girsin,” dedi. “Sizi görmek istiyor.”

Ve birden korktum. Babam, iki yıldır yerini doldurmaya çalıştığım adam kendine gelmişti. Acaba beklentilerimi hâlâ gerçekleştirebilecek miydi? Ben onunkileri gerçekleştirebilecek miydim?

Tereddüt ederek içeri girdim. Birinci Artemis Fowl birkaç minderle destelenmişti. İlk dikkatimi çeken şey yüzüydü. Bu şey, yara izleri değildi çünkü hepsi çoktan tamamen iyileşmişti; ifadesiydi. Babamın genelde ters, yıldırım gibi çakmaya hazır, aksi düşüncelerden gergin kaşları gevşek ve kaygısızdı.

Bu kadar uzun zamanlık ayrılıktan sonra ne diyeceğimi bilmiyordum.

Babamın böyle şüpheleri yoktu.

“Arty,” diye bağırdı, kollarını bana doğru açarak. “Artık bir adam olmuşsun. Genç bir adam.”

Onun kollarına koştum, bana sarıldığında bütün düzen ve dolaplarımın hepsi unuttum. Artık tekrar bir babam vardı.

BUZ ÇAĞI CRYOGENETIC ENSTİTÜSÜ, LONDRA

Artemis’in anıları üstündeki duvarda olan, belli belirsiz bir hareketle kesildi. Arka pencereden dışarı baktı ve gözlerini filtreli gözlüğünün içinden oraya dikti. Üçüncü katın pencere eşiğine sinmiş bir peri vardı: kanatları ve miğferiyle bir Recon subayı. Sadece on beş dakika sonra! Kurnazlığı işe yaramıştı. Foaly aramayı kesmiş ve araştırma için birisini yollamıştı. Artık geriye kalan bütün her şey bu perinin büyüyle dolup taştığını ve yardım etmeye istekli olduğunu ummaktı.

Bunun hassas bir şekilde idare edilmesi gerekiyordu. En son istediği şey bir Recon subayım korkutmaktı. Tek bir yanlış hareket sonucunda altı saat

sonra uyanacaktı, hem de kafasında o gün olanlardan hiçbir şey olmadan. Ve bu da Kâhya için ölümcül olacaktı.

Artemis aracın kapısını yavaşça açıp avluya çıktı. Peri kafasını kaldırıp onun hareketlerini izledi. Artemis yaratığın bir platin silah çektiğini görünce dehşete kapıldı.

“Ateş etme,” diyen Artemis, ellerini kaldırdı. “Silahım yok. Ve yardımına ihtiyacım var.”

Peri kanatlarını çalıştırıp siperliği Artemis’in göz seviyesine gelene kadar yavaşça aşağı indi.

“Telaşa kapılma,” diye devam etti Artemis. “Ben Peri Halkının dostuyum. B’wa Kell’in yenilmesine ben yardımcı oldum. Adım-”

Peri kalkanını kaldırıp siperliğini açtı.

“Adının ne olduğunu biliyorum, Artemis Fowl,” dedi Yüzbaşı Holly Short.

“Holly,” dedi Artemis, onu omuzlarından yakalayarak. “Bu sensin.”

Holly insanın ellerini üzerinde çekti. “Ben olduğumu biliyorum. Burada neler oluyor? Sanırım telefonu sen ettin?”

“Evet, evet. Şu anda zamanımız yok. Sonra açıklayabilirim.”

Holly kanatların çalıştırıp dört metreye yükseldi.

“Hayır, Artemis. Ben şimdi bir açıklama istiyorum. Eğer yardıma ihtiyacın varsa niçin kendi telefonundan aramadın?”

Artemis bu soruya cevap vermek için kendini zorladı.

“Sen bana Foaly’nin benim haberleşmelerim üzerindeki gözetimini kaldırdığını söyledin ve zaten geleceğinden emin değildim.”,

Holly bunu düşündü.

“Tamam. Belki de gelmemem lazımdı.” Sonra fark etti. “Kâhya nerede? Sanırım her zamanki gibi arkamızı kolluyor.”

Artemis cevap vermedi ama ifadesi Holly’ye Çamur Çocuğun onu niçin çağırdığını tam olarak anlatıyordu.

Artemis bir düğmeye bastı ve havalı bir pompa cryo kabinin kapağını açtı. Kâhya içeride buza gömülmüş olarak yatıyordu.

“Ah, hayır,” diye iç çekti Holly. “Ne oldu?”

“Bana nişanlanmış bir mermiyi durdurdu,” diye karşılık verdi Artemis.

“Ne zaman öğreneceksin, Çamur Çocuk?” diye hızla konuştu peri. “Senin şu minik dalaverelerinin insanların canını yakmaya eğilimi var. Genellikle de sana önem veren insanların.”

Artemis cevap vermedi. Ne de olsa doğru doğruydu. Holly korumanın göğsündeki bir buz torbasını çekti. “Ne kadar oldu?”

Artemis cep telefonundaki saati kontrol etti.

“Dört saat on beş dakika. Birkaç dakika az ya da çok olabilir. ”

Yüzbaşı Short buzları temizleyip elini Kâhya’nın göğsüne koydu.

“Dört saat on beş dakika. Bilmiyorum, Artemis. Burada hiçbir şey yok. Tek bir kıpırtı bile.”

Artemis cryo kabinin karşısından ona baktı.

“Yapabilir misin, Holly? Onu iyileştirebilir misin?” Holly geriledi. “Ben mi? Onu iyileştirebilir miyim? Böyle bir şeye kalkışmak için profesyonel bir büyücüye ihtiyacımız var.”

“Ama babamı iyileştirdin.”

“O farklıydı. Baban ölmemişti. Hatta kritik durumda bile değildi. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Kâhya ölmüş. Çok uzun zaman önce.”

Artemis boynundaki deri kayıştan altın bir madalyon çekti. Dairenin ortasında yuvarlak bir delik vardı.”

“Bunu hatırlıyor musun? Tetik parmağının tekrar eline takılmasını sağladığım için bunu bana vermiştin. İçimdeki namus kıvılcımını bana onun hatırlatacağını sen söyledin. Şu an dürüst bir şey yapmaya çalışıyorum, Yüzbaşı.” “Bu bir dürüstlük konusu değil. Sadece yapılamaz.” “Foaly’yle konuşmak istiyorum,” dedi sonunda Artemis. “Peri Halkı adına ben konuşuyorum, Fowl,” dedi kızgınca Holly. “Biz insanlardan emir almayız.”

“Lütfen, Holly,” dedi Artemis. “Onu böyle bırakamam. O Kâhya.”

Holly kendine hakim olamadı. Doğrusu Kâhya bütün hepsinin hayatını birçok kere kurtarmıştı.

“Peki,” dedi, kemerinden yedek bir haberleşme seti çıkardı. “Ama onun da sana iyi bir haberi olmayacak.” Artemis kulaklığı bir kulağına takıp mikrofonun sapını ağzına gelecek şekilde düzeltti.

“Foaly? Dinliyor musun?”

“Alay mı ediyorsun?” diye karşılık geldi. “Bu insanların Brezilya dizilerinden daha iyi.”

Artemis kendini sakinleştirdi, ikna edici bir şey sunamazsa Kâhya’nın son şansı da yok oluyordu.

“Tek istediğim bir iyileştirme. Belki işe yaramayabileceğim kabul ediyorum ama denemenin ne zararı olabilir ki?” “O kadar da basit değil, Çamur Çocuk,” diye karşılık verdi sentor. “İyileştirme o kadar basit bir

süreç değildir. Yetenek ve konsantrasyon ister. Holly'nin oldukça iyi olduğu konusunda seni temin ederim ama böyle bir şey için eğitim görmüş bir büyücü timine ihtiyacımız var."

"Zaman yok," diye hızla konuştu Artemis. "Kâhya zaten çok uzun zamandır böyle. Bunun şimdi yapılması gerekiyor, glikoz kan dolaşımı tarafından emilmeden önce. Zaten parmaklarında doku zedelenmesi var." "Belki beyninde de vardır?" dedi sentor.

"Hayır. Isısını düşürttüm. Olaydan beri kafatası dondurulmuş durumda."

"Bundan emin misin? Biz Kâhya'nın beynini değil vücudunu geri getirmek istiyoruz."

"Eminim. Beyin sağlam."

Foaly birkaç saniye boyunca konuşmadı.

"Artemis, eğer bunu denemeye karar verirsek, sonucun ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Kâhya'nın vücudundaki etki bir facia olabilir, aklındakinden bahsetmiyorum bile. Böyle bir operasyon daha önce hiçbir insana yapılmaya kalkışılmadı."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun, Artemis? Gerçekten anlıyor musun? Bu iyileştirmenin sonuçlarını kabul etmeye hazır mısın? Daha önceden görülemeyen birçok sorun olabilir. Bu kabinden çıkan her ne olursa olsun onunla sen ilgileneceksin. Bu sorumluluğu kabul edecek misin?"

"Edeceğim", dedi Artemis, hiç tereddüt etmeden. "Çok iyi, o zaman bu Holly'ye kalıyor. Hiç kimse onu büyüsünü kullanmaya zorlayamaz; ona kalmış."

Artemis gözlerini önüne indirdi. LEP elfine bakmak için kendini zorlayamıyordu.

"Şey, Holly. Yapacak mısın? Deneyecek misin?"

Holly Kâhya'nın alnındaki buzları temizledi. O Peri Halkının iyi bir dostuydu.

"Deneyeceğim," dedi. "Garanti yok ama elimden geleni yapacağım."

Artemis'in dizlerinin bağı rahatlamaktan neredeyse çözülüyordu. Ardından tekrar kontrolünü sağladı. Daha sonra zayıf dizler için zaman olacaktı.

"Teşekkür ederim, Yüzbaşı. Bunun kolay alınacak bir karar olmadığını fark ettim. Şimdi, ne yapabilirim?"

Holly arka kapıları gösterdi. “Dışarı çıkabilirsin. Benim steril bir çevreye ihtiyacım var. Bittiği zaman, çıkıp seni alacağım. Ve her ne olursa olsun, her ne duyarsan duy, ben çağırana kadar içeri gelme.”

Holly miğfer kamerasını çıkarıp Foaly’nin hastasını daha iyi görebilmesi için cryo kabine astı.

“Nasıl şimdi?”

“İyi,” diye karşılık verdi Foaly. “Vücudunun üst kısmının tamamını görebiliyorum. Bu Fowl bir insan olarak bir dahi. Bu planı bir dakikadan daha çabuk bir zamanda yaptığını fark ettin mi? O çok zeki bir Çamur Çocuk.”

Holly tıbbi lavaboda ellerini yıkadı.

“Kendi başını beladan uzak tutabilecek kadar zeki değil. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Üç saatlik bir iyileştirme. Bunun bir ilk olması gerekiyor.”

“Teknik olarak iki dakikalık bir iyileştirme, eğer beyni hemen sıfır derecenin altına inmiş olsaydı. Ama...”

“Ama ne?” diye sordu Holly, parmaklarını hızla bir havluya kurlarken.

“Ama dondurma bedenin kendi bioritmini ve manyetik alanlarını engeller; bu Peri Halkının bile tamamen anlayamadığı bir şeydir. Burada tehlikede olan sadece deri ve kemikten fazla bir şeyler var. Böyle bir şokun Kâhya’ya ne yapacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok.” Holly kafasını kameranın altına soktu.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin, Foaly?” “Keşke tartışacak zamanımız olsaydı, Holly ama her saniye eski dostumuzun birkaç beyin hücresine patlıyor. Sana talimat vereceğim. İlk yapmamız gereken yaraya bir bakmak.”

Holly birkaç buz .torbasın çekip metal folyo elbisenin fermuarını açtı. Bütün yara küçük ve siyahtı; bir çiçeğin goncası gibi bir kan gölünün ortasına saklanmıştı.

“Hiç de şansı yokmuş! Tam kalbin altında. İçeri zum yapacağım.”

Holly siperliğini kapatıp Kâhya’nın yarasım büyütmek için miğferinin filtrelerini kullandı.

“Burada Kevlar lifleri var, galiba.”

Foaly kulaklıklardan homurdandı. “İşte bir bu eksikti. Yeni sorunlar.”

“Lifler sorun yaratır mı? Şu an jargon için uygun bir zaman değil. Ben sade gnomeca istiyorum.”

“Tamam. Moronlar için ameliyat. Eğer parmağını oraya sokarsan, büyü Kâhya’nın hücrelerini tekrar yapacak, bu arada Kevlar ipliklerini de tamamlayacak. Ölü olacak ama kesinlikle kurşun geçirmez olacak.”

Holly sırtının ürperdiğini hissetti.

“Peki, ne yapmamız gerekiyor?”

“Yeni bir yara yapman lazım ve büyünün oradan yayılmasını sağlamalısın.”

Ah, işte bu mükemmel, diye düşünüyordu Holly, yeni bir yara. Eski bir dostun kes.

“Ama o bir kaya gibi sert.”

“Peki, o zaman onu biraz eritmen lazım. Neutrino 2000’ini kullan, düşük derecede ama çok fazla kullanma. Eğer beyni bizim istediğimizden daha önce uyanırsa, işi biter.”

Holly, Neutrinosunu çekip minimuma ayarladı.

“Neresini eritmemi önerirsin?”

“Diğer göğsünü. İyileştirmeye hazır oluyor; sıcaklık çok hızlı yayılacak. Kâhya’nın oksijen beyne gitmeden iyileştirilmesi lazım.”

Holly lazerini korumanın göğsüne nişanladı.

“Bir şey söyle.”

“Biraz daha yakma. Yaklaşık on beş santimetre. İki saniyelik bir ateş.”

Holly siperliğini kaldırıp birkaç derin nefes aldı. Bir Neutrino 2000 tıbbi bir alet olarak kullanılıyor. Bunu kini düşünebilirdi ki?

Holly tetiği birinci tıka kadar çekti. Bir sonraki tık lazeri çalıştıracaktı.

“İki saniye.”

“Tamam. Hadi.”

Tık. Turuncu renk bir odaklanmış ısı ışını Neutrinonun namlusundan fışkırıp Kâhya’nın göğsünde belirdi. Koruma uyanık olsaydı, bayılırdı. Küçük bir buz tabakası buharlaşıp ameliyathanenin tavanına doğru yükseldi.

“Şimdi,” dedi Foaly, sesi acil durumdan dolayı biraz yükselmişti. “Işını yoğunlaştır ve odaklan.”

Holly silahın ayarlarını ustaca başparmağıyla yaptı. Işını daraltmak gücünü yoğunlaştırıyordu ama Kâhya’nın vücudunu kesip geçmesin diye lazerin belli bir mesafeden odaklanması lazımdı.

“On beş santime yerleştiriyorum.”

“İyi ama çabuk ol; ısı yayılıyor.”

Kâhya'nın göğsündeki renk geri geldi ve vücudunu saran buzlar erimeye başladılar. Holly tekrar tetiği çekti, bu kez Kâhya'nın etinde hilal şeklinde bir yarık açtı. Yaranın içinden tek bir damla donmuş kan dışarı sızdı.

"Düzgün bir akış yok," dedi Foaly. "Bu iyi."

Holly silahını kılıfına koydu. "Şimdi ne olacak?" "Şimdi elini sokabileceğin kadar içeri sok ve sahip olduğunu büyüyü son damlasına kadar ver. Sadece akmasını izin verme, büyüyü it."

Holly yüzünü buruşturdu. Bu yaptığından asla bir parça bile hoşlanmamıştı. Kaç iyileştirme yapmış olursa olsun parmaklarını diğer kişilerin içine sokmaya asla alışamamıştı. Başparmaklarını birleştirdi ve onları yarığın içine yavaşça soktu.

"İyileştir," dedi ve büyü parmaklarından hızla akmaya başladı. Mavi kıvılcımlar Kâhya'nın yarasının üzerinde uçuşuyor, sonra, ufukta kayan yıldızla gibi içeride yok oluyorlardı.

"Daha fazla, Holly," diye zorladı Foaly. "Bir atış daha." Holly kendini tekrar daha da zorladı. Başlangıçta akış mavi çizgilerden yoğun bir kütleydi; sonra büyüsü azaldıkça, akış da zayıfladı.

"Hepsi bu kadar," diye nefes nefese konuştu Holly. "Sadece eve dönerken kendimi kalkanlayabilecek kadar ya var, ya yok."

"Tamam o zaman," dedi Foaly, "sana söyleyene kadar geri çekil çünkü cehennem boşalmak üzere."

Holly duvara kadar geri çekildi. Birkaç saniye hiçbir şey olmadı, sonra Kâhya'nın sırtı eğrildi, göğsünü yukarı doğru fırlattı. Holly omurgadan gelen birkaç çıtırtı duydu.

"Bu kalbin çalışmaya başlaması," diye belirtti Foaly. "Kolay bölüm."

Kâhya tekrar kabine geri düştü, son yarasından kanlar akıyordu. Büyülü kıvılcımlar birbirleriyle bağlanıp, korumanın vücudunun üstünde titreşen bir kafes oluşturuyorlardı. Büyü atomlarını tekrar düzenleyince Kâhya, yerde yuvarlanan bir bilye gibi kabinin içinde tekrar zıpladı. Toksinler sisteminden dışarı atılırken gözeneklerinden buharlar çıkıyordu. Etrafındaki buz örtüsü anında çözülüp tavanda önce bir bulut yığını yarattı ardından da su parçacıkları metal tavanda yoğunlaşınca yağmur oluştu. Buz torbalan balonlar gibi patlayıp ameliyathanede etrafa kristal mermiler saçtılar.

"Şimdi oraya gitmen lazım!" dedi Foaly, Holly'nin kulağında.

"Ne?"

“Oraya git. Büyü kuyruk sokumundan yukarı yayılıyor. İyileşmesi için kafasını kımıldatmadan tut yoksa zarar görmüş hücreler kopyalanabilir. Bir şey bir iyileşti mi onu eski haline getiremeyiz.”

Harika, diye düşünüyordu Holly. Kâhya’yı kımıldatmadan tut. Sorun yok. Enkazın arasından kendine yol açtı, buz torbalarından gelen kristaller siperliğine hızla çarpıyorlardı.

İnsanın buğuyla örtülü vücudu cryo kabinin içinde kıvranmaya devam etti.

Holly bir eliyle Kâhya’nın kafasının diğer tarafını sıkıca tuttu. Titreme Yüzbaşının kolundan geçip bütün vücuduna yayıldı.

“Sıkı tut onu, Holly. Sıkı tut onu!”

Holly kabinin üzerine uzanmış, vücut ağırlığını korumanın kafasına veriyordu. Bütün bu karmaşada, sarf ettiği çabanın bir şekilde etkisi olup olmadığını bilemiyordu.

“İşte geliyor,” dedi kulağının içinde Foaly. “Sıkı dur.”

Büyülü kafes Kâhya’nın boğazından yüzüne doğru yayıldı. Mavi kıvılcımlar gözlerini hedefleyip optik sinirlerden beyne gittiler. Kâhya’nın gözleri açılıp yuvalarında döndüler. Ağzı da tekrar işlevine geri dönmüştü, hiçbirinin anlamı olmayan, çeşitli dillerden kelime dizileri dışarı dökülüyordu.

“Beyni test yapıyor,” dedi Foaly. “Her şeyin çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için.”

Her adale ve eklem son sınırına kadar dönüp gerinip test edildi. Saç telleri hızlı bir şekilde büyüyüp Kâhya’nın normalde kazınmış olan kafasını sık saçlarla kapladı. Tırnaklar parmaklardan kaplan pençeleri gibi fışkırdı ve çenesinden yarım yamalak bir sakal uzadı.

Holly sadece sıkıca tutunmaya çalışıyordu. Özellikle kötü huylu bir boğaya binmeye çalışan bir rodeo kovboyunun kendini böyle hissedebiliyor olacağını hayal etti.

En sonunda kıvılcımlar dağılıp bir meltemdeki korlar gibi helezonlar çizerek havaya yükseldiler. Kâhya sakinleşti ve çöktü, vücudu on beş santimetrelik su ve soğutma sıvısına batıyordu.

“Başardık,” dedi Holly, kabinin üzerinden yere kayıp dizlerinin üzerine çöktü. “Yaşıyor.”

“Daha kutlamaya başlama,” dedi Foaly. “Daha gidecek çok uzun bir yol var. En azından birkaç gün kendine gelemeyecek ve aklının nasıl olacağını

kimse bilemez. Ve tabii ki bir de ortada olan sorun var.”

Holly siperliğini kaldırdı. “Hangi sorun?”

“Kendin bak.”

Yüzbaşı Short kabinde yatan şey her ne ise ona bakmaya korktu. Hayalinde garip şekiller belirdi. Acaba ne tür bir biçimsiz insan yaratmışlardı?

İlk fark ettiği Kâhya’nın göğsüydü. Mermi deliği tamamen yok olmuştu ama oradaki deri kararmıştı ve siyahların arasında kırmızı bir çizgi vardı. Neredeyse büyük harf “I”ya benziyordu.

“Kevlar,” diye açıkladı Foaly. “Bir kısmı yenilenmiş olmalı. Neyse ki onu öldürmeyecek ama nefes alış verişiş yavaşlatacak kadar bir miktar hâlâ duruyor. Kâhya kaburgalarına yapışık o liflerle artık maraton koşamayacak."

“Kırmızı çizgi de ne?”

“Tahmin etmeye kalkarsam, boya derim. Kurşun geçirmez yeleğin üzerindeki yazı olmalı.”

Holly ameliyathanede etrafına bakındı. Kâhya’nın atleti bir köşeye atılmıştı. Tam göğsüne kırmızıyla “FBI” harfleri basılıydı. “I”nın tam ortasında küçük bir delik vardı.

“Ah, şey,” dedi sentor. “Hayatı karşılığında ödeyecek küçük bir bedel. Onun bir dövme olduğunu bile söyleyebilir. Bugünlerde Çamur Adamlar arasında çok moda.”

Holly, Kevlar destekli derinin Foaly’nin bahsettiği “ortada olan sorun” olacağını umuyordu. Bakışı korumanın yüzüne geldiğinde başka bir şey hemen ortaya

çıktı. Ya da daha doğrusu, yüzünden çıkan sakallara geldiğinde.

“Ah, Tanrılar adına,” dedi nefesini tuttu. “Artemis bundan hoşlanmayacak.”

Koruması büyülü ameliyattayken Artemis avluyu adımlıyordu. Şimdi planı işliyordu, aklının bir köşesini bir yaprağın üzerindeki sümüklü böcekler gibi kuşkular didiklemeye başladı. Bu yaptığı doğru bir şey miydi? Babası, en sonunda, tekrar aralarında döndüğü gün kesin bir şekilde farklılaşmıştı. İlk konuşmalarını asla unutmayacaktı...

ARTEMİS FOWL'UN GÜNLÜĞÜNDEN ALINTI. DİSK 2. KODLANMIŞTIR.

Helsinki'deki doktorlar babama vitamin takviyesi yapmaya kararlıydılar. O da yapmamaları konusunda en az o kadar kararlıydı. Ve kararlı bir Fowl istediğini yapar.

"Ben mükemmel derecede iyiyim," diye ısrar etti. "Lütfen ailemle bilgi alışveriş i yapmam için biraz zaman verin."

Doktorlar kişiliği karşısında yumuşayıp çekildiler. Bu yaklaşım karşısında şaşırmıştım. Çekicilik hiçbir zaman babamın seçtiği silahlardan biri olmamıştı. Daha önce önüne çıkacak kadar salak olanları ezip geçerek hedeflerine ulaşmıştı.

Babam hastane odasındaki tek koltuğa oturmuştu. Kısalan bacağı bir ayaklığını üzerinde duruyordu. Annem, üstündeki görkemli beyaz tilki kürküyle koltuğun koluna tünemişti.

Babam beni ayağına bakarken yakaladı.

"Merak etme, .Arty," dedi. "Yarın bir protezci tarafından ölçüleceğim. Doktor Hermann Gruber Dortmund'dan uçakla geliyor."

Gruber'i duymuştum. Almanya sakat atletler takımında çalışmıştı. En iyisiydi.

"Sportif bir şey isteyeceğim. Belki hız çizgileri olabilir."

Bir şaka. Bu, babama benzemiyordu.

Annem babamın saçlarını karıştırdı.

"Muziplik yapmayı bırak, tatlım. Biliyorsun ki bu Arty için çok zor. Sen gittiğinde daha bebekti."

"Hiç de bebek değildim, Anne," dedim. "Tam on bir yaşımdaydım."

Babam sevecen bir şekilde bana gülümsedi. Belki de şimdi tam konuşmak için uygun bir zamandı, bu iyi havasının yerini her zamanki sertliği almadan?

"Baba, senin ortadan yok oluşundan beri birçok şey değişti. Ben de değiştim."

Babam ciddi bir ifadeyle başıyla onayladı. "Evet, haklısın. İş konusunda konuşmamız lazım."

Ah, evet. Tekrar iş. İşte bu hatırladığım babamdı.

"Sanırım ailemizin banka hesaplarının güçlü olduğunu göreceksin ve hisse senedi portföyünü onaylayacağını umuyorum. Şu andaki

pazarda yüzde on sekiz oldukça örnek alınacak bir rakam; seni düş kırıklığına uğratmadım."

"Ben seni düş kırıklığına uğrattım, oğlum," dedi baba Artemis, "eğer banka hesapları ve hisse senetleri o kadar önemliyse. Bunu benden öğrenmiş olmalısın." Beni yanına çekti. "Şu ana kadar iyi bir baba olamadım, Arty. Aile işleriyle çok fazla meşguldüm. Her zaman için Fowl imparatorluğunu irade etmenin benim görevim olduğunu düşündüm. ikimizin de bildiği gibi bir suç imparatorluğu. Kaçırılmamın neticesinde ortaya çıkan iyi bir şey varsa o da önceliklerimi yeniden değerlendirmem oldu. Hepimiz için yeni bir hayat istiyorum."

Duyduğuma inanamadım. Hiç bitmek bilmeyen anılarımdan biri Babamın aile sloganın durmadan tekrarlamasıydı, "aurum potestas est" - "Altın güçtür". Ve şimdi, burada Fowl prensiplerine sırtını dönüyordu, Büyü ona ne yapmıştı?

"Altın o kadar da önemli değil, Arty," diye devam etti. "Güç de. ihtiyacımız olan şey işte tam burada. Üçümüz."

Aşırı derecede şaşırmıştım. Ama hiç de tatsız bir şekilde değil.

"Ama Baba. Her zaman derdin ki... Bu sen değilsin. Sen yeni birisin."

Annem konuşmaya katıldı. "Hayır, Arty. Yeni biri değil. Eski biri. Fowl imparatorluğunu devralmadan önce aşık olduğum ve evlendiğim kişi. Ve şimdi ona yeniden sahip oldu; biz tekrar bir aileyiz."

Ebeveynlerime baktım; beraberce niçin bu kadar mutluydular. Bir aile mi? Fowlların normal bir aile olması mümkün müydü?

Artemis Buz Çağı aracının içindeki bir kargaşayla o ana geri döndü. Araç dingilleri üzerinde sallanmaya başladı, kapının altından mavi ışık parçaları görünüyordu.

Artemis paniğe kapılmadı. Daha önce iyileştirmeler görmüştü. Geçene sene, Holly işaret parmağını tekrar yerine taktığında büyülü patlama yarım ton buzu kırmıştı ve bu sadece ufacık bir parmak içindi. Kâhya'nın sisteminin ciddi bir yaralanmayı onaracak hasarını tahmin edin.

Curcuna birkaç dakika daha devam etti, aracın iki lastiğini patlattı ve amortisörleri tamamen mahvetti. İyi ki enstitü gece için kapatılmıştı yoksa Doktor Lane kesinlikle aracın tamir parasını faturaya ekleyecekti.

En sonunda büyülü fırtına sakinleşti ve araç turu biten bir roller coaster aracı gibi durdu. Holly arka kapıyı açıp kenarına yaslandı. Yorgunluktan bitip tükenmişti. Kumral teni üzerinde hastalıklı bir soluk ışık vardı.

“Evet?” diye sordu Artemis. “Yaşıyor mu?”

Holly cevap vermedi. Güçlü bir iyileştirme sık sık mide bulantısı ve aşırı yorgunlukla neticelenirdi. Yüzbaşı Short birkaç derin nefes alıp arka tampona oturdu.

“Yaşıyor mu?” diye tekrar etti Artemis.

Holly başıyla onayladı. “Yaşıyor. Evet, yaşıyor. Ama...”

“Ama ne, Holly? Söyle bana!”

Holly miğferini sertçe çekip çıkardı. Miğfer parmaklarından kayıp avluda yuvarlandı.

“Özür dilerim, Artemis. Elimden geleni yaptım.”

Bu büyük ihtimalle söyleyebileceği en kötü şeydi.

Artemis araca bindi. Zemin su ve renkli kristalle kaygandı. Duman havalandırma sisteminin ızgarasından sızıyordu ve yukarıdaki neon lamba bir şişenin içindeki yıldırım gibi titreşiyordu.

Bir köşedeki cryo ünite pek iyi bir konumda değildi, jiroskoplarmdan sıvı sızıyordu. Kâhya’nın kollarından biri ünitenin kenarında sakmış, duvarda korkunç bir gölge yaratıyordu.

Cryo ünitenin kontrol paneli hâlâ çalışıyordu. Artemis göstergedeki yavaş yavaş bipleyen kap atışı işaretini görünce rahatladı. Kâhya yaşıyordu! Holly yine becermişti! Ama bir şey peri Yüzbaşının canını sıkıyordu. Bir sorun vardı.

Artemis ünitenin içine bakar bakmaz sorunun ne olduğu hemen belli oldu. Korumanın yeni uzamış saçları beyazlarla doluydu: Kâhya cryo bölmesine girdiğinde kırk yaşındaydı; şu anda Artemis’in önündeki adam ise en az elli yaşındaydı. Büyük ihtimalle de daha yaşlıydı. Üç saatin içinde Kâhya yaşlanmıştı.

Holly, Artemis’in omzunun üzerinde belirdi.

“En azından yaşıyor,” dedi peri.

Artemis başıyla onayladı. “Ne zaman kendine gelecek?”

"Birkaç gün sonra. Belki." '

“Bu nasıl oldu?” diye sordu çocuk, Kâhya’nın alnındaki saçları kenara çekerek.

Holly omuz silkti. “Tam olarak emin değilim. Bu, Foaly’nin alanı.”

Artemis cebindeki yedek haberleşme setini alıp hoparlörün telini kulağının üstüne taktı.

"Herhangi bir teorin var mı, Foaly?"

"Emin olamıyorum," diye karşılık verdi sentor. "Ama tahminime göre Holly'nin büyüsü yeterli değildi. İyileştirme için Kâhya'nın kendi hayat gücünün bir kısmına gerek duyuldu. Görünüşe bakılırsa karşılığı yaklaşık on beş yıl."

"Herhangi bir şey yapılabilir mi?"

"Korkarım hayır. Bir iyileştirme tekrar geri alınamaz. Eğer herhangi bir teselli varsa büyük ihtimalle doğal olması gerekenden daha uzun yaşayacaktır. Gençliğini geri getirme şansı yok ve dahası akli durumundan emin olamayız. İyileştirme, mıknatıs etkisinde kalmış bir disk gibi beyni temizleyebilir."

Artemis derin bir iç çekti. "Sana ne yaptım, eski dostum?"

"Bunun için zaman yok," dedi çabucak Holly. "İkinizin de buradan gitmesi gerekiyor. Bütün bu curcunayla dikkat çekeceğimizden eminim. Taşıtın var mı?"

"Hayır. Sıradan bir uçakla geldik. Sonra Heathrow'dan taksi tuttuk."

Holly omuz silkti. "Yardım etmek isterdim, Artemis ama zaten çok zaman kaybettim. Görevdeyim. Çok aşırı önemi olan bir görevdeyim ve ona dönmem gerekiyor." Artemis cryo ünitesinden uzaklaştı.

"Holly, görevin..."

Yüzbaşı yavaşça döndü.

"Artemis..."

"Sondalandınız, değil mi? Birisi Foaly'nin savunmasını geçti?"

Holly gözaltı gözetim çantasından geniş bir kamuflaj folyosu çekti.

"Konuşacak bir yere gitmemiz gerekiyor. Baş başa konuşabileceğimiz bir yere."

Sonraki kırk beş dakika Artemis için bulanıktı. Holly iki insanı da kamuflaj folyosuna sardı ve onları Aykemerine tutturdu. Kemer Dünya standartlarına göre ağırlığı etkili bir şekilde beşte birine indiriyordu.

Buna rağmen mekanik kanatlarla onları karanlık gökyüzüne çıkarmak büyük bir uğraştı. Onları deniz seviyesinin beş yüz feet yukarısına yükselmek için gazı iyice açmak zoruna kaldı.

"Şimdi kalkanı açacağım," dedi mikrofona. "Fazla kıvranma. Birinizi kesip bırakmak zorunda kalmak istemiyorum."

Sonra ortadan kayboldu ve bulunduğu yerdeki ışıklar hafifçe titriyordu. Holly'nin şeklinde benzer bir yıldız grubu. Titreşim kemer bağlantılarından yayılıp Artemis'in dişleri sarstı. Kendini bir kozadaki kurt gibi hissetti, yukarı doğru folyaya sarılıydı ve sadece yüzü dışarıdaydı. Başlangıçta bu deneyim neredeyse hoşuna gidiyordu, şehrin üzerinde uçmak, otobanda ilerleyen arabaların titrek ışıklarını izlemek. Sonra Holly batıdan gelen bir rüzgâr yakaladı ve onları denizin üstündeki bir hava akımına attı.

Aniden Artemis'in dünyası kesik rüzgârlar, sağa sola çarpan yolcular ve şaşkın kuşlarla dolu bir kargaşaya dönüştü. Yanındaki Kâhya eğreti folyo bohçasıyla gevşek bir şekilde sallanıyordu. Folya yerel renkleri emiyor, baskın renkleri yansıtıyordu. Bu hiçbir şekilde eğlenceli, mükemmel bir manzara değildi ama denizden İrlanda'ya gece uçuşu kesinlikle yeterli güzelliğe sahipti.

"Bu folyo radarda görünmüyor mu?" dedi kulaklığının mikrofonuna Artemis. "Hevesli bir Harrier pilotu tarafından bir UFO olarak yanlış anlaşılmak istemem." Holly bunu düşündü. "Haklısın. Ne olur olmaz diye biraz aşağı inmeliyiz."

İki saniye sonra, Artemis telsiz sessizliğini bozduğu için aşırı pişman olmuştu: Holly kanat donanımını yana yatırıp dik dalışa geçince üçü de aşağıdaki karanlık dalgalara doğru fırladılar. Artemis tam yüzündeki derinin soyulmak üzere olduğuna yemin edebileceği son anda Holly kanatları düzelti.

"Yeteri kadar alçak mı?" diye sordu Holly, sesinde görünür bir espri iziyle.

Dalgaların tepesini sıyırarak geçtiler, su damlaları kamuflaj folyosunun üstüne yağıyordu. Okyanus o gece sertti ve Holly dalgaların eğrisine göre yükselip alçalarak suyun akışına uyum sağlıyordu. Bir grup kambur balina, onların varlıkların hissetmişti ve fırtınanın köpüklerinin arasından fırlayıp tekrar karanlık suların arasında kaybolmadan önce iki dalga arasında tam otuz metre havada uçuyorlardı. Etrafta yunus yoktu. Küçük memeliler İrlanda kıyılarının körfez ve koylarına sığınmışlardı.

Holly yolcu gemisinin omurgasının çevresinden dolaşıp motorun sarsıntısını hissedecek kadar yakından uçuyordu. Güvertede, düzinelerce yolcu küpeşteden kusuyorlardı, altlarındaki gözükmez yolcuları kıl payı kaçırmışlardı.

"Büyüleyici," diye mırıldandı Artemis.

“Endişe etme,” dedi Holly’nin sesi. “Neredeyse geldik.”

Rosslare gemi terminalini geçip Wicklow dağlarının üzerinden kuzeye doğru sahili takip ettiler. Artemis hızlarına şaşmamaktan kendini alamadı. Bu kanatlar harika icatlardı. Böyle bir patentle kazanabileceği parayı hayal edin. Artemis kendini kontrol etti. Kâhya’nın yaralanmasının neden olan şeyin başı Peri teknolojisini satmaktı.

Yeteri kadar yavaşladıklarında Artemis belli nişanlar aldı. Dublin doğuda duruyordu, sarı ışıktan bir hale otobanlarının üstünde titreşiyordu: Holly şehrin etrafından dolaşıp daha az kalabalık olan kuzeye doğru yönlendi. Geniş karanlık bir lekenin ortasında, dış projektörleriyle aydınlanan tek bir bina duruyordu: Artemis’in atalarından kalma evi, Fowl Malikânesi.

FOWL MALİKÂNESİ, DUBLIN, İRLANDA

“Şimdi açıkla bakalım,” dedi Holly, Kâhya’yı sağlamca yatağa yatırdıklarında.

Yüzbaşı büyük merdivenlerin en alt basamağına oturuyordu. Fowl Ataları duvarlardaki yağlı boya tablolardan ters ters ona bakıyorlardı. LEP Yüzbaşısı miğfer mikrofonunu ve dış hoparlörleri açtı.

“Foaly, bunu kaydediyorsun, değil mi? İçimde bir his bunu tekrar dinlemek isteyeceğiz diyor.”

“Bütün bu olay bu öğlenki bir iş toplantısında başladı,” diye başladı Artemis.

“Devam et.”

“Amerikalı bir sanayici olan Jon Spiro ile buluşacaktım.”

Holly tuşların kulağında tıkırdamaya başladığın duydu. Hiç şüphesi Foaly bu Spiro denen kişi için araştırma yapmaya başlamıştı.

“Spiro,” dedi sentor, neredeyse hemen. “İnsan standartlarına göre bile namussuz bir karakter. Çamur Adam güvenlik şirketleri otuz yıldır ondan kurtulmaya çalışıyorlar. Şirketleri ekolojik felaket. Ve bu buzdağının sadece üstü: endüstriyel casusluk, adam kaçırma, şantaj, çete bağlantıları. Sen söyle, adam paçayı sıyırıyor.”

“İşte o,” dedi Artemis. “Bay Spiro ile bir randevu ayarlamıştım.”

“Ne satıyordun?” diye kesti Foaly. “Spiro gibi bir adam Atlantik’i çay ve bisküvi için geçmez.”

Artemis kaşlarını çattı. “Aslında ona bir şey satmıyordum. Ama ona devrim yaratacak bir teknolojiyi gizlemeyi teklif ettim, tabii ki bir fiyat karşılığı.”

Foaly’nin sesi buz gibi oldu: “Nasıl bir devrim yaratacak teknoloji?”

Artemis biran için tereddüt etti. “Kâhya’nın Değiştirme timinden aldığı o miğferleri hatırlıyor musun?” Holly homurdandı. “Ah, hayır.”

“Miğferlerin kendi kendini imha mekanizmasını bozdum ve tarayıcılarla çiplerden bir küp yaptım: C Küp, bir mini bilgisayar. Elyaf bir optik engelleyici takmak basit bir işti, böylece fark etsen bile Küpün kontrolünü alamayacaktın.”

“Peri teknolojini Jon Spiro gibi bir adama mı verdin?”

“Çok açık bir şekilde vermedim,” diye patladı Artemis. “O aldı.”

Holly parmağını genç adama doğrulttu. “Bir kurban rolü oynamaya zahmet etme, Artemis. Sana yakışmıyor. Ne sanıyorsun? Jon Spiro’nun onu gezegenin en zengin adamı yapacak teknolojiyi bırakıp gideceğini mi?”

“Demek bizi pingleyen senin bilgisayarındı?” dedi Foaly.

“Evet,” diye kabul etti Artemis. “Kasten değildi. Spiro benden ışın taraması istedi ve Küpün peri devreleri LEP’in uydu ışınlarını buldu.”

“Gelecekteki sondalan engelleyebilir miyiz?” diye sordu LEP Yüzbaşısı.

"Haven’in yansıtıcıları kendi teknolojimize karşı işe yaramayacaktır. Er ya da geç Spiro Peri Halkım öğrenecektir. Ve bu olduğunda, onun gibi bir adamın bizim uyum içinde yaşamamıza izin vereceğini sanmıyorum.” Holly ters ters Artemis’e baktı.

“Bu sana birini hatırlatıyor mu?”

“Ben Jon Spiro gibi değilim,” diye itiraz etti Artemis. “O soğuk kanlı bir katil!”

“Kendine birkaç yıl daha ver,” dedi Holly. “Sen de onun seviyesine ulaşacaksın.”

Foaly iç çekti. Artemis Fowl ve Holly Short’u bir odaya koyarsan er geç bir patırtı çıkacaktır.”

“Tamam, Holly,” dedi sentor. “Profesyoneller gibi davranmayı deneyelim hadi. Birinci adım kilitlenmeyi kaldırmak. İkinci adımımız Spiro gizlerini ortaya çıkarmadan önce Küpü geri almak olacaktır.”

“Zamanımız var,” dedi Artemis. “Küp kodlanmış durumda.”

“Nasıl kodlanmış?”

“Ben hard diskine bir Sonsuzluk Kodu kurdum.”

“Bir Sonsuzluk Kodu,” dedi Foaly. “Etkilendim.”

“O kadar da zor değildi. Tamamen yeni bir dil icat ettim, böylece Spiro’nun başvuracağı hiçbir şey yok.” Holly kendini birazcık dışarıda tutulmuş gibi hissetti. “Bu Sonsuzluk Kodunu kırmak ne kadar sürecek?”

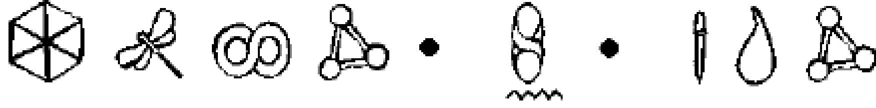
Artemis bir kaşını kaldırmamayı engelleyemedi. “Sonsuza kadar,” dedi. “Teorik olarak ama Spiro’nun kaynaklarıyla çok daha kısa.”

Holly bu tonu umursamadı. “Tamam o zaman, güvendeyiz. Bir kutu ve işe yaramaz devrelerle Spiro’nun peşine düşmemize gerek yok.”

“Hiç de işe yaramaz değiller,” diye karşılık verdi Artemis. “Sadece çıp dizayn bile tek başına araştırma ve geliştirme ekibini ilginç doğrultulara yönlendirebilir. Ama bir konuda haklısın, Holly, Spiro’nun peşine düşmemize gerek yok. Benim hâlâ hayatta olduğumu fark ettiğinde beni aramaya gelecektir. Her şeyden önce, C Küpün tün potansiyelini çözebilecek tek kişi benim.” Holly başını ellerinin arasına aldı. “Eğer öyleyse, her an için bir kiralık katil timi buraya dalıp Sonsuzluk Kodunun anahtarını arayabilir. Böyle zamanlarda Kâhya gibi birisini kullanabilirdik.”

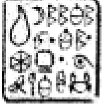
Artemis duvar telefonunun ahizesini kaldırdı.

“Ailede birden fazla Kâhya var,” dedi.

BÖLÜM IV: AİLEDEN GELİYOR

SFAX, TUNUS, KUZEY AFRİKA

ON sekizinci doğum gününde Juliet Kâhya, bir Judo yeleği, iki dengeli, ağır atma bıçağı ve Dünya Pankreas Şampiyonası Rövanş Maçının video kasetini istedi ve aldı; bunlar sıradan bir genç kızın istek listesinde olacak şeyler değillerdi. Zaten Juliet Kâhya da sıradan bir genç kız değildi.

Juliet birçok yönden olağanüstüydü. Bir kere hareket eden bir hedefi, istediğinizi silahla vurabilir, sonra çoğu insanı onlardan beklenenin çok daha uzağına atabilirdi.

Tabii ki bütün bunları pankreas güreşlerini videodan izleyerek öğrenmemişti. Juliet'in eğitimi dört yaşında başladı. Anaokulunda sonra her gün, Domovoi Kâhya küçük kız kardeşini Fowl Malikânesindeki dojoya getirirdi. Burada ona çeşitli dövüş sanatlarını öğretirdi. Sekiz yaşına geldiğinde Juliet siyah kuşak dördüncü dan sekizinci daldaydı. On birinci yaşında kuşaklar üstüydü.

Geleneksel olarak, bütün Kâhya erkekleri onuncu doğum günlerinde Madam Ko'nun Kişisel Koruma Akademisine kaydedilir, her yılın altı ayını orada geçirip korumalık sanatını öğrenirlerdi. Diğer altı ay ise düşük riskli şef koruma öğrenmekle geçerdi. Dişi Kâhyalar genelde dünyanın çeşitli yerlerindeki zengin ailelerine hizmet etmeye giderlerdi. Bununla beraber, Juliet iki rolü birleştireceğine karar vermişti; altı ayı Angeline Fowl'la geçirip diğer altısında Madam Ko'nun kampında dövüş sanatı yeteneklerini geliştiriyordu. Akademiye kaydedilen ilk dişi Kâhya'ydı. O güne kadar fiziki sınavı geçen beşinci dişiydi. Kamp aynı ülkede asla beş yıldan fazla kalmazdı. Kâhya eğitimini İsviçre ve İsrail'de yapmıştı ama kız kardeşi eğitimini Japonya'nın dağlarındaki Utsukushigahara'da almıştı.

Madam Ko'nun koğuşu Fowl Malikânesinin yatacak yerlerinin lüksünden çok çok uzaktı. Japonya'da, Juliet saman bir döşekte uyuyordu,

iki kaba pamuk cüppesinden başka bir şeyi yoktu ve sadece pilav, balık yiyip protein shake içiyordu.

Günler saat beş buçukta Juliet ve rahip yardımcılarının en yakın dereye kadar dört mil koşmaları ve elle balık yakalamalarıyla başlıyordu. Balığı pişirip senseilerine sunduktan sonra rahip yardımcıları yirmi litrelik boş fıçıları sırtlarına yüklenip bir karlı sırta tırmanıyorlardı.

Fıçı karla dolduğunda rahip yardımcısı fıçıyı kampın ortasında kadar yuvarlıyor ve sonra eriyene kadar karı çıplak ayaklarıyla ezip senseinin banyo yapabileceği hale getiriyordu. Sonra günlük çalışma başlayabilirdi.

Derslere Madam Ko'nun kendi geliştirdiği bir dövüş sanatı olan Cos Ta'pa da dahildi. Bu özellikle korumalara uygun şekilde düzenlenmişti, ana hedefi kendini koruma yerine şefi korumadı. Rahip yardımcılarına, ileri silah teknolojisi, bilgi teknolojisi, taşıt bakımı ve rehine değiş tokuş görüşmeleri teknikleri de öğreniyorlardı.

On sekizinci doğum gününde Juliet dünya yapımı silahların yüzde doksanını gözleri kapalı söküp takabilir, her tür aracı kullanabilir, dört dakikanın altında makyajını yapabilir ve aşırı çekici Asya-Avrupa gen karışımına rağmen herhangi bir kalabalığa sanki oralıymış gibi karışabilirdi. Abisi ondan çok gurur duyuyordu.

Eğitiminin son aşaması yabancı bir ortamda arazi simülasyonuydu. Eğer bu sınavı geçerse, Madam Ko, Juliet'in omzuna mavi elmas dövmesinin yaptıracaktı. Bu dövme, Kâhya'nın omzunda olanın aynıydı, sadece mezunun sertliğini değil aynı zamanda eğitiminin çok yönlülüğünü de gösterecekti. Kişisel koruma çevresinde, mavi elması olan bir korumanın başka bir referansa ihtiyacı yoktu.

Madam Ko, Juliet'in son değerlendirilmesi için Tunus'un Sfax şehrini seçmişti. Görevi şefini şehrin kargaşalı pazarı ya da eski bölgesinden geçirmekti. Genelde, bir korumanın şefine böyle kalabalık bir bölgeden geçmemesini tavsiye etmesi gerekiyordu ama Madam Ko şeflerin nadiren tavsiyeleri dinlediğini belirtmiş ve her tür neticeye karşı hazır olmanın en iyisi olacağını söylemişti. Ve sanki Juliet yeteri kadar baskı altında değilmiş gibi, sahte şefin yerine Madam Ko'nun kendisi geçmeye karar vermişti.

Kuzey Afrika olağanüstü derecede sıcaktı. Juliet kapalı gözlüğünün içinden gözlerin kısıp kalabalığın içinde önünden sallanarak giden minik figürü takip etmeye odaklanmıştı.

“Çabuk oluyordu," diye bağırdı Madam Ko. “Beni kaybedeceksin.”

“Rüyalarınızda, Madam,” diye karşılık verdi Juliet, hiç rahatsız olmadan. Madam Ko sadece konuşarak onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Zaten yerel ortamda yeteri kadar dikkat dağıtıcı şey vardı. Bir düzine tezgahtaki parıldayan iplerden altınlar sarkıyordu; bir tetikçi için mükemmel bir gizlenecek yer olan Tunus halıları tahta askılarda asılıydı. Bu çekici dişiye bakmaya hevesli yerel halk rahatsız edici seviyede ona yaklaşıyordu ve arazi tehlikeliydi; ters bir adımda ayak burkulabilirdi.

Juliet bütün bu verileri otomatikman denetleyip her hareketi faktörlere ayırdı. Ona sırıtan bir gencin göğsüne sertçe elini koyup üzerinde gökkuşağı yansımaları olan yağlı bir birikintinin üstünden atladı ve şehrin eski bölgesindeki sonsuz labirentlerden bir başka ara sokağa giren Madam Ko’yu takip etti.

Birden tam önünde bir-adam belirdi. Pazardaki tüccarlardan biri.

“Güzel halılarım var,” dedi bozuk bir Fransızcayla. “Benimle gel. Sana göstereyim!”

Madam Ko yoluna devam ediyordu. Juliet onu takip etmeye çalıştı ama adam yolunu kesti.

“Hayır, teşekkür ederim. İlgilenmiyorum. Ben doğada yaşarım.”

“Çok komik, mademoiselle. Çok iyi bir şaka yaptınız. Şimdi gelin ve Ahmet’in halılarını görün.”

Kalabalık bunu fark edip sanki dev bir organizmanın kollarıymış gibi onun etrafını çevirmeye başladı. Madam Ko uzaklaşmıştı. Şefini kaybediyordu.

“Hayır dedim. Şimdi çekil, Bay Halıcı. Canımı sıkma.”

Tunuslu bir kadından emir almaya alışık değildi ve arkadaşları onu izliyorlardı.

“Sana iyi bir fiyat vereceğim,” diye ısrar edip tezgahını gösterdi. “Sfax’daki en iyi halılar.”

Juliet yana çekildi ama kalabalık yolunu kesmek için hareket etti.

İşte o anda Ahmet, Juliet’in ona duyabileceği bütün acımayı kaybetti. O ana kadar adam yanlış zamanda, yanlış yerde duran masum biriydi. Ama artık...

“Hadi gidelim,” dedi Tunuslu, kolunu sarışın kızın beline dolayarak. Bu onun en iyi on yöntemine girebilecek bir fikir değildi.

“Ah, kötü bir hareket, Halıcı!”

Göz kırpmaktan bile hızlı bir şekilde, Ahmet en yakındaki halının püsküllerine bağlanmış ve Juliet ortadan kaybolmuştu. Tavukçu Kemal'in video kamerasındaki olayı tekrar izleyene kadar hiç kimsenin neler olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Yavaş çekimde, tüccarlar Avrasyalı kızın Ahmet'i boğaz ve kemerinden kaldırıp havada kavis çizecek bir şekilde bir halı tezgahına attığını gördüler. Bu kuyumculardan birinin Amerikan pankreasçısı Papa Hog'un meşhur ettiği bir hareket olan Sapanatışı olduğunu fark etti. Bu klip Dünya'nın En Komik Video Çekimleri'nin Tunus versiyonunda bir ödül bile aldı. Üç hafta sonra Ahmet Mısır'a taşındı.

Juliet'e dönelim. Eğitimdeki koruma binalar arasında yüz metre yarışçısı gibi koşuyordu, şaşırmış tüccarlardan kurtuldu ve bir ara sokaktan birden sağa döndü. Madam Ko o kadar uzağa gitmiş olamazdı. Juliet hâlâ görevini tamamlayabilirdi.

Juliet kendisine çok kızmıştı. Bu, tam abisinin onu uyardığı türde bir numaraydı.

"Madam Ko'ya dikkat et," diye tavsiye etmişti Kâhya. "Arazi görevinde ne uyduracağını asla bilemezsin. Bir keresinde sadece rahip yardımcısının dikkatini dağıtmak için Kalküta'da filleri ürküttüğünü duydum."

Sorun emin olamayacağınızda O halıcı Madam Ko'nun adamı da olabilirdi, burnunu gerekmeyen bir yere sokmuş zavallı bir adam da.

Sokak o kadar dardı ki insan trafiği bir sıra halinde ilerliyordu. Uydurma elbiseler kafa yüksekliğinde zikzaklar çiziyordu; boşlukta sallanan *gutra* ve *abayalardan* sıcak dumanlar yükseliyordu. Juliet bir çamaşırhanenin altından eğilerek geçti ve sallanan dükkâncıların etrafından dolaştı. Şaşkın hindiler iplerin uzunluğu kadar yolundan uzağa sıçradılar.

Ve birden bir açıklığa çıktı. Bu loş meydan üç katlı binalarla çevriliydi. Yukarı balkonlarda insanlar tembel tembel oturuyor, meyve aromalı nargilelerini içiyorlardı. Yerde paha biçilmez bir parçalanmış mozaik vardı; bir Roma hamam sahnesini gösteriyordu.

Meydanın ortasında, dizleri göğsüne yapışmış bir şekilde Madam Ko yatıyordu. Ona saldıran üç adam vardı. Bunlar yerel tüccarlar değildi. Üçü de özel birliklerin siyahlarından giymişlerdi, deneyimli profesyonellerin kesinliği ve kendine güveniyle saldırıyorlardı. Bu bir sınav değildi. Bu adamlar gerçekten de onun senseisini öldürmeye çalışıyorlardı.

Juliet silahsızdı; bu kurallardan biriydi. Bir Afrika ülkesine kaçak silah sokmak otomatikman ömür boyu hapis demekti. Neyse ki rakipleri de silahsızmış gibi görünüyordu ama elleri ve ayakları akıllarına koydukları iş için kesinlikle yeterliydi.

Burada hayatta kalmanın anahtarı doğaçlamaydı. Doğrudan bir saldırıya kalkmanın bir anlamı yoktu. Eğer bu üçü Madam Ko'nun işini halletmişlerse, o zaman sıradan bir savaşta ona fazla geleceklerdi. Zaman alışılmadık bir şey deneme zamanıydı.

Juliet koşarken zıplayıp bir çamaşır ipi yakaladı. İpin bağlı olduğu halka bir saniye için dayandı, sonra kurumuş alçıdan fırladı. İp Juliet'in arkasından geliyor, üzerindeki halı ve eşarplarla bel veriyordu. Juliet ipin diğer halkasının izin verdiği kadar sola gitti ve sonra adamlara doğru döndü.

“Hey, çocuklar!” diye bağırdı, bu kabadayıca bir sesleniş değildi çünkü başlangıçta bu daha çok işe yarayacaktı.

Kafasını tam zamanında kaldıran adamların yüzüne sırılsıklam deve tüyü çarptı. Ağır halılar ve giysiler etraflarını sağa sola sallanan kol ve bacaklar gibi onları sardılar. Naylon ip onları çenelerinin altından yakaladı. Bir saniye bile geçmeden üçü de yerdeydi. Ve Juliet boyunlarındaki sinir düğümlerine bastırarak öyle kalmalarını sağladı.

“Madam Ko!” diye bağırdı, çamaşırhanede senseisini arayarak. Yaşlı kadın zeytin rengi bir elbisenin içinde titriyordu, sade bir eşarp yüzünü örtüyordu.

Juliet ayağa kalkması için kadına yarım etti.

“O hareketi gördünüz mü, Madam? O salakların işini tamamen bitirdim. Daha önce öyle bir şey görmediklerine iddiaya girerim. Doğaçlama. Kâhya her zaman anahtarın bu olduğunu söylerdi. Bilirsiniz, sanırım gözlerime sürdüğüm far onların dikkatini dağıttı. Parıldayan yeşil. Asla başarısız olmaz...”

Juliet konuşmayı kesti çünkü boğazında bir bıçak vardı. Bıçağı tutan aslında Madam Ko olmayan Madam Ko'ydu, zeytin rengi bir elbise giyen başka bir ufak tefek Doğulu bayan. Bir tuzak.

“Öldün,” dedi kadın.

“Evet,” diye ona katıldı Madam Ko, gölgelerin arasından çıkarak. “Sen öldüysen şefin de öldü. Ve kaybettin.” Juliet ellerini birleştirerek başını eğdi.

“Bu çok kurnazca bir üçkâğıttı, Madam,” dedi, saygılı görünmeye çalışarak.

Senseisi güldü. “Tabii ki. Öyle olması gerekiyordu. Ne bekliyordun.”

“Ama şu tetikçiler; kıçlarına tekmeyi sıkı bas... onları iyi bir şekilde yendim.”

Madam Ko bu iddiayı elinin tersini sallayarak boş verdi. “Şans. Şanslıydın, onlar tetikçi değil, Akademiden mezun üç kişi. O plastik ip saçmalığı da neydi?”

“Bir pankreas numarası,” dedi Juliet. “İsmi Çamaşır İpi.”

“Güvenilmez,” dedi Japon Kadın. “Şans yüzünde güldüğü için başarılı oldun. Bizim işimizde şans yeterli değildir.”

“Bu benim hatam değildi,” diye itiraz etti Juliet. “Pazardaki şu adam. Dibimde ayrılmadı. Onu bir süreliğine uyutmam gerekti.”

Madam Ko, Juliet’in gözlerinin arasına parmağıyla vurdu. “Sakin ol, kızım. Bir kerelik düşün. Ne yapman gerekiyordu?”

Juliet başını birkaç santim eğdi. “Tüccarı hemen devre dışı bırakmalıydım.”

“Kesinlikle. Onun hayatının hiçbir anlamı yok. Şefinin güvenliğiyle kıyasla önemsiz.”

.“Masum insanları öylesine öldüremem,” diye itiraz etti Juliet.

Madam Ko iç çekti. “Biliyorum, kızım. Ve bundan dolayı hazır değilsin. Bütün yeteneklerin var ama odaklanma ve karar vermen eksik. Belki önümüzdeki sene.” Juliet’in dünyası karardı. Abisi mavi elması on-sekiz yaşında kazanmıştı. Akademi tarihindeki en genç mezundu. Onunla denk olmayı umuyordu. Artık on iki ay sonra tekrar denemesi gerekiyordu. Daha fazla itiraz etmenin bir anlamı yoktu. Madam Ko asla kararını değiştirmezdi.

Ara sokaktan rahip yardımcısı cüppesi giyen genç bir kız çıktı, elinde küçük bir evrak çantası tutuyordu.

“Madam,” dedi, eğilerek. “Uydu telefonundan sizi arıyorlar.”

Madam Ko ona sunulan telefonu aldı ve dikkatlice birkaç dakika dinledi.”

“Artemis Fowl’dan bir mesaj var,” dedi sonunda. •Juliet doğrulmak için deli oluyordu ama bu protokol için asla bağışlanamayacak bir hareket olurdu.

“Evet, Madam?”

“Mesaj: Domovoi’nin sana ihtiyacı var.”

Juliet kaşlarını çattı. “Yani Kâhya’nın bana ihtiyacı var.”

“Hayır,” dedi Madam Ko, en ufak bir duygu belirtisi göstermeden. “Domovoi’nin sana ihtiyacı var. Ben sadece bana söyleneni sana tekrar ediyorum.”

Birden Juliet boynunu döven güneşi hissedebildi ve kulağında dişçi matkabı gibi vızıldayan sivri sinekleri duyabildi. Tek istediği doğrulup havaalanına kadar koşmaktı. Kâhya’nın asla ismin Artemis’e söylememesi gerekiyordu. Ancak... Ha, buna inanamadı. Bunu düşünmek için kendine izin bile veremedi.

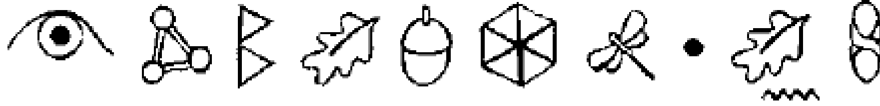
Madam Ko düşüncelice çenesine vuruyordu. “Hazır değilsin. Gitmene izin vermemeliyim. Etkili bir korumanın olmaması gereken seviyede duygusalsın.”

“Lütfen, Madam,” dedi Juliet.

Senseisi bunu iki uzun dakika boyunca düşündü.

“Tamam,” dedi. “Git.”

Kelimenin yankısı meydandan geri gelmeden Juliet gitmişti ve yolunu kesen halıcılara tanrı yardım etsindi.

BÖLÜM V: METAL ADAM VE MAYMUN

SPİRO İĞNESİ, CHİCAGO, ILLINOIS, ABD

JON Spiro, Heathrow'dan Chicago O'Hare Uluslararası havaalanına kadar bir Concorde'la geldi. Uzun bir limuzin onu Chicago'nun merkezinde seksek altı kat göğe yükselen, çelik rengi ve cam bir bina olan Spiro Needle'a götürdü. Spiro Endüstrileri ellinci katla seksen beş arasınaydı. Seksen altıncı kat Spiro'nun özel dairesiydi; girişi sadece özel asansör ya da helikopter pistindendi.

Jon Spiro bütün yolculuk boyunca, evrak çantasında duran küçük küpün heyecanından uyuyamamıştı. Spiro bu zararsız görünüşlü kutunun nelere kadir olduğunu anlattığında teknik ekibinin başı da o kadar heyecanlandı ve hemen C Küpün gizlerini çözme daldı. Altı saat sonra bir toplantı için hızla konferans odasına daldı.

"İşe yaramaz," dedi bilim adamı, ismi Doktor Pearson'du.

Spiro martini bardağındaki zeytini döndürdü.

"Ben öyle olduğunu sanmıyorum, Pearson," dedi. "Hatta, o küçük zımbırtının bırak işe yaramazlığını muhteşem bir şey olduğunu biliyorum. Bence belki de sen bu denklemde işe yaramıyorsun."

Spiro'nun ruh hali çok kötüydü. Pervasız Arno biraz önce arayıp Fowl'un hayatta olduğunu söylemişti. Spiro'nun neşesi kaçınca, insanlar eğer şanslılarsa yeryüzünden kaybolmakla ünlüydüler.

Pearson, konferans odasındaki üçüncü kişinin bakışlarından kafasını kestiğini hissedebiliyordu. Bu size kızmasını istemeyeceğiniz bir kadındı: Pearson,' eğer Jon Spiro onu pencereden attırmaya karar verirse, bu özel kişi onun kendi kendine atladığına yazılı ve yeminli ifade vermekte hiçbir sorun yaşamazdı.

Pearson kelimelerini dikkatle seçti. "Bu alet-"

"C Küp. Onun ismi bu. Bunu sana söyledim, bu yüzden bu ismi kullan."

"Bu C Küpün hiç şüphesiz çok büyük bir potansiyeli var. Ama kodlanmış."

Spiro zeytini bilim adamının kafasına attı. Bir Nobel Ödülü kazanan kişi için bu aşağılayıcı bir deneyimdi.

"O zaman kodu kır. Size niçin para ödüyorum ki?" Pearson kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. "O kadar da kolay değil. Bu kod. Kınlamaz."

"Şunu açığa çıkaralım," dedi Spiro, sığır kanı rengi deri koltuğuna geri yaslanarak. "Sizin bölümünüze yıllık iki yüz milyon veriyorum ve bir veledin yaptığı rezil bir kodu kıramıyorsunuz."

Pearson gövdesinin yere düşerken çıkaracağı çarpma sesi düşünmemeye çalışıyordu. Bir sonraki cümle ya onu kurtarabilirdi ya da sonunu getirebilirdi.

"Bu Küp sesle çalışıyor ve Artemis Fowl'un ses örneğine göre kodlanmış. O kodu hiç kimse kıramaz. Olası değil."

Spiro karşılık vermedi; bu devam et sinyaliydi.

"Böyle bir şeyi duydum. Biz bilim adamları bu konuda teoriler üretiyoruz. Ona Sonsuzluk Kodu denir. Bu kodun milyonlarca olası permütasyonu var ve sadece o kadar da değil, bilinmeyen bir dil üzerine kurulmuş. Göründüğü kadarıyla bu çocuk sadece onun bildiği bir dil yaratmış. Onun İngilizce'yle nasıl uyuştuğunu bile bilmiyoruz. Hatta böyle bir kodun varolmamış olması gerekiyor. Eğer Fowl öldüyse, o zaman bunu söylediğim için üzgünüm, Bay Spiro ama C Küp de onunla beraber öldü."

Jon Spiro ağzının köşesine bir puro sokuşturdu. Ama yakmadı. Doktorları bunu yasaklamışlardı. Nazikçe.

"Eğer Fowl yaşıyorsa?"

Pearson ona atıldığında can simidini tanırdı.

"Eğer Fowl yaşıyorsa, onu kırmak Sonsuzluk Kodunu kırmaktan çok daha kolay olacaktır."

"Tamam, Doktor," dedi Spiro. "Gidebilirsin. Bundan sonra gelenleri duymak istemezsin."

Pearson notlarını topladı ve hızla kapıdan çıktı. Masadaki kadının yüzüne bakmamaya çalıştı. Eğer sonradan gelenleri duymazsa vicdanının temiz olduğu konusunda kendini kandırabilirdi. Ve konferans masasındaki kadını gerçekten görmediyse, o zaman şüphelilerin arasından seçemezdi.

"Göründüğü kadarıyla bir sorunumuz var," dedi siyah elbiseli kadına Spiro.

Kadın başıyla onayladı. Bütün giysileri siyahtı. Siyah bir takım elbise, siyah bluz, siyah sivri topuklu ayakkabılar. Kolundaki Rado saat bile simsiyahtı.

“Evet. Ama benim tarzımda bir sorun.”

Antonelli ailesinin şehir merkezi bölümünü yöneten Carla Frazetti, Spatz Antonelli’nin manevi kızıydı. Carla, büyük ihtimalle Chicago'daki en güçlü iki adam olan Spiro ve Antonelli arasındaki bağı sağlıyordu. Spiro kariyerinin başlangıcında Çeteyle bağlantılı işlerinin açılacağını öğrenmişti.

Carla manikürlü tırnaklarını kontrol etti.

“Bana öyle geliyor ki tek bir fırsatın var: Fowl denen veledi yakalamak ve bu kodu ondan zorla almak.”

Spiro bunu düşünerek yanmamış purosunu içine çekti. “O kadar da ortada olmaz. Veledin sıkı bir örgütü var. Fowl Malikânesi bir kale gibidir.”

Carla gülümsedi. “Bu bahsettiğimiz on üç yaşında bir velet, değil mi?”

“Altı ay sonra on dört olacak,” dedi savunurcasına Spiro. “Her neyse, ortada karmaşıklıklar var.”

“Ne gibi?”

“Arno yaralandı. Bir şekilde Fowl dişlerini kırmış.” “Ah,” dedi Carla, irkilerek.

“Bırak bir operasyon yönetmeyi meltemde bile duramaz.”

“Bu kötü.”

“Doğrusu, velet en iyi adamlarımın hepsini işe yaramaz hale soktu. Onlar da diş bakımındalar. Bu bana bir servete patlayacak. Bu konuda benim dışarıdan yardıma ihtiyacım var.” .

“İşi bize mi devretmek istiyorsun?”

“Kesinlikle. Ama doğru adamlar olması lazım. İrlanda eski tarz bir yer. Uyanık adamlar bir kilometreden göze batarlar. Benim aralarına karışıp veledi buraya onlarla gelmeye ikna edebilecek türden adamlara ihtiyacım var. Kolay para.”

„ Carla gözlerini kırpıştırdı. “Seni anlıyorum, Bay Spiro.” “O zaman böyle adamların var? Kendilerine dikkat çekmeden bu işle ilgilenebilecek adamlar?”

“Anladığım kadarıyla senin bir metal adam ve bir maymuna ihtiyacın var.”

Çete argosunu bilen Spiro başıyla onayladı. Metal adam silah taşırdı ve maymun girmesi zor yerlere girerdi. “Defterimizde öyle iki kişi var.

İrlanda'da ters bir dikkat çekmeyeceklerini garanti ederim. Ama bu iş ucuz olmayacak."

"İyiler mi?" diye sordu Spiro.

Carla gülümsedi. Ön dişlerinden birinde minnacık bir yakut vardı.

"Ah, iyiler," diye karşılık verdi. "Bu adamlar en iyileridir."

METAL ADAM

MÜREKKEP LEKESİ DÖVMECİ DÜKKÂNI, CHİCAGO ŞEHİR MERKEZİ

Loafers***** McGuire bir dövme yaptırıyordu. Maça ası gibi bir kurukafa. Bu kendi dizaynıydı ve bundan gurur duyuyordu. Hatta o kadar gurur duyuyordu ki dövmenin boynuna yapılmasını istemişti. Dövmeci Mürekkepli Burton, aynasızlar bir şüphelinin kimliğini tespit etmek istediklerinde boyun dövmelerinin etiketlerden daha iyi olduğunu ileri sürerek onu ikna etmeyi başarmıştı. Loafers yumuşadı. "Tamam," dedi. "Pazıma yap o zaman."

****Loafers: Lofer, mokasen. Bir tür altı düz, bağcıksız ayakkabı.***

Loafers her bitirdiği işten sonra bir dövme yaptırırdı. Vücudunda hâlâ asıl rengini koruyan pek fazla yer kalmamıştı. İşte bu Loafers McGuire'ın işinde ne kadar iyi olduğunu gösteriyordu.

Loafers'ın esas ismi Aloysius'du ve İrlanda'nın Kilkenny şehrinden olduğunu iddia ederdi. Kendine Loafers gibi bir isim bulmuştu çünkü onun Aloysius'dan çok daha fazla Çeteye uygun olacağını düşünmüştü. Bütün hayatı boyunca Loafers aynı filmlerdeki gibi bir çete üyesi olmak istemişti. Bir Kelt Mafyası başlatma çabası boşa çıkınca Loafers Chicago'ya gelmişti.

Chicago Çetesi onu kollarını açarak karşılamıştı- Aslında infazcılarından biri onu ayı kapanma almış ti- Loafers onu ve altı arkadaşını Merhamet Ana Hastanesine yollamıştı. Bir buçuk metrelik bir adam için hiç de kötü değildi bu. Uçaktan indikten sekiz saat sonra Loafers ücret bordrosuna yazılmıştı.

Ve işte buradaydı, iki yıl ve birçok işten sonra örgütün en iyi metal adamı olmuştu bile. Uzmanlığı silahlı soygun ve alacak tahsiliydi. Bir buçuk metrelikler için pek sıradan bir iş tarzı değildi bu. Ama Loafers şifadan bir bir buçukluk da değildi.

Loafers dövmecinin oynar koltuğunda geri yaslandı. “Ayakkabılarımı beğendin mi, Mürekkepli?” Mürekkepli gözlerindeki terleri sildi. Loafers’la uğraşırken dikkatli olman gerekirdi. En masum soru bile bir tuzak olabilirdi. Tek bir yanlış cevapla kendini Aziz Peter’in önünde günahlarının nedenlerini anlatırken bulabilirdin. “Evet. Güzeller. Bunlara ne deniyor?”

“Loafers!” diye patladı ufak tefek gangster. “Loafers, salak. Onlar benim markam.”

“Ah, evet, loafers. Unuttum. Bir markan olması sıkı bir şey.”

Loafers kolundaki gelişmeyi kontrol etti.

“İğneye geçmeye hazır değil misin?”

“Oluyorum,” diye karşılık verdi Mürekkepli. “Ana noktaları çizmeyi bitirdim. Yeni bir iğne takmam gerekiyor."

“Canım acımayacak, değil mi?”

Tabii ki acıyacak salak, diye düşünüyordu Mürekkepli. Koluna iğne sokacağım.

Ama yüksek sesle dedi ki: “Fazla değil. Kolunu uyuşturuculu pamukla sileceğim.”

“Acımasa iyi olur,” diye onu uyardı Loafers. “Yoksa hemen arkasından senin de canın acır.”

Loafers McGuire hariç hiç kimse Mürekkepli’yi tehdit etmemişti. Çetenin bütün dövme işlerini Mürekkepli yapardı. Eyaletteki en iyisi oydu.

Carla Frazetti kapıyı açıp içeri girdi. Siyahlar içindeki şıklığı bu kirli yere hiç uymuyor gibiydi.

“Selam, çocuklar,” dedi.

“Selam, Bayan Carla,” dedi Mürekkepli, iyice kızararak. Mürekkep Lekesine gelen bir bayanla pek karşılaşmazdınız.

Loafers ayağa fırladı. O bile patronun manevi kızma saygı duyardı.

“Bayan Frazetti. Bana mesaj yollayabilirdiniz. Bu çöplüğe gelmenize gerek yoktu.”

“Bunun için zaman yok. Bu acil. Hemen gidiyorsun.” “Gidiyor muyum? Nereye?”

“İrlanda’ya. Amcam Pat hasta.”

Loafers kaşlarını çattı.

“Amcam Pat mi? Benim Pat Amcam yok ki?”

Carla sivri topuklu ayakkabılarından birinin ucunu yere vurdu.

“O hasta, Loafers. Gerçekten hasta, eğer ne dediğimi anladıysam ”

Loafers sonun da uyandı.

“Ah, anladım. Yani onu ziyaret etmem gerekiyor.”

“İşte bu kadar. İşte o kadar hasta.”

Loafers kolundaki mürekkebi silmek için bir paçavra kullandı.

“Tamam, ben hazırım. Doğru havaalanına mı gidiyoruz?”

Carla ufak tefek gangsterin koluna girdi.

“Yakında, Loafers. Ama .önce gidip kardeşini almamız lazım.”

“Benim kardeşim yok,” diye itiraz etti Loafers.

“Tabii ki var. Pat Amcanın evinin anahtarı onda. O her zamanki küçük maymun.”

“Ah,” dedi Loafers. “O kardeşim.”

Loafers ve Carla Doğu Yakasından limoya bindiler. Loafers Amerika binalarının aşın büyüklüğü karşısında hâlâ huşu duyuyordu. Kilkenny’de beş katın üzerinde hiçbir şey yoktu ve Loafers bütün hayatı boyunca bir varoş bungalovundan yaşamıştı. Ama bunu Çete arkadaşlarına asla itiraf etmemişti. Onlara uymak için kendisinin, gençliği boyunca sürekli hapse girip çıkan bir yetim olduğunu uydurmuştu.

“Maymun kim?” diye sordu.

Carla Frazetti simsiyah saçlarını pudra kutusunun aynasında düzeltiyordu. Saçları kısa ve parlak siyahtı.

“Yeni biri. Mo Digence. Senin gibi İrlandalı. Bu işleri çok uygun bir hale sokuyor. Ne vize, ne evraklar, ne de ayrıntılı bir paravan hikâye gerekiyor. Sadece iki kısa boylu adam memleketten tatile gelmişler.”

Loafers’ın saçları diken diken oldu.

“İki kısa adamla ne demek istiyorsun?”

Carla pudra kutusunu kapattı.

“Sen kiminle kokuşuyorsun, McGuire? Benimle öyle konuşamazsın. O tonda.”

Loafers’ın rengi attı, bütün hayatı bir anda gözünün önünden geçti.

“Özür dilerim, Bayan Frazetti. Bu o kısa kelimesinden oldu. Bütün hayatım boyunca onu duydum.”

“İnsanların sana ne demesini istiyorsun? *Lofty mi? Sen kısasın, Loafers. Buna alış. Sana avantaj sağlayan şey bu. Manevi babam her zaman, bir şey ispat etmek isteyen kısa boylu bir adamdan daha tehlikeli bir şey yoktu der. İşte bu yüzden bir işin var.”

Lofty: Yüce, uzun.

“Sanırım öyle.”

Carla onun omzuna vurdu.

“Neşelen, Loafers. Bu adamla kıyaslandığında sen sıradan bir devsin.”

Loafers bariz bir şekilde toparlandı. “Gerçekten mi? Mo Digence’in boyu ne kadar?”

“Kısa,” dedi Carla. “Tam kaç santimetre bilmiyorum ama o kadar kısa ki bezini değiştirip, çocuk arabasına koyabilirim.”

Loafers sırıttı. Bu işten hoşlanacaktı.

MAYMUN

Mo Digence’in daha iyi zamanlan olmuştu. Dört aydan daha az bir zaman önce bankada bir milyon dolardan fazla bir parayla Los Angeles’da bir çatı katında yaşıyordu. Ama artık birikimi Suçlu Mallan Bürosu tarafından dondurulmuştu ve komisyon Chicago Çetesi yüzdeyle çalışıyordu. Spatz Antonelli komisyonlarıyla bilinen biri değildi. Tabii ki Mo her zaman Chicago’dan ayrılabilir ve Los Angeles’a dönebilirdi ama orada suç mahalline dönmesini bekleyen, ellerinde onun ismi olan bir polis gücü vardı. Hatta Mo Digence için ne yerin üstünde, ne de yerin altında güvenli bir yer yoktu çünkü Mo Digence aslında Mulch Diggums’du: kleptoman cüce ve LEP’in peşinde olduğu bir kaçak.

Mulch, madenlerdeki hayatın ona uygun olmadığına karar veren bir tünel cücesiydi. Madencilik yeteneklerini başka bir yolda kullanıyordu: yani Çamur Adamları kıymetli eşyalarının ağırlığından kurtarıyor ve onları peri karaborsasında satıyordu. Tabii ki başka birisinin yerleşim yerine izin almadan girmek büyünü kaybetmek demekti ama bu Mulch'un umurunda değildi. Cücelerin zaten pek fazla güçleri yoktu ve büyü yapmak her zaman midesini bulandırırdı.

Cüceler birçok fiziki özelliklerinden dolayı[1] ideal ev soyguncuları olurlardı. Çenelerini çıkarabilir,' bir anda kilolarca toprak yiyebilirlerdi. Faydalı minerallerden temizlenen toprak diğer uçtan dışarı atılırdı. Gözeneklerinden içebilmek gibi bir özellikleri de vardı; bu mağara çökmelerinde çok işe yarayan bir nitelikti. Aynı zamanda bu gözenekler canlı vantuzlara dönüştürebilirdi, bu da bütün ev hırsızlarının cephaneliğine yakışan bir aletti. En son olarak, cüce kılı kedigillerin bıyıkları gibi canlı bir

antendi; böcek kapanı yerine geçmekten tünel duvarlarına sonar dalgaları yollamaya kadar her şeyi yapabilirdi.

Mulch peri yeraltı dünyasında parlayan bir yıldızdı; Binbaşı Root onun dosyasını eline alana kadar. O zamandan beri, üç yüz yılı hapse girip çıkarak geçirmişti. Şu anda Holly Short'un fidyesinden birkaç altın külçeyi çalmaktan aranıyordu. Yeraltında, kendi türdaşları arasında bile onun için güvenli bir yer yoktu. Bu yüzden Mulch kendini insan gibi göstermek ve Chicago Çetesinden verilen her işi almak zorunda kalmıştı.

Bir insan kılığına bürünmenin riskleri vardı. Tabii ki boyu aşağı doğru bakan herkesin dikkatini çekerdi. Ama Mulch çabucak Çamur Adamların neredeyse herkese güvenmemek için bir bahane bulabildiklerini keşfetmişti. Boy, kilo, deri rengi, din. Bir şekilde farklı olmak neredeyse daha güvenliydi.

Güneş en büyük sorundu. Cüceler aşırı fotosentez yapıp üç dakikadan kısa bir süre içinde yanarlardı. Neyse ki Mulch'un işi genelde geceydi ama gündüz saatlerinde çalışmaya zorlandığında açıktaki derisinin her santimetrekaresine dayanıklı güneş kremi sürerdi.

Mulch yirminci yüzyıl başlarının kırmızı tuğlalarından yapılmış bir bodrum dairesi kiralamıştı. Biraz onarım istiyordu ama cüceye çok iyi uymuştu. Yatak odasındaki döşemeyi söküp çürümüş temeller üzerine iki ton yüzey toprağı ve gübre döktürmüştü. Küf ve rutubet çoktan duvarları kaplamıştı, bu yüzden başka bir şeyi değiştirmeye gerek yoktu. Birkaç saat içinde odadaki böcek yaşamı başlamıştı. Mulch deliğinde sırt üstü uzanıp yatacak ve sakalındaki hamamböceklerini yakalayacaktı. Evim güzel evim. Dairesi sadece bir tüneli hatırlatmakla kalmıyordu, eğer LEP ortaya çıkarsa, göz açıp kapayana kadar yerin elli metre altında olacaktı.

Önümüzdeki günlerde, Mulch kapının çalındığını duyduğunda hemen o yolu seçmediği için pişman olacaktı.

Kapı çalındı. Mulch tünel yatağından sürünerek çıktı ve kamerayı kontrol eti. Carla Frazetti pirinç kapı tokmağında saçlarına bakıyordu.

Patronun manevi kızı? Kendisi gelmiş. Bunun büyük bir iş olması gerekiyordu. Belki de yüzdesi onu başka bir eyalete yollamaya yetecek hale gelmişti. Yaklaşık üç aydır Chicago'daydı ve LEP'in izini bulması sadece bir an meselesiydi. Ama asla ABD'den ayrılmayacaktı. Eğer yer yüzünde yaşıyorsanız, kablolu Televizyonu ve çalacak tonla zengin insan olan bir yerde olmalıydınız.

Mulch dahili telefonun düğmesine bastı.

"Bir dikkat, Bayan Frazetti, giyiniyorum."

"Çabuk ol, Mo," dedi Carla, sesi ucuz hoparlörlerden çıtırdıyordu. "Burada yaşlanıyorum."

Mulch eski patates çuvallarından yaptığı bir cüppe giydi. Elbisenin kumaşını Haven Hapishanesi pijamalarına benzetmesi tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Arada kalan böcekleri çıkartmak için sakalını hızla taradı ve kapıyı açmaya gitti.

Yanından geçen Carla Frazetti salona girip tek koltuğuna oturdu. Kapının eşiğinde, kameranın açısından gizlenmiş, başka bir adam daha vardı. Mulch bunu aklına not aldı. CCTV lenslerini yeniden ayarla. Bir peri, kalkanlanmış olmasa bile altından gizlice girebilirdi.

Adam Mulch'a tehlikeli bir şekilde yan yan baktı. Bu, tipik Çete tavrıydı. Bu insanların adam öldüren gangsterler olmaları kaba olmalarını da gerektirmiyordu'.

"Başka koltuğun yok mu?" diye sordu ufak tefek insan, Bayan Frazett'yi salona doğru takip ederek.

Mulch kapıyı kapattı. "Bana sık misafir gelmez. Doğrusu siz ilksiniz. Genelde Bruno bana sinyal atar ve dükkâna damlarım."

Peynir Bruno, Çete'nin yerel denetçisiydi. İşi bir yerel yeni araba galerisinden yönetirdi. Söylentiye göre on beş senedir iş saatleri içinde masasının arkasından kalkmamıştı.

"Burada oldukça iyi görünüyor," dedi Loafers, alay edercesine. "Küf ve ağaçbiti. Beğendim."

Mulch rutubetin yeşil izi boyunca parmağını gezdirdi. "Ben taşındığımda bu küf duvar kağıdının arkasındaydı. İnsanların neyle kaplandıkları inanılmaz."

Carla Frazetti çantasından bir şişe White Petals parfümü çıkardı ve etrafındaki havaya sıktı.

"Tamam, bu kadar sohbet yeter. Senin için özel bir işim var, Mo."

Mulch sakin görünmek için kendini zorladı. Bu onun için büyük şanstı. Belki güzel, rutubetli bir çukur bulur ve bir süre için orada gözden uzak, sakince takılırdı.

"Bu, eğer doğru yaparsan iyi para ödenecek türden bir iş mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Carla. "Bu eğer yanlış yaparsan karşılığını canın çok yanarak ödeyeceğin türden bir iş."

Mulch iç çekti. Artık hiç kimse nazikçe konuşmuyor muydu?

“Niçin ben?” diye sordu.

Carla Frazetti gülümsedi, yakutu loş ışıkta parıldadı.

“Bu soruya cevap vereceğim, Mo. Tuttuğum adamlara açıklama yapmaya alışık olmasam da. Özellikle de senin gibi maymunlara.”

Mulch yutkundu. Bazen bu insanların ne kadar acımasız olduklarını unutuyordu. Ama asla uzun süre değil.

“Bu görev için seçildin, Mo çünkü o Van Gogh için yaptığın çok iyi işten dolayı.”

Mulch alçak gönüllü bir şekilde gülümsedi. Müzenin alarmı çocuk işiydi. Köpek bile yoktu.

“Hem de İrlanda pasaportu olmandan dolayı.

New York’da saklanan bir gnome kaçak çalınmış bir LEP kopyasından ona İrlanda evrakları yapmıştı. İrlandalılar her zaman için Mulch’un en sevdiği insanlar olmuşlardı, bu yüzden onlardan biri olmaya karar vermişti. Bunun başını belaya sokacağını bilmeliydi.

“Bu iş İrlanda’da ki bu genelde sorun olabilir. Ama ikiniz için parası ödenmiş tatil gibi olacak bu.”

Mulch başıyla Loafers’ı gösterdi. “Bu salak kim?” Loafers’ın ters bakan gözleri kısıldı. Eğer Bayan Frazetti tek kelime etse, bu adamın onu orada öldüreceğini biliyordu.

“Bu salak Loafers McGuire, ortağın. O bir metal adam. Sen kapıları açıyorsun. Loafers hedefi buraya getiriyor.”

Hedefi buraya getirmek. Mulch bu terimin ne manaya geldiğini anladı ve bu işe karışmak istemedi. Soygunculuk bir şeydi ama adam kaçırmak başka bir şey. Mulch bu işi geri çeviremeyeceğini biliyordu. Yapabileceği şey ilk fırsatta metal adamı başından atmak ve güney eyaletlerinden birine yollanmaktı. Bildiği kadarıyla Florida’nın güzel bataklıkları vardı.

“Peki hedef kim?” dedi Mulch, önemliymiş gibi davranarak.

“Bu bilinmesi gereken bir bilgi,” dedi Loafers.

“Ve tahminime göre bilmem gerekmiyor.”

Carla Frazetti paltosunun cebinden bir fotoğraf çıkardı. “Ne kadar az bilirsen, kendini o kadar az suçlu hissedersin. Bütün bilmen gereken bu. Bu ev. Bu fotoğraf şu anda elimizde olan tek şey; oraya gittiğinde eklemeleri kendin yapabilirsin.”

Mulch fotoğrafı aldı. Gördüğü şey onu bir gaz saldırısı gibi sarstı. Burası Fowl Malikânesiydi. Bu durumda hedef Artemis'di. Bu küçük psikopat Artemis'i kaçırmaya yollanmıştı.

Frazetti, Mulch'un rahatsızlığını hissetti. "Bir sorun mu var, Mo?"

Bunun yüzünde gözükmesine izin verme, diye düşünüyordu Mulch. Görmelerine izin verme.

"Hayır. Bu... şey... Koşullar oldukça zor. Alarm kutularını ve dışarıdaki projektörleri görebiliyorum. Kolay olmayacak."

"Eğer kolay olsaydı, ben yapardım," dedi Carla. Loafers bir adım ilerleyip Mulch'a doğru aşağı baktı. "Sorun ne, küçük adam? Senin için çok mu zor?"

Mulch hızlı düşünmek zorundaydı. Eğer Carla onun işe uygun olmadığını düşünürse, başka birini yollayacaklardı. Çeteyi Artemis'in kapısına götürmekten rahatsızlık duymayacak birini. Mulch bunun olmasına izin vermeyeceğini fark ettiğine şaşırdı. İrlandalı çocuk goblin isyanında onun hayatını kurtarmıştı ve sahip olduğu arkadaşa en yakın kişiydi; ki bu düşünüldüğünde çok boktan bir şeydi. Plana uygun gitmeyeceğinden emin olmak için işi almalıydı.

"Hey, beni merak etmeyin. Mo Digence'in giremeyeceği bir bina yapılmadı. Ben sadece Loafers'ın bu işi yapabilecek adam olduğunu umuyordum."

Loafers cüceyi yakasından yakaladı. "Bu ne demek oluyor, Digence?"

Mulch genelde onu öldürme olasılığı olan kişilere hakaret etmekten kaçınırdı ama Loafers'ı şimdiden tez canlı olarak göstermek işe yarayabilirdi. Özellikle de daha sonra işler kötü gittiğinde onu suçlayacaksa.

"Cüce bir maymun olmak bir şey ama cüce bir metal adam olmak başka bir şey. Yakın mesafeden ne kadar iyi olabilirsin?"

Loafers cüceyi yeri bıraktı ve gömleğini sertçe açıp dövmelerle kaplı göğsünü gösterdi.

"Ben bu kadar iyiyim, Digence. Dövmeleri say. Say onları."

Mulch Bayan Frazetti'ye bir göz attı. Bakış şöyle diyordu: Bu adama güvenecek misin?

"Bu kadar yeter!" dedi Carla. "Buradaki testosteron duvarlardan da kötü kokmaya başladı. Bu çok önemli bir iş. Eğer ikiniz halledemeyecekseniz, başka bir tim getireceğim."

Loafers düğmelerini ilikledi. “Tamam, Bayan Frazetti. Halledebiliriz. Bu işi yapılmış bilin.”

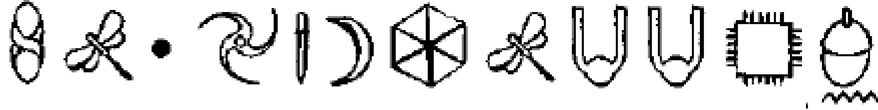
Carla ayağa kalkıp, ceketinin kenarındaki birkaç kırkayağı silkeledi. Böcekler onu aşırı derecede rahatsız etmemişlerdi. Yaşadığı yirmi beş yıl boyunca çok daha kötülerini görmüştü.

“Duyduğuma sevindim. Mo, üzerine bir şeyler giy ve maymun takımlarını al. Biz limoda bekleyeceğiz.”

Loafers, Mulch’ın göğsünü parmağıyla dürttü. “Beş dakika. Sonra seni almaya geleceğiz.”

Mulch gitmelerini izledi. Bu kaçmak için son şansıydı. Yatak odasının altını yiyip Carla Frazetti daha gittiğini bile öğrenemeden güneye giden bir trende olabilirdi.

Mulch bu konuyu ciddi bir şekilde düşündü. Bu tür şeyler tamamen onun doğasına aykırıydı. Bu onun kötü bir peri olmasından kaynaklanmıyordu, sadece o diğerlerine yardım etmeye alışık değildi. Tabii ki sonuçta onun çıkarına olan bir şey yoksa. Artemis Fowl’a yardım etmeye karar vermek tamamen başkalarını düşünen bir davranıştı. Mulch’un tüyleri ürperdi. Şu anda en son ihtiyacı olan şey bir vicdandı. Arkasından Kız İzciler için bisküvi satmaya başlayacaktı.

BÖLÜM VI: FOWL MALİKÂNESİNE SALDIRI

ARTEMIS FOWL'UN GÜNLÜĞÜNDEN ALINTI. DİSK 2. KODLANMIŞTIR

***BABAM** sonunda bilincine kavuştu. Tabii ki rahatladım ama o gün bana söylediği son sözler aklımda koşuşturup duruyorlar.*

"Altın o kadar da önemli değildir, Arty," demişti. "Güç de. İhtiyacımız olan şey işte tam burada. Üçümüz."

Büyünün babamı değiştirmiş olması mümkün müydü? Bunu bilmem gerekiyordu. Onunla yalnız konuşmam lazımdı. Ertesi sabah saat 3'te Kâhya kiralanmış bir Mercedes'le beni Helsinki Üniversite Hastanesine getirdi.

Babam hâlâ uyanıktı, lambanın ışığında Savaş ve Barış'ı okuyordu.

"Hiç de eğlenceli değil," diye yorum yaptı. Yine şaka. Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm ona uygun havada değildi.

Babam kitabı kapattı. "Seni bekliyordum, Arty. Konuşmamız lazım. Açık açık konuşmamız gereken şeyler var."

Yatağın ayak ucunda kaskatı durdum. "Evet, Baba. Sana katılıyorum."

Babamın gülümsemesinde üzüntü belirtileri vardı. "Çok resmi. Ben de kendi babamla aynı şekilde olduğunu hatırlıyorum. Bazen beni hiç tanımadığını düşünürüm. Aynı şeyin bize de olacağından endişeleniyorum. Bu yüzden konuşmamızı istedim, evlat, banka hesapları için değil. Hisse senetleri için değil. Şirket ele geçirmeler için değil. İş konuşmak istemiyorum, seninle ilgili konuşmak istiyorum."

Ben de bundan korkuyordum. "Benden mi? Burada önemli olan sensin, Baba."

"Belki ama annenin kafası rahatlayana kadar ben mutlu olamam."

"Rahatlayana kadar mı?" diye sordum, sanki bunun nereye

gideceğini bilmezmiş gibi.

“Masum rolü oynama, Artemis. Avrupa’daki birkaç polis gücündeki bağlantılarımı aradım. Göründüğü kadarıyla yokluğumda aktifmişsin. Hem de çok aktif.”

Azarlanıyor muyum, yoksa övülüyor muyum enim olamadığım için omuz silktim.

“Kısa bir süre önce olsaydı soytarılıklarından dolayı çok etkilenebilirdim. Bu kadar cesur ve halâ çocuk. Ama artık baban olarak her şey değişti diyorum, Arty. Çocukluğunu yaşaman gerekiyor. Tatilden sonra okuluna dönmen ve aile işlerini bana bırakman hem benim, hem de annenin arzusu.”

“Ama Baba.”

“Bana güven, Arty. Ben senden çok daha uzun zamandır bu işin içindeyim. Şu andan itibaren Fowlların dürüst olacakları konusunda annene söz verdim. Bütün Fowlların. Bir şansım daha var ve onu aç gözlülükle boşa harcamayacağım. Artık bir aileyiz. Düzgün bir aile. Şu andan itibaren Fowl ismi şeref ve dürüstlükle anılacak. Kabul mu?”

“Kabul,” dedim, elini sıkarak.

Ama ya Chicagolu Jon Spiro’yla olan buluşmam ne olacaktı? Planladığım gibi devam etmeye karar verdim. Son bir macera; sonra Fowllar düzgün bir aile olabilirler. Zaten Kâhya bana eşlik edecekti. Ne yanlış gidebilir ki?

FOWL MALİKÂNESİ

Kâhya gözlerini açtı. Evdeydi. Artemis yatağının yanındaki koltukta uyuyordu. Çocuk sanki yüz yaşındaymış gibi görünüyordu. Başından geçen bunca şeyden sonra böyle olması şaşırtıcı değildi. Ama artık bu hayat bitmişti. Hepsi.

“Kimse var mı?” dedi koruma.

Artemis anında uyandı.

“Kâhya, aramıza geri geldin.”

Artemis dirsekleri üzerinde doğruldu. Oldukça çaba harcamıştı.

“Bu benim için de bir sürpriz. Seni ya da başka birini görmeyi beklemiyordum.”

Artemis yatağın başucundaki sürahiden bir bardak su doldurdu.

"İşte, eski dostum. Sen dinlen."

Kâhya yavaşça içti. Yorgundu ama dahası da vardı. Daha önce savaş yorgunluğu yaşamıştı ama bu çok daha fazlaydı.

"Artemis, ne oldu? Yaşamıyor olmam lazımdı. Ve eğer hâlâ hayattaysam şu anda acayip acılar hissediyor olmam lazım."

Artemis pencereye doğru gidip araziye baktı.

"Pervasız seni vurdu. O ölümcül bir yaraydı ve Holly yakında değildi, bu yüzden o gelene kadar seni dondurdum."

Kâhya kafasını iki yana salladı. "Cryogenics mi? Sadece Artemis Fowl bunu düşünebilir. Sanırım balık dondurucularını kullandın?"

Artemis başıyla onayladı.

Artemis yüzünü dostuna döndüğünde gülümsemiyordu.

"Sorunlar vardı."

"Sorunlar mı?"

Artemis bir nefes aldı. "Bu zor bir iyileştirmeydi; olacakları önceden bilme şansı yoktu. Foaly senin sistemin için çok ağır gelebileceği konusunda beni uyardı ama ben devam etmek için ısrar ettim."

Kâhya ayağa kalktı. "Artemis. Tamam. Ben yaşıyorum. Her şey alternatifinden daha iyidir."

Artemis tatmin olmamıştı. Dolaptan inci kabzalı bir ayna aldı.

"Kendini hazırla ve bak."

Kâhya derin bir nefes aldı ve baktı. Çenesini gerdi ve gözlerinin altındaki torbaları çimdikledi.

"Söylesene ne kadar ölü kaldım?" diye sordu.

TRANSATLANTİK BOING 747

Mulch görevi baltalamanın en iyi yolunun Loafers'ı çıldırtana kadar kendine düşman etmek olduğuna karar vermişti. Binlerini delirtmek onun özel bir yeteneğiydi ve bu yeteneği için sık antrenman yapamıyordu.

İki küçük birey bir 747'de yan yana oturmuş, altlarından geçen bulutları izliyorlardı. Birinci sınıf: Antonelliler için çalışmanın avantalarından biri buydu.

Mulch şampanyasından zevkle bir yudum aldı.

"Peki, Slippers*****..."

Slippers: Terlik, Loafersla gırgır geçiyor.

"Loafers."

"Ah, tamam, Loafers. Bütün bu dövmelerin hikâyesi ne?"

Loafers gömleğinin kolunu sıvayıp göz yerine kan damlaları olan turkuvaz bir yılanı gösterdi. Bu kendi dizaynlarından biriydi.

"Her iş bitince bir tane yaptırıyorum."

"Ya," dedi Mulch. "Bir mutfak boyarsan bir dövme mi yaptıracaksın?"

"Öyle işler değil, salak."

"Ne tip işler o zaman?"

Loafers dişlerini sıktı. "Heceleyeyim mi?"

Mulch geçen tepsiden bir avuç yerfıstığı aldı.

"Gerek yok. Ben hiç okula gitmedim. Sade İngilizce yeterli olur."

"O kadar aptal olamazsın! Spatz Antonelli salakları işe almaz."

Mulch yağcı bir şekilde göz kırptı. "Bundan emim misin?"

Loafers gömleğini yoklayıp bir tür silah bulmayı umdu.

"Bu iş bitene kadar bekle, uyanık herif. Sen ve ben farklarımızı çözeceğiz."

"Bunu söyleyip duruyorsun, Boots*****."

Boots: Çizme.

"Loafers!"

"Her neyse."

Mulch bir uçak dergisinin arkasına saklandı. Bu çok kolay oluyordu. Gangster şimdiden yarı yarıya çıldırmıştı. Mulch yanında geçireceği birkaç saat sonrasında Loafers McGuire ağzından köpükler çıkmaya başlayacak kadar olacaktı.

DUBLIN HAVAALANI, İRLANDA

Mulch ve Loafers İrlanda gümrüğünü olaysız geçtiler. Ne de olsa tatilden donen iki sade vatandaştılar. Kötü niyeti olan iki Çete üyesine benzemiyorlardı. Nasıl olabilirlerdi ki? Kim ufak tefek adamların organize suçlara iştirak ettiğini duymuştu bugüne kadar? Hiç kimse. Belki de bu yüzden onlar bu konuda bu kadar iyiydiler.

Pasaport kontrolü Mulch'a ortağını çileden çıkarmak için yeni olanak sundu.

Memur Mulch'un boyuna bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Evet, Bay Digence, aile ziyareti için memlekete mi döndünüz?"

Mulch başıyla onayladı. “Doğru. Annemler Killarney’den.”

“Ya, gerçekten mi?”

“O’Reilly,***** aslında. Dostlar arasındaki bir sesli harfin ne anlamı var ki?”

****O’Reilly: Bir üst cümlede "ya gerçekten mi” (oh, really) ile gırgır geçiyor.***

“Çok iyi. Sizin sahneye çıkmanız lazım.”

“Bunu söylemiş olmanız komik-”

Pasaport memuru homurdandı. On dakika daha ve vardiyası bitecekti.

“Aslında alay ediyordum...” diye mırıldandı.

“-çünkü arkadaşım Bay McGuire ve ben Noel pantomiminde görevliyiz. Pamuk Prenses. Ben Neşeli’yi oynuyorum, o da Öfkeli’yi.

Pasaport memuru gülümsemek için kendini zorladı. “Çok iyi, sonraki.”

Mulch bütün kuyruk duyacak kadar yüksek sesle konuştu. “Tabii ki Bay McGuire Öfkeli’yi oynamak için doğmuş, ne demek istediğimi anlamışsınızdır.”

Loafers o anda kendini kaybetti.

“Seni minik ucube!” diye bağırdı. “Seni öldüreceğim! Bir sonraki dövmem sen olacaksın! Bir sonraki dövmem sen olacaksın!”

Loafers yarım düzine güvenlik görevlisinin altında gözden kaybolurken Mulch tüh tüh diyordu.

“Aktörler,” dedi. “Aşırı sinirliler.”

Üç saat sonra tam bir araştırma ve şehrindeki mahalle papazıyla yaptıkları birkaç telefon konuşması sonucu Loafers’ı serbest bıraktılar. Mulch önceden kiralanmış, gaz ve fren pedalları yükseltilmiş bir arabada bekliyordu.

“Sinirin ciddi bir şekilde bu operasyonu tehlikeye atıyor,” diye yorum yaptı cüce, ciddi bir yüz ifadesiyle. “Eğer kendini kontrol edemeyeceksen Bayan Frazetti’yi arayacağım.”

“Sür,” dedi kısık sesle metal adam. “Şu işi bitirelim.”

“Tamam, o zaman. Ama bu senin son şansın. Böyle bir olay daha olursa kafanı dişlerim arasında parçalaya-cağım.”

Loafers ilk kez ortağının dişlerini fark etti. Bunlar mezar taşı şeklinde mine parçalarıydı ve bir ağızla kıyaslandığında korkunç derecede çokmuş gibi görünüyorlardı. Digence’in tehdidini gerçekleştirebilmesi olası mıydı? Hayır, diye karar verdi Loafers. Gümrük sorgusundan sonra birazcık korkmuştu. Ama yine de cücenin gülümsemesinde bir şey vardı. Gizli ve

korkutucu yeteneklerini söylediğini belirten bir pırıltı. Bunlar metal adamın gizli kalmasını tercih edeceği yeteneklerdi.

Loafers cep telefonuyla birkaç arama yaparken Mulch arabayı kullandı. Birkaç eski iş arkadaşıyla bağlantı kurup bir silah, bir susturucu ve iki kulaklığı, bir çantanın içinde Fowl Malikânesi tabelasının arkasına bıraktırması basit bir işti. Loafers'ın iş arkadaşları kredi kartı bile alıyorlardı, bu yüzden genelde karaborsa işlerinde olan her zamanki maço değiş tokuşlara gerek yoktu.

Loafers silahı kontrol etti ve arabanın içinde iç çekti. Tekrar kontrolünü sağladığını hissetti.

"Evet, Mo," dedi Loafers. "Bir plan yaptın mı?" Mulch gözlerini yoldan ayırmadı. "Hayır. Ben burada senin lider olduğunu sanıyordum. Planlar senin işin. Ben kırıp içeri dalarım."

"Doğru. Burada lider benim. Onunla konuşmam bittiğinde Küçük Fowl da bunu fark edecek."

"Küçük Fowl mu?" dedi masumca Mulch. "Buraya bir velet için mi geldik?"

"Sadece bir velet değil," diye açığa vurdu Loafers, emirlere rağmen. "Artemis Fowl. Fowl suç imparatorluğunun varisi. Kafasında Bayan Frazetti'nin istediği bir şey var. Küçük yumurcağı, bizimle gelmesinin ve bildiklerini dökülmesinin ne kadar önemli olduğu konusunda etkilememiz gerekiyor."

Mulch'un direksiyonu tutan elleri gevşedi. Daha önce harekete geçmiş olması lazımdı. Ama işin üçkâğıdı Loafers'ı devre dışı bırakmamaktı, bu Carla Frazetti'yi başka bir takım yollamamaya ikna ediyordu.

Artemis ne yapacağını bilecekti. Çocuğa Loafers'dan önce ulaşması lazımdı. Bütün ihtiyacı bir cep telefonu ve bir tuvalet ziyaretiydi. Ne yazık ki daha önce bir telefon almaya tenezzül etmemişti ama zaten daha önce arayacağı hiç kimsesi yoktu. Hem, ortada Foaly varken asla yeteri kadar dikkatli olamazdınız. O sentor öten bir cırcırböceğinin boyunu bile trigonometri kullanarak ölçebilirdi.

"Gerekli malzemeler için dursak iyi olur," dedi Loafers. "Orayı kontrol etmek günler alabilir."

"Gerekmiyor. Yapının planını biliyorum. Gençliğimde orayı soymuştum. İş çantada keklik."

“Ve bundan daha önce bahsetmemenin nedeni...” Mulch iki çizgiyi de kullanan bir kamyon şoförüne ayıp bir el işareti yaptı.

“Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Ben komisyonla çalışıyorum. Komisyon işin zorluğuna göre hesaplanır. Burayı daha önce hallettiğimi söylediğim an yüzde on ücretimden kesilir.”

Loafers tartışmadı. Bu doğruydu. Her zaman işin zorluğunu abartırdınız. İşvereninizden birkaç papel daha koparabilmek için her şeyi yapardınız.

“Yani bizi oraya sokabilirsin?”

“Ben kendimi oraya sokabilirim. Sonra gelip seni alırım.”

Loafers şüphelendi. “Niçin ben de seninle gelemiyorum? Bu, gün ışığında ortalıkta dolaşmaktan çok daha kolay olacaktır.”

“Birincisi, hava kararana kadar içeri girmeyeceğim. Ve ikincisi, tabii ki benimle gelebilirsin, eğer dokuz metrelik artık su boruları ve fosseptik çukurunun altından sürünmeye bir şey demezsen?”

Loafers bunun düşüncesi karşısında bile kendini bir pencere açmak zorunda hissetti.

“Tamam. Sen gelip beni al. Ama telsizle bağlantılı oluruz. Eğer bir şey ters giderse bana haber verirsin.” “Peki, efendim, patron,” dedi Mulch, kulaklığı kıllı kulağına, mikrofonu da ceketine takarak. “Korkutucu bir veletle olan randevunu kaçırmanı istemem.”

Loafers alayı anlamadı.

“Doğru,” dedi Kilkennyli adam. “Ben patronum. Sen randevuma geç kalmamı istemiyorsun.”

Mulch sakallarının kıvrılmaması için konsantre olmak zorunaydı. Cüce kılları ruh haline çok hassastılar, özellikle de düşmanca olanlara karşı ve bu adamın bütün gözeneklerinden düşmanlık akıyordu. Mulch’un kılları bugüne kadar asla hata yapmamışlardı. Bu küçük ortaklık iyi bitmeyecekti.

Mulch arabayı Fowl Malikânesinin sınır duvarının gölgesine park etti.

“Burası olduğundan emin misin?” diye sordu Loafers. Mulch kısa ve kalın parmağıyla süslemeli demir kapıyı gösterdi.

“Orada Fowl Malikânesi yazdığını görüyor musun?” “Evet.”.

“Bence büyük ihtimalle orası burası.”

Loafers bile böyle bir alayı kaçırmazdı.

“Beni içeri soksan iyi olur, Digence yoksa...”

Mulch ona dişlerini gösterdi. “Yoksa ne?”

“Yoksa Bayan Frazetti çok fazla kızacak,” diye yavaşça tamamladı Loafers, sert adam laf yarışını kaybettiğinin iyice farkındaydı. Loafers mümkün olduğu kadar kısa zamanda Mo’ya bir ders vermesi gerektiğine karar verdi.

“Bayan Frazetti’yi kızdırmak istemeyiz,” dedi Mulch. Yükseltilmiş koltuğundan indi ve bagajdaki malzeme çantasın aldı. İçinde New York’daki bağlantısından sağladığı sıra dışı hırsızlık aletleri vardı. Hiçbirine gerek duymayacağını umuyordu. Binaya onları kullanarak girmek niyetinde değildi.

Mulch yolcu penceresine vurdu. Loafers açtı.

“Ne?”

“Unutma, gelip seni alana kadar burada kalıyorsun.”

“Bu bir emir gibi geliyor, Digence. Şimdi bana emir mi veriyorsun?”

“Ben mi?” dedi Mulch, bütün dişlerini göstererek. “Emir vermek mi? Bunu rüyamda bile göremem.”

Loafers tekrar pencereyi kapattı.

“Görmesen iyi olur,” dedi, o dişlerle kendi arasında kalın bir cam olur olmaz.

Fowl Malikânesinin içinde, Kâhya tıraş olmayı yeni bitirmişti. Eski haline benzemeye başlamıştı. Kendi yaşlı haline.

“Kevlar, dedin, değil mi?” diye tekrar etti, göğsündeki koyu dokuyu inceleyerek.

Artemis başıyla onayladı. “Göründüğü kadarıyla yarada birkaç lif kalmış. Büyü onları tamir etmiş. Foaly’e göre yeni doku nefes almanı kısıtlayacak ama küçük kalibreliler hariç kurşun geçirmez yoğunlukta değil.”

Kâhya gömleğinin düğmelerini kapattı. “Her şey farklı, Artemis. Artık seni koruyamam.”

“Korunmaya ihtiyacım yok. Holly haklıydı. Büyük dalaverelerim genelde insanların yaralanmasına neden oluyor. Spiro işini halleder etmez eğitimime odaklanacağım.”

“Spiro işini halleder etmez? Bundan sanki sonucu beklenen bir şeymiş gibi bahsediyorsun. Jon Spiro tehlikeli bir adam, Artemis. Bunu öğrendiğini sanıyordum.” “Öğrendim, eski dostum. İnan bana, onu tekrar küçük görmeyeceğim. Şimdiden bir plan yapmaya başladım. C Küpünü geri

alacağı ve Bay Spiro'yu etkisiz hale getireceğiz, Holly'nin yardım etmeyi kabul etmesiyle."

"Holly nerede? Ona teşekkür etmem gerekiyor. Tekrar."

Artemis pencereden dışarı baktı. "Ayini tamamlamaya gitti. Nerede olduğunu tahmin edebilirsin."

Kâhya başıyla onayladı. Holly ile ilk kez, güney doğudaki kutsal bir peri yerinde güç yenileme Ayinini yaparken karşılaşmışlardı. Aslında "Karşılaşmak" Holly'nin kullandığı kelime değildi. "Kaçırılmak" gerçeğe daha yakındı.

"Bir saat içinde geri gelecektir. O zamana kadar dinlenmeni tavsiye ederim."

Kâhya başını olumsuzca salladı. "Daha sonra dinlenebilirim. Şu anda, etrafı kontrol etmem lazım. Spiro'nun bu kadar çabuk bir tim oluşturması olası değil. Ama asla bilemezsin."

Koruma kendi odasını güvenlik kontrol sisteminin bulunduğu kabine bağlayan duvar panele gitti. Artemis her adımında harcadığı gücü görebiliyordu. Kâhya'nın yeni göğüs dokusuyla merdivenleri çıkmak bile bir maraton gibiydi.

Kâhya ekranı parçalıya dönüştürdü, böylece aynı anda bütün CCTVleri görebilecekti. Ekranlardan biri onu diğerlerinden çok daha fazla ilgilendirince ona ekrandan bir yumruk attı.

"Vay vay vay," diye kıkırdadı. "Bakın kim merhaba demeye uğramış."

Artemis güvenlik panelini geçti. Çok küçük biri mutfak kapısındaki kameraya terbiyesiz işaretler yapıyordu.

"Mulch Diggums," dedi Artemis. "Tam da görmek istediğim cüce."

Kâhya, Mulch'un görüntüsünü ana ekrana aktardı. "Belki de. Ama niçin seni görmek istiyor ki?"

Her zamanki gibi melodramik bir şekilde cüce durumu açıklamadan önce bir sandviç için ısrar etti. Ne yazık ki onu hazırlamak için gönüllü olan Artemis'ti. Kilerden elinde bir tepsi üzerindeki patlamadan başka hiçbir şeye benzemeyen bir şeyle çıktı.

"Göründüğünden çok daha zormuş," diye açıkladı çocuk.

Mulch koca çenesini açıp hepsini bir seferde yuttu. Birkaç dakika çiğnedikten sonra elini ağzına götürdü ve bir kızartma hindi parçasını çıkardı.

“Bir dahaki sefere daha çok hardal,” dedi, gömleğindeki birkaç kırıntıyı temizleyerek ve bunu yaparken yanlışlıkla mikrofonun düğmesini açtı.

“Bir şey değil,” dedi Artemis.

“Bana teşekkür etmen gerekiyor, Çamur Çocuk,” dedi Mulch. “Ta Chicago’dan buraya hayatını kurtarmak için geldim. Bu, berbat bir sandviçe deymez mi, dersin? Ve sandviç dediğim zaman kelimenin en geniş anlamını kullanırım.”

“Chicago mu? Jon Spiro mu seni yolladı?”

Cüce kafasını iki yana salladı. “Büyük ihtimalle ama doğrudan değil. Ben Antonelli Ailesi için çalışıyorum. Tabii ki aslında bir peri cüce olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok; benim sadece işteki en iyi hırsız olduğumu sanıyorlar. ”

“Chicago bölge savcısı Antonellilerin Spiro ile geçmişte bağlantılı olduğunu ortaya çıkardı. Ya da daha doğrusu buna çalıştı.”

“Her neyse. Plana göre ben içeri giriyorum ve sonra ortağım seni bizimle Chicago’ya gelmen için cesaretlendiriyor.”

Kâhya masaya dayanmıştı. “Ortağın şu anda nerede, Mulch?”

“Kapının dışında. Ufak tefek, kızgın biri. Hayatta olduğunda sevindin, büyük adam. Yeraltı dünyasında ölü olduğuna dair bir söylenti dolaşıyordu.”

“Ölmüştüm,” dedi Kâhya, güvenlik odasına doğru giderken. “Ama şimdi daha iyiyim.”

Loafers göğsündeki cepten küçük bir spiral aldı. İçine gerçekten tehlikeli durumlarda çalıştığını hissettiği iğneleyici sözler kayıtlıydı. Zarif bir diyalog iyi bir gangsterin simgesiydi; en azından filmlere göre. Kendinden memnun bir şekilde gülümseyerek sayfaları çevirdi.

“*Hesabını kapatma zamanı geldi. Sonsuza kadar.*” - Larry Ferrşgamo. Düzenbaz banker. 9 Ağustos.

“*Korkarım hard diskin biraz önce silindi.*” - David Spinski. Bilgisayar hackerı. 23 Eylül.

“*Bunu yapıyorum çünkü hamuru ben yoğurdum.*” - Fırıncı Morty. 17 Haziran.

Bu iyi bir malzemeydi. Belki bir gün hatıralarını yazacaktı.

Loafers, Mo’nun kulaklığında konuştuğunu duyduğunda hâlâ kıkırdıyordu. Önce maymunun onunla konuştuğunu sandı ama sonra bu sözde ortağının sırlarını güvercine yumurtladığını fark etti.

“Bana teşekkür etmen gerekiyor, Çamur Çocuk,” dedi Digence. “Ta Chicago’dan buraya hayatını kurtarmak için geldim.

Hayatını kurtarmak mı! Mo diğer taraf için çalışıyordu ve küçük salak mikrofonu açık unutmuştu.

Loafers arabadan çıkıp kapıyı dikkatlice kilitledi. Eğer araba çalınırsa depoziti kaybederdi ve Bayan Frazetti onu komisyonundan keserdi. Ana kapının yanında bir yaya girişi vardı. Mo Digence onu açık bırakmıştı. Loafers oradan içeri daldı ve ağaçların gölgesinde kalmaya dikkat ederek yoldan ilerledi.

Mo kulağında kafa ütülemeye devam ediyordu. Tehdit ve işkence gibi bir şey olmadan bütün planlarını o Fowl denen velede açıkladı. Bu tamamen gönüllü bir açıklamaydı. Digence baştan beri bir şekilde bu İrlandalı velet için çalışıyordu. Ve dahası, o Mo değildi, o Mulch’du. Bu ne tip bir isimdi? İşler gittikçe tuhaflaşıyordu. Belki de peri cüceler bir tür çete ismiydi. Ama hiç de çete ismine benzemiyordu. Peri cüceler rakiplerinin içine pek dehşet salamayacaklardı.

Loafers koşmaya başladı, şık gümüş rengi huş ağaçlarını ve gerçek bir kroket alanını geçti. İki tavus kuşu bir su kenarında kasıla kasıla yürüyorlardı. Loafers homurdandı. Su kenarı! TV bahçıvanlarının devrinden önce buna gölcük denirdi.

Loafers kapıya gelen teslimlerin nereden yapıldığını merak ediyordu ki bir tabela gördü. “Teslimatlar arkada.” Çok teşekkürler. Susturucusunu kontrol etti ve bir kez daha doldurup çakıl döşeli araba yolunda başparmaklarının ucunda ilerledi.

Artemis havayı kokladı. “Bu koku da ne?”

Mulch buzdolabının kapısının kenarından kafasını çıkardı.

“Korkarım, benim,” diye homurdandı, olanaksız derecede yemek ağzının içinde dönüp duruyordu. “Güneş kremi. İğrenç. Biliyorum ama o olmadan da daha kötü kokuyorum. Ölüm Vadisindeki düz kayanın üstündeki domuz pastırması dilimlerini düşün.”

“Büyüleyici bir görüntü.”

“Cüceler yeraltı yaratıklarıdır,” diye açıkladı Mulch. “Frond Hanedanı sırasında bile yeraltında yaşadık...” Frond ilk elf kralıydı. Onun saltanatı sırasında, insanlar ve periler yüzeyde beraberce yaşarlardı.

“... fotosentez yapıyor olmak insanlar arasında var olmayı zorlaştırıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu yaşamdan biraz bıktım.”

“Emriniz baş üstüne,” dedi bir ses. Bu Loafers’dı. Mutfak kapısında durmuş, çok büyük bir silahı sağa sola sallıyordu.

Dürüst olmak gerekirse Mulch çok çabuk toparlandı. “Sana dışarıda beklemeni söylemiştim sanırım.” “Doğru, söyledindi. Ama yine de gelmeye karar verdim. Ve bil bakalım ne oldu? Ne fosseptik çukur ve ne de artık boruları vardı. Arka kapı sonuna kadar açıktı.” Mulch düşünürken dişlerini gıcırdatırdı. Çıkan ses karatahtaya sürten tırnak gibiydi.

“Ah... evet. Şans yüzüme güldü. Bunun avantajım kullandım ama bu çocuk yolumu kesti. Tam onun güvenini kazanmıştık ki sen içeri girdin.”

“Merak etme,” dedi Loafers. “Mikrofonun açık. Bütün her şeyi duydum, Mo. Yoksa Mulch mu diyeyim, peri cüce?”

Mulch yarı çiğnenmiş yiyeceklerin yarısını yuttu. Bir kere daha koca ağzı bağına bela açmıştı; belki onu beladan da kurtarabilirdi. Belki çenesini çıkarıp bu küçük adamı yutabilirdi. Daha büyükleri yemişti. Küçük bir cüce gazı patlaması onu odanın diğer ucuna yollamaya yeterdi. Tek yapması gereken hazmetmeden önce silahın patlamamasını ummaktı.

Loafers, Mulch’un gözündeki bakışları yakaladı. “Tamam, küçük adam,” dedi tabancasının horozunu kaldırarak. “Dene bakalım. Nereye kadar gelebileceksin.” Artemis de düşünüyordu. O an için güvende olduğunu biliyordu. Yeni gelen adam emirlerden dolayı ona zarar vermeyecekti. Ama Mulch’un zamanı azalıyordu ve ortada onu kurtarabilecek hiç kimse yoktu. Burada olsa bile Kâhya müdahale edemeyecek kadar güçsüzdü. Holly uzakta Ayinini tamamlıyordu. Ve Artemis’in kendi fiziki durumu da mükemmel değildi. Anlaşmaya çalışması gerekiyordu.

“Buraya niçin geldiğini biliyorum,” diye başladı. “Küp’ün sırları için. Sana söyleyeceğim ama arkadaşıma zarar verirsen söylemem.”

Loafers silahın namlusunu salladı. “Ne istersem, ne zaman istersem yapacaksın. Büyük ihtimalle bir kız gibi de ağlayacaksın. Bazen bu olur.”

“Peki o zaman. Bilmek istediğini sana söyleyeceğim. Sadece kimseyi vurma.”

Loafers iyice sırıtmamaya çalıştı. “Tabii ki. Bu iyi. Sessizce, sorun çıkarmadan benimle gelirsen tek bir kişinin bile canını yakmayacağım. Söz.”

Kâhya mutfağa girdi. Yüzü terden sırılsıklamdı ve zorlukla nefes alıyordu.

“Ekranı kontrol ettim,” dedi. “Araba boş, diğer adam...”

“Burada,” diye tamamladı Loafers. “Sen hariç herkes için eski bir haber, Dede. Şimdi, ani hareket yok, yoksa kalp krizi geçirebilirsin.”

Artemis, Kâhya’nın gözlerinin odada etrafı taradığım gördü. Adamın işini görmek için bir üçkâğıt arıyordu. Onları kurtarmak için bir yol. Belki dünün Kâhya’sı bunu yapabilirdi ama bugünün Kâhya’sı on beş yıl daha yaşlı ve büyülü ameliyattan tamamen iyileşememiş durumdaydı. Durum umutsuzdu.

“Diğerlerini bağlayabilirsin,” diye tehlikeyi göze aldı Artemis. “Sonra beraberce gidebiliriz.”

Loafers kendi kafasını tokatladı. “Ne güzel bir fikir! Sonra sanki tam bir amatör gibi belki başka bir geciktirme taktiğini kabul edebilirim.”

Loafers sırtına düşen bir gölge hissetti. Hızla geri döndüğünde kapının girişinde duran bir kız gördü. Bir tanık daha. Carla Frazetti bu kadar çeşitli mala göre bir fatura alacaktı. Bütün bu iş daha başından sapmıştı.

“Tamam, bayan,” dedi Loafers. “Gidip diğerlerine katılın. Ve salakça bir şey yapmayın.”

Kapıdaki kız hafif bir vuruşla saçlarını omzuna doğru atıp parıldayan yeşil gözkapaklarını kırpıştırdı.

“Ben salakça şeyler yapmam,” dedi. Sonra eli uzanıp hafifçe Loafers’ın silahına süründü. Tabancanın sürgüsünü yakaladı ve becerikli bir şekilde sapından çevirdi. Silah artık tamamen işe yaramaz bir durumdaydı; tabii ki çivi çakmak dışında.

Loafers hızla geriye doğru çekildi. “Hey, hey. Dikkat et. Seni kazayla yaralamak istemem. Bu silah ateş alabilir.”

O öyle düşünüyordu.

Loafers zararsız metali sağa sola sallamaya devam etti.

“Geri çekil, küçük kız. Bunu bir daha söylemeyeceğim.”

Juliet sürgüyü Loafers’ın burnunun dibinde salladı. “Yoksa ne? Bununla bana ateş mi edeceksin?”

Loafers metal parçasına şaşı gözlerle baka kaldı.

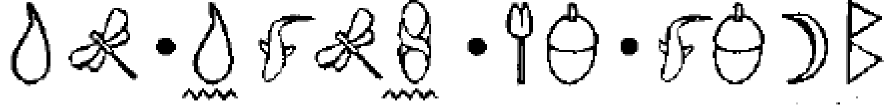
“Hey, bu şeye benziyor...”

Sonra Juliet adamın göğsüne o kadar sert vurdu ki Loafers gidip kahvaltı tezgahına çarptı.

Mulch önce yerde baygın yatan gangstere baktı, sonra da kapıdaki kıza.

“Hey, Kâhya. Boşa atıyorum ama bence o senin kız kardeşin.”

“Haklısın,” dedi koruma, Juliet’i sıkıca kucaklayarak. “Nereden tahmin ettin?”

BÖLÜM VII: EN İYİ YAPILMIŞ PLANLAR

FOWL MALİKANESİ

 KARŞILIKLI görüşme zamanı gelmişti. O gece, grup malikânenin konferans salonunda oturmuş, Juliet'in güvenlik odasından getirdiği iki ekrana bakıyordu. Foaly ekranların dalga boylarını ele geçirmiş, o ve Yarbay Root'un canlı görüntülerini yayınlıyordu.

Canı sıkılsa da Mulch hâlâ oradaydı. Holly dönüp onu bir iskemleye kelepçelemeden önce Artemis'ten bir tür ödül koparmaya çalışıyordu.

Root'un puro dumanı ekranı kaplamıştı. "Bakıyorum bütün çete orada," dedi. "Ye bilin bakalım ne var? Ben çetelerden hoşlanmam."

Holly kendi başlık telsizini konferans masasının ortasını yerleştirmişti, böylece odada bulunan herkes konuşmayı duyabiliyordu.

"Açıklayabilirim, Yarbay."

"Ah, ben de şimdi bunu yapabileceğine iddiaya giriyordum. Ama tuhaftır ki açıklamanın ne olursa olsun bende bir etki yapmayacağı ve bu vardiya bitmeden rozetini alıp çekmeceme koyacağım gibi bir önsezim var." Artemis araya girmeye çalıştı. "Gerçekten, Yarbay. Holly... Yüzbaşı Short... onu kandırdığım için burada." "Durum bu mu? O zaman acaba niçin hâlâ orada? Akşam yemeği yiyorsunuz, değil mi?"

"Alay etme zamanı değil, Yarbay. Burada ciddi bir durum var. Felaket olasılığı olan."

Root yeşilimsi bir duman bulutu çıkardı. "Siz insanların birbirinize yaptıklarınız sizi ilgilendirir. Biz senin özel polis gücün değiliz, Fowl."

Foaly boğazını temizledi. "İstesek de istemesek de bu işe karıştık: bizi pingleyen Artemis'ti. Ye işin en kötüsü de bu değil."

Root sentora karşıdan ters bir bakış attı. Foaly ona ilk adıyla seslenmişti. İşler ciddi olmalıydı.

"Peki, Yüzbaşı," dedi. "Brifingine devam et."

Holly el bilgisayarından bir rapor açtı.

“Dün Nöbetçi uyarı sisteminden gelen bir kayıta karşılık verdim. Aramayı LEP’in B’wa Kell isyanında aldığı yerle iyi tanıdığımız Çamur Adam Artemis Fowl yapmıştı. Fowl’un adamı Kâhya başka bir Çamur Adam olan Jon Spiro’nun emriyle ölümcül bir şekilde yaralanmıştı ve iyileştirme için benim yardımımı istedi.”

“Tabii ki sen bunu reddettin ve her zaman olduğu gibi hafıza silme için teknik destek istedin.”

Holly ekranın ısındığına yemin edebilirdi.

“Hayır. Kâhya’nın goblin devrimi sırasında yaptığı hatırı sayılır yardımı hesaba katarak iyileştirmeyi yaptım ve Kâhya’yla Fowl’u ikametgahlarına götürdüm.”

“Onları uçurdum deme bana...?”

“Başka bir seçenek yoktu. Bir folyoya sarılıydılar.” Root şakaklarını ovdu. “Bir ayak. Bir ayak bile dışarı taşsa yarın bütün internette olabiliriz. Holly, niçin bana bunları yapıyorsun?”

Holly cevap vermedi. Ne diyebilirdi ki?

“Dahası da var. Spiro’nun adamlarından birini ele geçirdik. Bu berbat bir işti.”

“Seni gördü mü?”

“Hayır. Ama Mulch’un bir peri cüce olduğunu söylediğini duydu.”

“Sorun değil,” dedi Foaly. “Blok hafıza silişi yap ve evine geri yolla.”

“O kadar da basit değil. Bu adam bir kiralık katil. İşi bitirmesi için tekrar yollanabilir. Sanırım onu başka bir yere yollamamız gerekiyor. Orada onu özleyen olmayacak.”

“Tamam,” dedi Foaly. “Ona sakinleştirici ver, silmeyi yap ve hafızasını harekete geçirecek her şeyden kurtul. Sonra zarar veremeyeceği bir yere yolla.”

Kumandan sakinleşmek için purosundan birkaç uzun nefes çekti.

“Tamam. Şimdi bana sondadan bahset. Eğer bundan Fowl sorumlu ise alarm bitti mi?”

“Hayır. İnsan iş adamı Jon Spiro peri teknolojisini Artemis’ten çaldı.”

“Artemis’in bizden çalmış olduğu,” diye belirtti Foaly.

“Bu Spiro denen kişi teknolojinin sırrını ele geçirmeye kararlı ve nasıl ele geçireceğinin onun için bir önemi yok,” diye devam etti Holly.

“Ve sırrı kim biliyor?” diye sordu Root.

“Artemis C Küpü çalıştırabilecek tek kişi.”

“C Küpün ne olduğunu bilmem gerekiyor mu?”

Sazı Foaly eline aldı. “Artemis LEP teknolojisinden bir bilgisayar yapmış. Çoğu modası geçmiş yüzey teknolojisi ama insan standartlarına göre, onların geliştirme cetveline göre yaklaşık elli yıl ileride.” ,

“Ve bundan dolayı bir servet değerinde,” diye sözü bitirdi kumandan.

“Ve bundan dolayı sınırsız bir servet değerinde,” diye ona katıldı Foaly.

Birden Mulch dinlemeye başladı. “Bir servet mi? Bir servet acaba ne kadar eder?”

Root bağıracak birini bulduğu için rahatladı. “Ağzını kapat, suçlu! Bu seni ilgilendirmiyor. Sen özgür havadan alacağın son birkaç nefesin keyfini çıkar. Yarın bu saatlerde hücre arkadaşınla tokalaşıyor olacaksın ve umarım o bir trolldür.”

Mulch buna teslim olmadı. “Beni rahat bırak, Julius. Ne zaman bir Fowl olayı olsa senin o zavallı kıçını hep ben kurtarıyorum. Artemis’in kafasından atacağı plan her neyse şeninkini de tamamen içereceğinden hiç şüphem yok. Büyük ihtimalle saçma bir tehlike kapasitesi de olacak.” Root’un rengi gül pembeden bütün vücudunu saran kırmızıya dönüştü. “Peki, Artemis? Suçluyu kullanmayı düşünüyor musun?”

“Duruma bağlı.”

“Ne durumuna?”

“Bana Holly’yi verip vermeyeceğine.”

Root’un kafası puro dumanından bir sisin ardında kayboldu. Parıldayan kırmızı ucuyla tünelden çıkan buharlı bir trene benziyordu. Dumanın bir kısmı Foaly’nin ekranına doğru yayıldı.

“İyi görünmüyor,” diye yorum yaptı sentor.

En sonunda Root konuşabilecek kadar sakinleşti. “Sana Holly’yi vermek mi? Tanrılar bana sabır verin. Bu görüşme için görmezlikten geldiğim prosedürün limiti hakkında hiçbir fikrin var mı?”

“Sanırım, oldukça çok.”

“Bir dağ gibi büyük, Artemis. Bir dağ. B’wa Kell olayı olmasaydı seninle hiç konuşmazdım bile. Eğer bu dışarı sızarsa, kendimi Atlantis’te lağım boşaltma denizaltıların başında bulabilirim.”

Mulch ekrana göz kırptı. “Büyük ihtimalle bunu duymamış olmalıyım.”

Yarbay onu önemsemedi. “Otuz saniyen var, Artemis. Beni ikna et.”

Artemis ayağa kalkıp ekranın tam önünde durdu. “Peri teknolojisi Spiro’nun elinde. Kullanabilmesi olası değil ama bilim adamlarını iyon

teknolojisine yönlendirecek. Bu adam, hayata ve çevreye saygısı olmayan bir megaloman. Peri teknolojisinden ne tür bir berbat makine yapacağını kim bilebilir? Bu yeni teknolojinin Haven'ı bulmasına yardımcı olma şansı var ve eğer bu olursa gezegenin üstündeki ve altındaki bütün yaratıkların hayatı riske girecek."

Root iskemlesini kameradan uzaklaştırıp Foaly'nin ekranında belirdi. Sentorun kulağına doğru eğilip yavaşça fısıldayarak konuştu.

"İyi görünmüyor," dedi Holly. "Bir sonraki mekikle eve dönebilirim."

Artemis'in parmakları masanın üzerinde trampet çalıyordu. Perilerin desteği olmadan Spiro'nun işini halletmenin nasıl olacağını tahmin etmek zordu.

Bir süre sonra, kumandan kendi ekranında tekrar belirdi.

"Bu ciddi bir iş. Bu Spiro denen adamın bir sonda daha yapma riskini göze alamayız. Ne kadar düşük, bir olasılık olsa da hâlâ bir şans var. Tam teçhizat bir Düzeltme timi toplamam gerekiyor."

"Eksiksiz bir tim mi?" diye itiraz etti Holly. "Bir şehirde mi? Yarbay, Düzetme'nin ne olduğunu biliyorsunuz. Bu bir felakete dönüşebilir. Bırakın da şuna bir göz atayım."

Root bunu düşündü. "Bir operasyona hazırlanmak için kırk sekiz saat gerekir, bu yüzden elinde bu kadar süre var. Seni birkaç gün kollayabilirim. Foaly'yi almana da izin veremem. Bu operasyonu toparlamak için oldukça çok işi olacaktır. Ama Diggums eğer isterse yardım edebilir; bu onun kendi tercihidir. Birkaç soygun suçlamasını kaldırabilirim ama hâlâ beşten on milyona kadar soygunla yüzleşmek zorunda. Benim yapabileceğim bu kadar. Eğer başarısız olursanız Düzeltme timi saldırıya hazır bekleyecek."

Artemis bunu düşündü. "Çok iyi."

Root nefes aldı. "Bu şart var."

"Ben de öyle olduğunu düşündüm," dedi Artemis. "Hafıza silme istiyorsun. Değil mi?"

"Evet, Artemis. Peri Halkı için ciddi bir engel oluşturuyorsun. Bu konuda sana eşlik edersek, sen ve ekibinin hafıza silmeyi kabul etmeniz gerekiyor."

"Ya etmezsek?"

"O zaman biz doğru B planına geçeceğiz ve yine hafızan silinecek."

"Yanlış anlamayın, Yarbay ama bu teknik bir konu..."

Foaly devreye girdi. “İki tür hafıza silme vardır. Seçilen dönemdeki her şeyi silen, blok silme. Holly bunu çantasındaki malzemeyle yapabilir. İnce ayar silme ise sadece belli anıları siler. Bu çok daha uzmanlık isteyen bir prosedürdür ama IQnun düşme tehlikesi daha azdır. Hepinize ince ayar silme yapabiliriz. Bilgisayar sisteminizde peri bağlantılı dosyaları otomatikman silen bir data saldırısı yaparım. Aynı zamanda, etrafta peri hatırlatmaları yapacak bir şey olabileceği ihtimaline karşı evini temizlemek için iznine ihtiyacım var. Basit anlamda, bu operasyondan sonraki gün uyandığınızda Peri Halkıyla ilgili kayıtlı hiçbir anınız kesinlikle olmayacak.”

“Sen yaklaşık iki yıllık anılardan bahsediyorsun.” “Onları özlemeyeceksin. Beynin boşlukları doldurmak için yenilerini icat edecek.”

Bu zor bir karardı. Bir taraftan, Peri Halkı hakkındaki bilgisi Artemis’in psikolojik maskesinin büyük bir bölümüydü. Diğer taraftan, kimsenin hayatını artık riske atamazdı.

“Anlaştık,” dedi genç adam. “Teklifini kabul ediyorum.”

Root purosunu yakındaki yakıcıya attı. “Tamam, o zaman. Bir anlaşmamız var. Yüzbaşı Short, kanalı hep açık tut.”

“Emredersiniz, efendim.”

“Holly.”

“Evet, Yarbay?”

“Bu işte dikkatli ol. Kariyerin bir fiyaskoya daha dayanamaz.

“Anladım, efendim,” dedi Holly.

“Ah ve suçlu?”

Mulch iç çekti. “Sanırım, benden bahsediyorsun, Julius?”

Root kaşlarını çattı. “Bitti, Mulch. Tekrar kaçamazsın, bu yüzden beynini soğuk yemek ve sert duvarlara hazırla.”

Mulch sırtını ekrana dönerek ayağa kalktı. Özel yapım tünel kazma pantolonunun popo kapağı bir şekilde açılıp kumandana arkasının sevimli görüntüsünü sundu. Cüce dünyasında, bütün kültürlerde olduğu gibi popo göstermek en büyük hakaretti.

Yarbay Root bağlantıyı kesti. Ne de olsa böyle bir hakarete verecek cevap yoktu.

WAJIR'İN BATISI, KEHYA, DOĞU AFRİKA.

Loafers McGuire onu güçten düşüren bir baş ağrısıyla uyandı. Ya daha sonra tanımlama zorunda kalırsa diye kendini bir söz sanatı bulmak zorunda hissedecek kadar çok acı vericiydi bu. Kafasının, kafatasının içinde kızgın bir kirpinin sürünüyormuş gibi olduğuna karar verdi. Çok kötü değil, diye düşündü. Bunu kitaba eklemeliyim.

Sonra düşündü, ne kitabı? Sonraki düşüncesi kimim bendi? Ayakkabılar, ayakkabılarla bağlantılı bir şeydi.

Hafızası nakli yapılanlar her zaman ilk kendilerin geldiklerinde böyleydiler. Eski kimlikleri birkaç saniye daha varlığını sürdürür, dış uyarıcı silinip gidene kadar kendini içeri sokmaya çalışırdı.

Loafers ayağa kalktı ve kirpi delirip yumuşak beyin dokusunun her santimetre karesine iğnelerini sapladı.

“Ah,” diye inledi Loafers, ağrıyan kafatasını beşik gibi sallayarak. Bütün bunlar ne demek oluyordu? Neredeydi? Buraya nasıl gelmişti?

Loafers kollarına baktı. Bir an için beyni gözüne dövmeler yansıttı ama görüntüler çabucak kayboldular. Derisi güzeldi. Güneş ışığı ön kolunda bir yıldırım gibi dolaştı.

Bütün etrafı seyrek, bodur bitkilerle doluydu. Kızıl balçık toprak uzaktaki çivit mavisi tepelere doğru uzanıyordu. Altın bir çember şeklindeki güneş,[1]-parıldayan toprağın içinde çatlaklar açmıştı. Çitalar gibi zarif iki kişi sıcak dalgalarının arasında koşuyorlardı.

Adamlar devdi, en az iki on boyunda. Her birinde oval deri bir kalkan, ince bir mızrak ve bir cep telefonu vardı. Saçları, boyunları ve kulakları renkli boncuklarla süslenmişti.

Loafers ayağa fırladı. Ayaklarında deri sandaletler olduğunu fark etti. Bu adamlar Nike giyiyorlardı.

“İmdat,” diye bağırdı. "Yardım edin!”

Adamlar yönlerini değiştirdiler, şaşkın gangstere doğru koştular.

“Jambo, kardeşim. Kayıp mı oldun?” diye sordu biri.

“Özür dilerim,” dedi Loafers, mükemmel bir Swahiliceyle. “Swahilice konuşmasını bilmiyorum.”

Adam arkadaşına baktı.

“Anladım. İsmin ne?”

“Loafers,” dedi Loafers’ın beyni. “Nuru,” dedi ağzı.

“Peki, Nuru. *Unatoka wapi*? Nerelisin?”

Loafers daha bu konuda bir şey yapamadan kelimeler ağzından döküldü.

"Nereli olduğumu bilmiyorum ama sizinle gelmek istiyorum. Olmam gereken yer orası."

Kenyalı savaşçılar küçük yabancıya dik dik baktılar. Renginin yanlış olduğu doğruydu ama yeteri kadar aklı başındaymış gibi görünüyordu.

İkilinin uzun boylu olanı leopar derisi kemerinden cep telefonunu aldı. Kabile şefinin numarasını çevirdi.

"Jambo, Şef, ben Bobby. Toprak ruhları bir tane daha bıraktılar."

Bobby gülerken Loafers'a baştan aşağıya bakıp duruyordu.

"Evet, ufak tefek ama güçlüymüş gibi görünüyor ve soyulmuş muzdan daha büyük bir gülümsemesi var."

Loafers gülümsemesini genişletti, işe yarayacak faktör ya buysa diye. Her nedense, bütün dünyadaki istediği tek şey o köye gitmek ve üretken bir yaşam sürmekti.

"Tamam, Şef, onu getiriyorum. Misyonerin eski kulübesini alabilir."

Bobby cep telefonunun tekrar kemerine taktı.

"Tamam, Nuru kardeş. Aramıza katıldın. £izi takip et ve yetişmeye çalış."

Savaşçılar canlı bir tempoyla koşmaya başladılar. Bundan böyle Nuru olarak bilinecek olan Loafers arkalarından koştu, sandaletleri ayağında çırpıyordu. Kesinlikle spor ayakkabılar bulması lazımdı.

Başlarının kırk beş metre üzerinde Yüzbaşı Holly Short uçuyordu, kalkanlanmış bir şekilde bütün olayı rapor ediyordu.

"Yeni yere yerleşme tamamlandı," dedi miğfer mikrofonuna. "Mevzu bahis olan kişi başarılı bir şekilde kabul edildi. Asıl kişiliğinden görünen bir belirti yok. Ne olur, ne olmaz diye ayda bir denetlenecek."

Foaly hattında diğer uçundaydı.

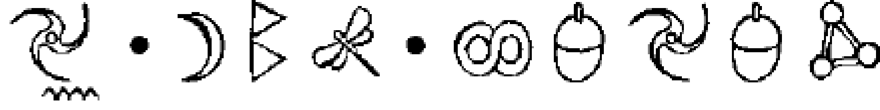
"Mükemmel, Yüzbaşı. Hemen E77 mekik limanına dön. Eğer gazı açarsan, akşam mekiğini bile yakalayabilirsin. Birkaç saat sonra seni tekrar İrlanda'da buluruz." Holly'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Sık sık hız izni çıkmazdı. Ne olur ne olmaz akbabalarla uğraşmamak için radarını açtı ve siperliğindeki saati kurdu.

"Şimdi," dedi. "Bakalım havada sürat rekorunu kırabilecek miyim?"

Bu, Julius Root'un seksen yıl önce kırdığı bir rekordu.

KARŞI SALDIRI

BÖLÜM VIII: TUFAYA DÜŞMEK

ARTEMIS FOWL'UN GÜNLÜĞÜNDEN ALINTI. DİSK 2. KODLANMIŞTIR.

***BUGÜN** Babama protez bacağı takıldı. Bütün işlem sırasında, sanki Grafton Caddesinde yeni bir takımın ölçüsü almıyormuş gibi şaka yapıp durdu. Kabul etmeliyim ki iyi mizacı bulaşıcıydı ve ben bile sadece hastanedeki yatağının keçesine oturup onun varlığını keyfine varmak için bahaneler bulduğumu fark ettim.*

Her zaman böyle değildi. Geçmişte, babamı ziyaret etmek için insanın ciddi nedenleri olması gerekirdi. Tabii ki genelde görüşmeye müsait değildi ve olsa bile zamanı sınırlıydı, insanlar iyi bir sebebi olmadan Fowl çalışma odasına dalamazlardı. Ama şimdi yanında olmamdan hoşlandığını hissediyordum. Bu güzel bir duyguydu.

Babam her zaman bilgece konuşmaktan hoşlanırdı ama şimdi ekonomikten daha çok felsefiyi tercih ediyordu. Eskiden, dikkatimi Financial Times 'm hisse senedi fiyatlarına yönlendirirdi.

"Bak, Artemis," derdi. "Her şey düşer ama altın yerinde kalır. Bunun nedeni yeteri kadar olmaması. Ve asla yeteri kadar olmayacak. Altın al ve iyice sakla."

Onun bilgece söylediklerini dinlemekten taşlanırdım ama artık onları anlaması zorlaşmıştı.

Kendine gelişinin üçüncü gününde, babam yürüme antrenmanlarını yaparken hasta yatağının uyuyakaldım. Uyandığımda onu düşüncelice bana bakar buldum.

"Sana bir şey söyleyeyim mi, Arty?" dedi.

Ne geleceğinden şüpheli bir şekilde başımla onayladım.

"Hapis olduğum zaman süresince hayatımı düşündüm, aileme ve etrafımdakilere neye patlamış olurlarsa olsunlar servet toplamak için onu nasıl boşa harcadığımı. Bir insan yaşamında değişiklikler

yapmak için çok az fırsat bulur. Doğru şeyi yapmak için. Eğer istersen bir kahraman olmak için. Ben bu mücadeleye karışmaya niyetliyim.

Bu babamdan duymaya alıştığım türden bir bilgelik değildi. Bu onun doğal kişiliği miydi yoksa peri büyüsü mü? Ya da ikisinin bir karışımı mı?

“Ben buna hiç karışmamıştım. Her zaman için dünyanın değişemeyeceğini düşünmüştüm.”

Babamın bakışları yeni bir tutkuyla yanıp tutuşarak yoğunlaştı.

“Ama durum artık farklı. Benim önceliklerim artık farklı. Günü yakalamak, her babanın olması gereken kahraman olmaya niyetliyim.”

Yatağa, yanıma oturdu.

"Ya sen, Arty? Bu yolculuğu benimle beraber yapacak mısın? Zamanı gelince sen de bir kahraman olma fırsatını değerlendirecek misin?”

Cevap veremedim. Cevabı bilmiyordum. Hâlâ bilmiyorum.

FOWL MALİKÂNESİ

Artemis iki saat boyunca kendini çalışma odasına kilitleyip Kâhya’nın ona öğrettiği gibi bacaklarını kavuşturup meditasyon pozisyonunda oturdu. Ara sıra yüksek sesle, önündeki paspasın üzerine konmuş, sesle çalışan dijital kayıt cihazına kaydedilsin diye bir fikir söylerdi. Kâhya ve Juliet bu planlama sürecini kesmemeleri gerektiğini iyi bilirlerdi. Bu süre görevin başarısı için çok önemliydi. Artemis’in varsayımsal bir durumu gözünün önüne getirebilme ve olası sonuçlan hesaplama kabiliyeti vardı. Bu neredeyse bir rüya haliydi ve herhangi bir şekilde rahat olursa fikirleri bir köpük gibi uçurabilirdi.

En sonunda Artemis dışarı çıktı, yorgundu ama memnundu da. Elinde üç yazılabilir CD vardı.

“Bu dosyaları incelemenizi istiyorum,” dedi. “Burada görevlerinizin detayları var. İçindekileri ezberlediğinizde diskleri yok edin.”

Holly diskleri aldı.

“Bir CD. Ne kadar ilginç. Bunlardan bizim müzelerimizde var.”

“Çalışma odasında birkaç bilgisayar var,” diye devam etti Artemis. “İstediğini kullan.”

Kâhya’nın elleri boştu.

“Bana yok mu, Artemis?” diye sordu.

Artemis diğerleri gidene kadar bekledi.

“Senin talimatlarını ağızdan vermem gerekiyordu,” diye başladı. “Foaly’nin onları bilgisayardan alma riskine girmek istemiyorum.”

Kâhya derin bir şekilde iç çekip şöminenin yanındaki koltuğa çöktü.

“Ben seninle gelmiyorum. Değil mi?”

Artemis koltuğun koluna oturdu. “Evet, eski dostum. Ama senin için önemli bir görevim var.”

“Gerçekten, Artemis,” dedi Kâhya. “Orta yaş krizimi atladım. Sadece kendimi bir işe yarar hissetmem için bir iş icat etmen gerekmiyor.”

“Hayır, Kâhya. Bunun hayati önemi var. Hafıza silmeyle ilgili. Eğer planım başarılı olursa, onlara boyun eğmek zorundayız. Bu süreci sabotaj edebilecek bir yol göremiyorum, bu yüzden bir şeyin Foaly’nin taramasından kurtulmasını sağlayacağım. Peri Halkı anılarımızı harekete geçirecek bir şey. Foaly bir keresinde yeteri kadar güçlü bir uyarıcının her şeyi hatırlamaya yarayacağını söylemişti.

Kâhya koltuktaki pozisyonunu değiştirip irkildi. Göğsü hâlâ canını sıkıyordu. Bu hiç de şaşırtıcı bir şey değildi. Sadece iki günden az bir süredir hayattaydı. “Herhangi bir fikrin var mı?”

“Birkaç yanlış iz bırakmalıyız. Foaly bunu bekleyecektir.”

“Tabii ki. Sunucudaki gizli bir dosya. Kendimize bir e-posta yollayıp almayabilirim. Sonra e-postalarımızı kontrol ettiğimizde bütün bilgiler geri gelir.”

Artemis korumasına bir paket A4 verdi.

“Hipnotize edilip sorguya çekileceğimizden hiç şüphe yok. Geçmişte hipnotizeden güneş gözlüklerinin yansıtması sayesinde kurtulmuştuk. Bu kez aynı şekilde kurtulamayız. Bu yüzden, başka bir şey bulmamız gerekiyor. İşte talimatlar.”

Kâhya planları inceledi.

“Olabilir. Limerick’de birini tanıyorum. Bu tür özel işler yapabilecek ülkedeki en iyi kişi.”

“Mükemmel,” dedi Artemis. “Ondan sonra, Peri Halkı hakkında bildiğimiz her şeyi bir diske kaydetmen gerekiyor. Bütün dokümanlar,

video kayıtlar, şemalar. Her şey. Ye günlüğümü unutma. Bütün hikâye orada."

"Peki, bu diski nereye saklayacağız?" diye sordu Kâhya.

Artemis boynundaki peri kolyesini çıkardı.

"Bence bu disk büyüklüğünde, ne dersin?"

Kâhya altın madalyonu ceketinin cebine soktu. "Yakında öyle olacak," dedi.

Kâhya onlara yemek hazırladı. Özel bir şey yoktu. Vejetaryen börekler, arkasından mantarlı pilav ve son olarak creme caramel. Mulch bir kova, yağmur suyu ve yosun sirkesiyle pişirilmiş solucan ve böcek tercih etti.

"Herkes dosyalarını inceledi mi?" diye sordu Artemis, grup kütüphaneye çekildiği zaman.

"Evet," dedi Holly. ."Ama bana birkaç önemli parça eksikmiş gibi geldi."

"Bütün plan hiç kimsede yok. Sadece onları ilgilendiren parçalar. Sanırım böyle daha güvenli. Belirttiğim aletler elimizde var mı?"

Holly çantasındakileri halının üstüne boşalttı.

"Tam tesisat bir LEP Düzeltme takımı, kamuflaj folyosu, mikrofonlar, video bantlar ve ilk yardım kutusu da dahil."

"Ek olarak kuşatmadan kalan iki sağlam LEP miğferi ve üç lazer tabancası var," diye ekledi Kâhya. "Ve tabii ki prototip Küplerden biri."

Artemis telsiz telefonu Mulch'a verdi.

"Tamam o zaman. Başlasak iyi olur."

SPİRO İĞNESİ

Jon Spiro gösterişli bürosuna oturmuş, masasının üstündeki C Küpe hüzünlü hüzünlü bakıyordu. İnsanlar onun gibi olmanın kolay olduğunu sanıyorlardı. Onların dünyadan hiç de haberleri yoktu. Ne kadar çok paran olursa o kadar baskı altında olurdun. Bu binada, hepsi maaşını önün ödemesini bekleyen, sekiz yüz çalışanı vardı. Tanrı aşkına, senelik maaşlarının yeniden gözden geçirilmesi, tıbbi düzenlemeler, çocuk bakım merkezleri, düzenli molalar, fazla mesai için çift maaş ve hatta hisse senetleri istiyorlardı. Spiro bazen, sorun çıkaran işçilerin yüksek bir pencereden atıldığı ve onlarla bir daha uğraşmadığı günleri özlerdi.

Bugünlerde, pencereden birini atsan daha yere düşmeden avukatlarını ararlardı.

Ama bu Küp dualarının cevabı olabilirdi. Hayatta bir kez karşına çıkan bir fırsattı bu. Eğer bu küçük, acayip zımbırtıyı çalıştırabilirse limit gökyüzüydü. Kelimesi kelimesine. Dünyanın uyduları onun emrinde olacaktı. Casus uydular, askeri lazerler, haberleşme ağları ve en önemlisi televizyon istasyonları üzerinde tam kontrolü olacaktı. Mantıki olarak dünyayı yönetebilirdi.

Sekreteri resepsiyondan aradı.

“Bay Pervasız sizi görmek istiyor, efendim.”

Spiro haberleşme düğmesine bastı.

“Tamam, Marlene, içeri gönder. Ve söyle üzgün görünse iyi olur.”

Pervasız çifte kapıları ittiğinde gerçekten çok üzgün görüyordu. Kapılar yeteri kadar görkemliydiler. Spiro onları batık Titanik’in balo salonundan çaldırmıştı. Onlar kontrolden çıkan gücün mükemmel örnekleriydi.

Pervasız Arno Londra’dayken olduğu gibi pek ukala değildi. Ama alnınız yaralarla dolu ve ağzınız başka hiç bir şey olmadan sadece dişetleriyle dolu olduğunuzda kendini beğenmiş gözükmeniz zordu.

Spiro çökük yanakların görüntüsü karşısında irkildi. “Kaç dişini kaybettin?”

Pervasız çenesine dikkatlice dokundu.

“Hebsini. Disci goglarinin barcalandıgını soladi.” “Bunu hak ediyorsun,” dedi gerçekçi bir şekilde Spiro. “Ne yapmam gerekiyor, Arno? Artemis Fowl’u sana büyük bir tabak içinde sundum ve sen işleri rezil ettin. Anlat bakalım neler oldu? Ve bir deprem lafı duymak istemiyorum. Gerçeği istiyorum.”

Pervasız ağzının kenarından damlayan bir damla suyu sildi.

“Anlamıyom. Bisey badladı. Ne olduğunu bilmiyorm. Bi dür ses pompası. Ma sana bisey soylayim. Gahya oldu. Onu gapasinden vudum. Budan sona ardıg gurdulamaz.” “Ah, kes sesini!” diye patladı Spiro. “Kafamı ağrıtıyorsun. O dişlerini ne kadar çabuk yaptırsan o kadar iyi olur.” “Disedlerim bu gun öğleden sona yederli gagar iyileseceg.”

“Sana kes sesini dediğimi sanırım!”

“Pardon, padron.”

“Beni çok kötü bir duruma düşürdün, Arno. Çünkü beceriksizliğinin yüzünden Antonellilerden bir tim kiralamak zorunda kaldım. Carla zeki bir

kız; yüzde hak ettiklerine karar verebilir. Bu bana milyonlara patlayabilir.” Arno vicdan azabı çekiyormuş gibi gözükmek için elinden geleni yaptı.

“Ve yavru köpek bakışı yapmak için canını sıkma, Pervasız. İçimi bir parça bile yumuşatmaz bu. Eğer bu iş kötü giderse birkaç dişten daha çoğunu kaybedeceksin.”

Arno konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Pegi blim damlarinis Gübü calisdirdilar mı?”

“Hayır,” dedi Spiro, altın kimlik bileziğini çevirerek. “Fowl onu sıkı kapatmış. Bir Sonsuzluk Kodu ya da onun gibi bir şey. O salak, Pearson, ondan bir ses bile çıkaramıyor.”

İşte o anda, dramatik bir şekilde C Küpün mikro kadar-hoparlöründen bir ses çıktı.

“Bay Spiro?” dedi ses. “İrlanda arıyor. Duyuyor musunuz, Bay Spiro?”

Jon Spiro kolay korkan bir adam değildi. Onu yerinden zıplatabilecek bir korku filmi görmemişti ama hoparlörlerden gelen ses onu neredeyse koltuğundan düşürüyordu. Kalitesi inanılmazdı. Gözlerini kapattığında konuşan kişinin tam yanında durduğuna yemin edebilirdin.

“Beim cebab bermemi mi isdersinis?”

“Sana sesin kesmeni söyledim! Her neyse, o şeye nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.”

“Sizi duyabiliyorum, Bay Spiro,” dedi ses. “Bir şey yapmanız gerekmiyor. Sadece konuşun. Kutu gerisini halleder.”

Spiro Küpün ekranından dijital bir dalga ölçer belirdiğini fark etti. O konuştuğunda kayıt ediyordu.

“Tamam, o zaman. Haberleşiyoruz. Şimdi, sen de kimsin? Bu kutuyu çalıştırmayı nasıl becerdin?”

“Adım Mo Digence, Bay Spiro. Carla Frazetti’nin timindeki maymun. Orada ne tip kutunuz olduğunu bilmiyorum; bende sadece eski bir basit telefon var.” “Peki, o zaman numarayı kim çevirdi?”

“Burada küçük bir veledin arkasındayım. Sizinle konuşmamın ne kadar önemli olduğunu onun kafasına soktum.”

“Peki benimle konuşacağım nereden biliyorsun? Benim adımı sana kim verdi?”

“Yine, bu velet. Metal adama yaptıklarımı gördükten sonra her şeyi bana büyük bir hevesle anlattı.”

Spiro iç çekti. Eğer metal adam yararlandıysa, Antonellilere iyi para ödemek zorundaydı.
“Metal adama ne yaptın?”
“Kalıcı bir şey değil. Ama veletlere bir süre silah doğrultamayacak.”
“Niçin kendi arkadaşına zarar vermeyi gerekli gördün, Digence?”
Mulch olması gereken olayları sayarken diğer taraf durdu.
“İşte böyle, Bay Spiro. Bize verilen talimatlar bu velede ABD’ye kadar eşlik etmekti. Ama Loafers çıldırdı ve etrafta silahını sallamaya başladı. Yanlış yolda ilerlediğini görüp onu durdurdum. Zorla. Her neyse, velet o kadar çok korktu ki bilmek istediğim her şeyi bana söyledi. İşte sizle konuşuyorum.”
Spiro ellerini ovuşturdu. “Doğru şeyi yaptın, Digence. Bundan dolayı ikramiye alacaksın. Bu konuyla kişisel olarak ilgileneceğim.”
“Teşekkürler, Bay Spiro. İnanın ki bu zevk bana aitti.”
“Fowl denen velet orada mı?”
“Tam yanımda. Rengi biraz soldu ama tek bir çiziği bile yok.”
“Telefonu ona ver,” diye emretti Spiro, bütün depresyon izleri yok oluyordu.
“Spiro, benim.” Artemis’in sesi soğuktu ama içinde kesin bir dehşet tınısı vardı.
Spiro sanki Artemis’in boynunu sıkıyormuş gibi havayı sıktı.
“Bakıyorum artık o kadar ukala değilsin, velet? Sana söylediğin gibi, sende bu işe uygun yürek yok. Diğer taraftan ben, eğer istediğimi alamazsam Mo canını sıkar. Birbirimizi anlıyor muyuz?”
“Evet. Açık ve net bir şekilde.”
“İyi,” dedi Spiro, koca bir Küba purosunu dişlerinin arasına sıkıştırdı. Bir hamur haline gelene kadar çiğnenecekti ama yakılmayacaktı. “Şimdi, konuş. Küpü çalıştırmak için ne yapmalıyım.”
Artemis’in sesi daha öncekinden de daha titrek geldi. “O kadar kolay değil, Bay Spiro. C Küpü kodlanmış durumda. Sonsuzluk Koduyla. Bazı basit fonksiyonlarına uzaktan kumandayla girebilirim: telefon, MP3 çalar gibi ama kodu tamamen kaldırmak ve Küpün potansiyelini açmak için onun önümde olması lazım. Eğer Küpü buraya getirebilirsen...”
Spiro puroyu tükürdü.
“Orada dur, Fowl. Sen ne kadar salak olduğumu sanıyorsun? Bu paha biçilmez teknolojiyi Avrupa’ya geri mi getireceğim? Boş ver! Eğer bu şeyin

kodunu kaldıracaksan onu burada yapmalısın. Spiro İğnesinde!”

“Ama aletlerim? Laboratuvarım?”

“Burada aletler var. Laboratuvar da. Dünyadaki en iyisi. Onu burada yapıyorsun.”

“Peki. Nasıl istersen.”

“Doğru, velet. Nasıl istersem.. Şu var olduğunu bildiğim Lear jetine yakıt ikmali yaptırmanı ve hemencecik O’Hare Havaalanına atlayıp gitmeni istiyorum. Seni almak için bir helikopter yollayacağım.”

“Pek başka şansım olduğunu sanmıyorum.”

“Doğru, velet. Yok. Ama eğer bu işi doğru yaparsan seni bırakırım gidersin. Bütün bunları anladın mı, Digence?”

“Açık ve net bir şekilde, Bay Spiro.”

“İyi. O veledi buraya sapa sağlam getirme konusunda sana güveniyorum.”

“Olmuş bilin.”

Hat kapandı.

Spiro kıkırdadı.

“Sanırım bunu kutlayacağım,” dedi, intercom düğmesine basıp. “Marlene, içeri kahve yolla ve o az kafeinli olan boktan şeylerden olmasın. Gerçek bir şey istiyorum.”

“Ama Bay Spiro, doktorunuz dedi ki...”

Spiro sekreterinin kiminle tartıştığını fark etmesi için bekledi.

“Özür dilerim, efendim. Hemen geliyor, efendim.”

Spiro koltuğunda geriye yaslanıp parmaklarını kafasının arkasında birleştirdi.

“Görüyor musun, Pervasız. Beceriksizliğine rağmen bu işin sonu iyi olacak. Veledi istediğim yere getiriyorum.”

“Ebed, ebendim. Mügemmel bisegilde yabdınıs, ebendim.”

Spiro güldü. “Kes sesini, soytarı herif. Çizgi film karakterleri gibi konuşuyorsun.”

“Pegi. Cog eğlenceli, efendim.”

Spiro kahvenin tadını önceden hissederek dudaklarını yaladı.

“Dahi olması gereken bir velet için oldukça enayi. Eğer bu işi doğru yaparsan seni bırakırım gidersin? Bu tufaya düştü.

Pervasız sırıtmaya çalıştı. Pek hoş bir görüntüsü yoktu.

“Ebed, Bay Sbiro. Dubaya düsdü.”

FOWL MALİKÂNESİ

Artemis telefonu yerine astı, yüzü acının heyecanından kıpkırmızıydı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Sanırım yuttu,” diye karşılık verdi Kâhya.

“Zokayı,” diye ekledi Mulch. “Bir jetin mi var? Sanırım bir mutfağı da vardır.”

Kâhya onları Dublin havaalanına Bendeyle götürdü. Bu operasyondaki en rolü buydu. Arkada birbirilerine sokulmuş Holly ve Mulch koyu renk camlardan dolayı mutluydular.

Kâhya kardeşler önde oturmuşlardı, üzerlerinde birbirinin benzeri siyah Armani takımlar vardı. Juliet kendisininkini pembe bir kravat ve parıltılı bir makyajla süslemişti. Ailenin birbirine benzerliği açıkça görülüyordu: aynı dar burun ve dolgun dudaklar. Aynı gözler, tekerleğinin içindeki rulet topları gibi yuvalarında zıplıyorlardı. İzliyor, hep izliyorlardı.

“Bu yolculukta geleneksel bir silaha ihtiyacın yok,” dedi Kâhya. “LEP lazerini kullan. Onları tekrar doldurmak gerekmiyor, sonsuza kadar dümdüz ateş edebilirler ve öldürücü değiller. Gizli yerimden Holly’ye iki tane verdim.”

“Anladım, Dom.”

Kâhya havaalanı çıkışma saptı.

“Dom. Çok uzun zamandır böyle çağrılmamıştım. Korumalık bir süre sonra senin dünyan oluyor. Kendi hayatın olduğunu unutuyorsun. İstediğinin bu olduğundan emin misin, Juliet?”

Juliet saçlarını sıkıca örüyordu. Örgünün sonuna süslü bir yeşim taşı halka taktı. Süslü ve tehlikeli.

“Pankreas ringinin dışında başka nerede insanları yere vurabilirim? Korumalık şu an için tam istediğim şey.”

Kâhya sesini alçalttı. “Tabii ki Artemis’i şefin olarak alman tamamen protokole aykırı. Senin ilk ismini zaten biliyor ve doğrusunu söylemek gerekirse, sanırım sana biraz düşkün.”

Juliet yeşim taşı halkayı avucuna vurdu.

“Bu sadece geçici bir şey. Ben şimdilik hiç kimsenin koruması değilim. Madam Ko stilimi beğenmiyor.” “Buna şaşırmadım,” dedi Kâhya, yeşim taşı halkayı göstererek. “Bunu nereden aldın?”

Juliet gülümsedi. “Bu benim kendi fikrim. Dişileri küçük görenler için küçük bir hoş sürpriz.”

Kâhya arabayı yolcuların inecekleri yere doğru götürdü. “Beni dirile, Juliet,” dedi, kız kardeşinin elini yakalayıp. “Spiro tehlikelidir. Bak benim başıma ne geldi ve bütün alçak gönüllülüğümle söylüyorum, ben en iyisiydim. Eğer bu görev periler ve insanlar için o kadar ölümcül olmasaydı, gitmene izin vermezdim.”

Juliet abisinin yüzüne dokundu.

“Dikkatli olacağım.”

Kaldırıma çıktılar. Holly kalkanlanmış vaziyette turist ve iş adamlarının üstünde uçuyordu. Mulch yeni bir tabaka güneş kremi sürmüştü ve pis koku onun izini alacak kadar şansız olan bütün insanları tiksindiriyordu.

Kâhya, Artemis’in omzuna dokundu.

“İyi misin?”

Artemis omuz silkti. “Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Yanımda sen olmadan kendimi kaburgalarımdan biri eksikmiş gibi hissediyorum.”

“Juliet seni koruyacaktır. Sıra dışı bir stili var ama her şeyden önce o da bir Kâhya.”

“Bu tek bir görev, eski dostum. Daha sonra korumalara ihtiyaç olmayacak.”

“Holly’nin Spiro’yu Küple hipnotize edememesi üzücü.”

Artemis başını iki yana salladı.

“Bu işe yaramazdı. Bir bağlantı kursak bile bir perinin Spiro gibi güçlü bir kafası olan bir adamı hipnotize edebilmesi için göz göze gelmesi lazım. Bu adamla işi şansa bırakmak istemiyorum. Ondan kurtulmak gerekiyor. Periler onun yerini değiştirseler bile hâlâ zararlı olabilir.”

“Ya senin planın?” diye sordu Kâhya. “Bana söylediğine göre, anlaşılması oldukça güç. İşe yarayacağından emin misin?”

Artemis göz kırptı; bu alışık olunmadık bir şekilde bir ciddiyetsizlik gösterisiydi.

“Eminim,” dedi. “Bana güven. Ben bir dahiyim.”

Lear jeti Atlantik boyunca Juliet kullandı. Holly yardımcı pilot koltuğunda oturmuş, hayranlıkla donanıma bakıyordu.

“Güzel bir kuş,” diye yorum yaptı.

“Pek kötü sayılmaz, peri kız,” dedi Juliet, otomatik pilota geçerek. “İddiaya girerim ki peri uçaklarının kılı bile olmaz?”

“LEP konfora güvenmez,” dedi Holly. “Bir LEP mekiğinde bir koku solucanını bile çevirecek kadar yer bile yoktur.”

“Eğer bir koku solucanını çevirmek istersen.” “Doğru.” Holly pilotu inceledi. “İki yılda büyümüşsün. Seni en son gördüğümde küçük bir kızdın.”

Juliet gülümsedi. “İki yılda çok şey olabilir. Bu zamanın çoğunu iri kıllı erkeklerle güreşerek geçirdim.”

“Peri güreşini görmen lazım. İki boyu uzatılmış gnome sıfır yerçekimli bir odada yaparlar. Güzel bir görüntü değil. Sana bir video disk yollayacağım.”

“Hayır, yollamayacaksın.”

Holly hafıza silmeleri hatırladı.

“Haklısın,” dedi. “Yollamayacağım.”

Lear jetin yolcu bölümünde, Mulch şanlı günlerini tekrar yaşıyordu.

“Hey, Artemis,” dedi, ağız dolusu havyarın arasından. “Bir gaz patlamasıyla neredeye Kâhya’nın kafasını uçurduğum zamanı hatırladın mı?”

Artemis gülümsemedi. “Hatırlıyorum, Mulch. İşleri sen bozmasaydın mükemmel gideceklerdi.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, o bir kazaydı. Ben sadece sinirliydim. Koca adamın orada olduğunun farkında bile değildim.”

“Bu beni rahatlattı. Bir bağırsak sorununu yüzünden bütün planlarım bozuldu.”

“Peki Koboi Laboratuvarında hayatını kurtardığım zamanı hatırlıyor musun? Eğer ben olmasaydım sen şu anda Howler Tepesinde hapistin. Ben olmadan hiçbir şey yapamaz mısın?”

Artemis kristal bir şampanya kadehinden maden suyu yudumladı.

“Göründüğü kadarıyla hayır ama ben günümü yaşıyorum.”

Holly koridordan geri geldi.

“Seni donatıp hazırlasak iyi olur, Artemis. Otuz dakika sonra iniyoruz.”

“İyi fikir.”

Holly çantanın içindekileri masanın üzerine boşalttı. “Tamam, şimdi neye ihtiyacımız var? Boğaz mikrofonu ve bir iris kamerasına.”

LEP Yüzbaşısı yığından dairesel, yapışkan, bandaja benzer bir şey seçti. Yapışkan tabakayı çıkardı ve materyali Artemis'in boynuna yapıştırdı. Anında ten rengine dönüştü.

"Hafıza lateksi," diye açıkladı Holly. "Neredeyse görünmez. Belki boynuna tırmanan bir karınca onun farkın varabilir ama onun dışında... Materyal olsa X-ışını geçirmez, bu yüzden mikrofonun bulunamaz. On metre çapında bütün söylenenleri alacak ve miğferimin çipine kaydedecektir. Ne yazık ki bir kulaklık riskini alamayız; çok ortada olur. Bu yüzden biz seni duyabileceğiz ama sen bizi duyamayacaksın."

Artemis yutkunduğunda mikrofonun elmacık kemiğinde olduğunu hissetti.

"Peki kamera?"

"Başlıyoruz."

Holly bir sıvı kutusundan bir kontak lens çıkardı.

"Bu şey bir harika. Yüksek çözünürlük, dijital kalite, birkaç filtre seçeneğiyle kaydedilebilir resim, ısı ve büyütme de dahil olmak üzere alabiliyoruz."

Mulch bir tavuk kemiğini yalayıp pırıl pırıl temizledi. "Foaly'ye benzemeye başladın."

Artemis lense dik dik baktı.

"Teknolojik bir harika olabilir ama ela rengi."

"Tabii ki ela rengi. Benim gözlerim ela."

"Bunu duyduğuma sevindim, Holly. Ama çok iyi bildiğin gibi benim gözlerim mavi. Bu iris kamerası işe yaramayacak."

"Bana öyle bakma Çamur Çocuk. Dahi olan sensin." "Bir ela ve bir mavi gözle oraya gidemem. Spiro fark edecektir."

"Peki, meditasyon yaparken bunu düşünmeliydin. Artık biraz geç."

Artemis burun kemerini çimdikledi. "Tabii ki haklısın. Bu işin beyni benim. Düşünmek benim sorumluluğum, sizinki değil."

Holly şüphelice yan yan baktı. "Bu bir hakaret mi, Çamur Çocuk?"

Mulch tavuk kemiğini yanındaki kovaya tükürdü. "Sana söylemem gerekiyor, Arty, ilerlemelerdeki bu kadar erken bir boktan durum bende pek güven yaratmıyor. Umarım herkese olduğunu söylediğin kadar zekisindir."

"Hiç kimseye tamam olarak ne kadar zeki olduğumu asla söylemem. Çok korkacaklardır. Peki o, ela iris kamerasını riske almamız gerekiyor. Şansımız varsa Spiro fark etmeyebilir. Eğer ederse, bir bahane bulurum."

Holly kamerayı parmağının ucuna yerleştirip lensi Artemis’in gözkapağının altına kaydırdı.

“Bu senin kararın, Artemis,” dedi. “Ben sadece Jon Spiro’yla dengine çatmayacağını umuyorum.”

11.00 O'HARE HAVAALANI, CHİCAGO

Jon Spiro, O’Hare’nin özel hangarında onları bekliyordu. Her zamanki beyaz takımının üstüne kürk rengi bir kaput giyiyordu. Halojen lambalar asfaltta patlıyorlardı ve helikopterin pervanelerinden gelen hava akımı paltosunun eteklerini uçuşturuyordu. Görüntü oldukça filmimsiydi.

Şu anda, Artemis merdivenlerden inerken tek ihtiyacımız olan geri plan müziğiydi.

Talimatlardan dolayı Mulch bir gangster rolü oynuyordu.

“Kımıldan, velet,” diye oldukça ikna edici bir şekilde, kaba ve öfkeli bir sesle konuştu. “Bay Spiro’yu bekletmek istemeyiz.”

Artemis tam karşılık vermek üzereydi ki “korkudan ödü patlamış bir velet” olması gerektiğini fark etti. Bu kolay olmayacaktı. Alçak gönüllü olmak Artemis Fowl için gerçek bir sorundu.

“Sana kımıldan dedim!” diye tekrar etti cüce, sert bir itişle vurguyu arttırdı.

Artemis son birkaç basamağı tökezlenerek indi, neredeyse sırıtan Pervasız Arno’ya çarpıyordu. Ve bu sıradan bir sırıtış değildi. Pervasız’ın dişlerinin yerine özel yapılmış porselen bir takım vardı. Uçları sivriltilmişti. Koruma herkese insan ve köpekbalığı meleziymiş gibi görünüyordu.

Pervasız, Artemis’in dik bakışlarım yakaladı.

“Beğendin mi? Başka bir set daha var. O sadece düz. Sadece ezmek için.”

Alaycı bir dudak bükme Artemis’in ağzında belirecekti ki rolünü hatırlayıp dudak büküşü titreyen dudaklara çevirdi. Performansını Kâhya’nın genelde insanlarda oluşturduğu tepkinin üzerine kurmuştu.

Spiro etkilenmemişti.

“İyi rol yapıyorsun, ufaklık. Ama büyük Artemis Fowl’un bu kadar çabuk dağılacağından şüpheleniyorsam kusuruma bakma. Arno, uçağı kontrol et.”

Pervasız kısaca başıyla onaylayıp özel jetin içine daldı. Juliet uçuş görevlisi üniforması giymiş ve koltuk başlığının örtüsünü gerginleştiriyordu. Bütün atletik yeteneklerine rağmen sivri topuklarda düşüp yuvarlanmamanın zor olduğun düşünüyordu.

“Pilot nerede?” diye homurdandı Pervasız, sanki ismi önemliymiş gibi.

“Bay Artemis, uçağı kendisi kullanır,” diye karşılık verdi Juliet. “On bir yaşından beri uçuyor.”

“Ya, gerçekten mi? Bu yasal mı?”

Juliet en masum ifadesini takındı. “Ben yasal olup olmadığını bilmiyorum, Bayım. Ben sadece içki servisi yaparım.”

Pervasız her zamanki gibi sevimli bir şekilde homurdandı ve jetin içine bir göz attı. Sonunda uçuş görevlisinin sözünü kabul etmek zorunda kaldı. Şanslıydı çünkü eğer tartışmaya devam etseydi iki şey olabilirdi. Birincisi, Juliet onu yeşim taşı halkayla pataklayabilirdi. İkincisi, yukarıdaki bir gözde, kalkanlı bir şekilde yatan Holly onu Neutrino 2000iyle vurup bayıltabilirdi. Holly korumayı basit bir şekilde hipnotize: de edebilirdi ama Kâhya’ya yaptığından sonra onu vurmak çok daha uygun görünüyordu.

Pervasız kafasını yolcu çıkışından dışarı çıkardı.

“Salak bir görevli hariç içeride hiç kimse yok.”

Spiro şaşırmış gibi görünmüyordu.

“Sanmam. Onlar buralarda bir yerdirler. İnan ya da inanma, Digence, Artemis Fowl senin gibi bir şapşal tarafından oyuna gelmez.”

Artemis bu sonuçtan dolayı şaşırmış gibi görünmüyordu. Spiro’nun şüphelenmesi doğaldı.

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi. “Burada olmamın nedeni bu iğrenç küçük adamın beni kafamı dişleri arasında kırmakla tehdit etmiş olması. Başka niçin geleyim ki? C Küp senin işine yaramaz ve ben kolayca başka bir tane yapabilirim.”

Spiro onu dinlemiyordu bile.

“Evet, evet, ne dersen öyle olsun, velet. Ama bırak da sana bir şey söyleyeyim. Buraya gelmeyi kabul etmekle çiğneyebileceğinden çok daha büyük bir lokma ısırdın. Spiro İğnesi bu gezegendeki en iyi güvenlik sistemine sahiptir. Burada askeriyenin bile sahip olmadığı şeyler var. Şu kapılardan bir arkadan kapandığında artık tek başınasın demektir. Hiç kimse seni kurtarmaya gelemez. Hiç kimse. Anladın mı?”

Artemis başıyla onayladı. Spiro'nun ona söylediğini anlamıştı. Jon Spiro'da askeriyenin sahip olmadığı şeyleri olabilirdi ama Artemis Fowl'un insanların hiç görmediği şeyleri vardı.

Bir Sikorsky yönetici helikopteri onları şehir merkezindeki Spiro İğnesine doğru apar topar götürdü. Gökdelenin çatısındaki piste kondular. Artemis helikopter kontrollerine aşinaydı ve Rüzgârlı Şehrin sert esintisinde konmanın ne kadar zor olduğunu fark etti.

"Bu yükseklikte rüzgârın hızı tehlikeli olmalı," dedi öylesine. Holly bu bilgiyi miğfer çipine kaydedebilirdi.

"Bana mı söylüyorsun," diye bağırdı pilot, pervanelerin gürültüsü arasında. "İğnenin tepesinde saatte atmış mili geçer. Helikopter sert koşullarda on metre sallanabilir."

Spiro homurdanıp Pervasız'a başıyla işaret verdi. Arno ileri uzandı ve pilotun miğferine küt diye vurdu.

"Kes sesini, salak!" diye bağırdı Spiro. "Niçin elindeyken ona binanın ayrıntılı planını vermiyorsun?" Artemis'e döndü. "Eğer merak ediyorsan, Arty, etrafta dolaşan ayrıntılı bir plan yok. Onu Belediye Meclisinde aramaya giden kişi kim olursa olsun dosyanın esrarengiz bir şekilde kaybolduğunu fark edecek. Bende tek bir tane var, bu yüzden adamlarından birini internetten aratma zahmetine girme."

Bu şaşırtıcı bir şey değildi. Artemis'in kendisi çoktan birkaç araştırma yapmıştı ama Spiro'nun bu kadar umursamaz olacağını hiç de beklemiyordu.

Sikorsky'den indiler. Artemis daha sonra faydalı olabileceğini düşünerek iris kamerasını güvenlikle ilgili her şeye dikkatlice döndürüyordu. Kâhya ona basamakların sayısı gibi önemsiz görünen şeylerin bile bir operasyon planlarken çok önemli olabileceğini sık sık söylemişti.

Bir asansör onları helikopter pistinden şifreli bir kapıya indirdi. Yakın devre kameralar bütün çatıyı kapsayacak şekilde stratejik bir şekilde yerleştirilmişlerdi. Spiro kapının yanındaki tuşlara gitti. Gözünde ani bir acı hissetti ve iris kamera görüntüsü dört misli büyüttü. Mesafeye ve gölgelere rağmen bütün kodu kolayca seçebildi.

"Umarım bunu almışsındır," diye mırıldandı, boynundaki mikrofonun titreşimini hissetti.

Pervasız Arno dizlerini eğdi, olağandışı dişleri Artemis'in burnundan bir santimetre uzaktaydı.

"Birisiyle mi konuşuyorsun?"

"Ben mi?" dedi Artemis. "Kiminle konuşabilirim ki? Eğer fark etmedinse seksen kat yukarıdayız."

Pervasız çocuğu yakasından yakalayıp yerden kaldırdı. "Belki üzerinde mikrofon verdi. Belki şimdi birisine bizi dinletiyorsun?"

"Nasıl olur da mikrofonum olabilir, koca salak? Sizin minyatür tetikçiniz bütün yolculuk boyunca beni bir saniye bile gözünün önünden ayırmadı. Tuvalete bile benimle geldi."

Spiro gürültülüce boğazını temizledi.

"Hey, Bay Lafıma-Dikkat-Et, o velet kenardan kayarsa sen de kendini aşağı at çünkü o velet benim için bir ordu dolusu korumadan daha değerli."

Pervasız, Artemis'i yere bıraktı.

"Sonsuza kadar değerli kalmayacaksın, Fowl," diye kötü bir şekilde fısıldadı. "Değerin düştüğünde ben bekliyor olacağım."

Aynalı bir asansörle seksen beşinci kata çıktılar. Doctor Pearson yanında iki iri adaleli koruyucuyla orada bekliyordu. Artemis görünüşlerinden ikilinin aslında beyin cerrahı olmadıklarını söyleyebilirdi. Hatta, en iyi tahmine göre iki ayak üzerinde dengede durmaya çalışan Rottweillerler olabilirlerdi. Bir şeyleri kırmamaları ve soru sormamaları için onları el altında tutmak büyük ihtimalle pratik oluyordu.

Spiro birini yanma çağırdı.

"Pex, Antonelliler personelinin kaybında ne kadar istiyorlar, biliyor musun?"

Pex bir an bunu düşündü. Düşünürken dudakları oynuyordu.

"Evet, bekle, buldum. Yirmi bin metal adam ve on beş maymun için."

"Bu ölü için, değil mi?"

"Ölü ya da işe yabamaz.. yarmaz... kırılmış." "Tamam," dedi Spiro. "Senin ve Cips'in Carla Frazetti 'ye gitmenizi ve timi için ona otuz beş bin papel borçlu olduğumu söylemenizi istiyorum. Sabaha Cayman hesabına telefonla geçireceğim."

Mulch anlaşılır bir şekilde meraklıydı ama birazcık bile endişeli değildi.

"Pardon? Otuz beş bin mi? Ama ben hâlâ yaşıyorum. Sadece Loafers'dan dolayı yirmi beş bin borçlusunuz, tabii ki o fazladan on beş bin papel benim ikramiyem değilse?" Spiro neredeyse ikna edici bir

pişmanlıkla iç çekti. “İşler böyle, Mo,” dedi, şakacı bir şekilde Mulch’un omzuna bir yumruk atarak. “Bu anlaşma çok büyük. Çök ama çok büyük. Biz telefon numaralarından bahsediyoruz. Boşlamayı kaldıramam. Belki bir şey biliyorsun, belki de bilmiyorsun. Ama Phonetix ya da diğer rakiplerimizden birini uyarma riskini alacak değilim. Anlayacağından eminim.”

Mulch dudaklarını gerip bir sıra koca dişi ortaya çıkardı.

“Tabii ki anlıyorum, Spiro. Sen arkadan vuran bir yılansın. Biliyor musun, bu velet onu serbest bırakmam için bana iki milyon dolar önerdi.”

“O nakit parayı alman lazımdı,” dedi Pervasız Arno, Mulch’u Pex’in devasa kollarına doğru iterek.

Cüce konuşmaya devam etti, koridora zorla çıkarıldığında bile.

“Beni derine gömsen iyi olur, Spiro. beni gerçekten iyice derine gömsen iyi olur.”

Spiro’nun gözleri ıslak yarıklar haline gelene kadar kısıldı.

“Onu duydunuz, çocuklar. Frazetti’ye gitmeden önce onu derine gömün.”

Doktor Pearson grubu kemerli odadan geçirdi. Asıl güvenlik bölgesine girmeden küçük bir ön odadan geçmek zorunda kaldılar.

“Lütfen tarayıcı padin üzerinde durun,” dedi Pearson. “Burada hiçbir mikrofon istemiyoruz. Özellikle de elektronik olanlardan.”

Artemis pad üzerinde durdu. Pad ayaklarının altında sünger gibi çöküp ayakkabılarının üstüne köpük püskürttü.

“Anti-enfeksiyon köpüğü,” diye açıkladı Pearson. “Kapmış olabileceğiniz bütün virüsleri temizler. Şu anda kubbede biyoteknolojik deneyler yapmayı sürdürüyoruz. Hastalığa karşı çok hassas. Bu köpük ayakkabılarınızdaki herhangi bir dinleme aygıtına kısa devre yapma avantajı da eklendi

Üzerlerindeki oynar bir tarayıcı Artemis’i mor bir ışıkla kapladı.

“Bu benim keşiflerimden biri,” dedi Pearson. “Bir birleştirme tarayıcısı. Isı, X-ışınlarını ve metal-detektör ışınlarını birleştirdim. Bu ışın vücudunu öğelerine ayırır ve onları bu ekranda gösterir.”

Artemis küçük bir plazma ekranında kendisinin 3D kopyasını gördü.. Nefesini tutup Foaly’nin aletlerinin sentorun düşündüğü kadar becerikli olmaları için dua etti.

Ekranda, bir kırmızı ışık Artemis’in ceketinin önünde yanmaya başladı.

“Aha,” dedi Doktor Pex, bir düğmeyi koparararak. “Bak bakalım burada ne varmış?” Düğmeyi kırıp açtığında, ortaya minnacık bir çip, mikrofon ve güç kaynağı çıktı.

“Çok zekice. Bir mikro-mikrofon. Bizim genç arkadaşımız bizi izlemeye çalışıyormuş, Bay Spiro.”

Jon Spiro kızmamıştı. Hatta, şeytani bir zevk duyma fırsatı bulduğuna sevinmişti.

“Gördün mü, velet. Bir dahi olabilirsin ama izlemek ve casusluk benim işim. Benim yanımdan hiçbir şey geçiremezsin.

Artemis padin üzerinden indi. Tuzak işe yaramıştı ve gerçek mikrofon sistemde uyarı sinyali çıkartmamıştı. Pearson akıllıydı ama Foaly daha da akıllıydı.

Artemis ön odayı dikkatlice gözden geçirdi. Burada başka şeyler de vardı. Metal yüzeyin her santimetre karesinde bir güvenlik ya da inceleme aleti vardı. Artemis’in görebildiği kadarıyla görünmez bir karınca bile buraya gizlice girme konusunda sorun yaşayabilirdi. İki insan, bir elf ve bir cüceden bahsetmiyordu bile; ki cüce Pex ve Cips’in elinden sağ kurtulursa.

Kubbe kapısı çok etkileyiciydi. Çoğu birleşik kubbeler etkileyici tonlarda krom ve duvar tuşlarıyla görünürlerdi ama bu sadece hisse senedi sahiplerini etkilemek içindi. Spiro’nun kubbesinin dışında görünen bir kilit yoktu. Artemis çifte titanyum kapının yüzünde en son model bilgisayar kilidini fark etti. Spiro yeni bir seri karmaşık numara girdi ve bir metre kalınlığındaki kapılar geriye doğru açılıp yeni bir engeli ortaya çıkardı. İkinci bir kapı.

“Bir hırsız olduğunu düşün,” dedi Spiro, bir oyunu sunan bir aktör gibiydi, "ve bir şey binaya girdin, elektronik gözleri ve kilitli kapıları geçtin. Sonra diyelim lazerleri, algılayıcı padi ve kapı kodunu halledip ilk kubbe kapısını açtın; aklımdayken bu imkânsız bir başarı. Ye bütün bunları hayal ederken, yarım düzine kamerayı etkisiz hale getirmişsin gibi kabul edelim, o zaman bile, bütün bunlardan sonra bunu geçebilecek misin?”

Spiro kapının önünde, yerde olan, küçük, kırmızı bir tabakanın üstünde durdu. Baş parmağını tarayıcıya koydu, sol gözkapağım açtı ve net bir şekilde konuştu.

“Jon Spiro. Ben patronum, bu yüzden kapıyı aç.” Dört şey oldu. Bir retinal tarayıcı sol gözünün filmini çekti, görüntüyü bilgisayara gönderdi. Bir alet sağ başparmağını taradı ve bir ses analizcisi aksanım, tınısını ve

titreşimlerini inceledi. Bilgisayar bütün bu bilgileri onayladığında alarmlar devre dışı kaldılar ve ikinci kapı kayarak açılıp koca kubbeyi gözler önüne serdi.

Tam ortada, sipariş üzerine yapılmış bir çelik kolonun ortasında C Küp duruyordu. Çeşitli düzeylerde ona odaklanmış, en az altı kamerayla pleksiglas bir kutunun içindeydi. İki iri yarı sırt sırta durmuş nöbetçi, peri teknolojisinin önünde bir insan engelli oluşturmuşlardı.

Spiro alay etme fırsatını kaçıramazdı. “Senden farklı olarak,” dedi, “ben kendi teknolojime ilgi gösteririm. Bu kubbe kendi türünde tektir.”

“Hava bile geçirmez bir yerde canlı güvenlik. İlginç.” “Bu adamlar yüksek irtifada eğitim gördüler. Aynı zamanda, nöbetçileri her saat değiştiririz ve hepsi yaşamak için oksijen tankları taşırlar. Ne zannediyordun? Kubbeye hava delikleri koyacağımı mı?”

Artemis kaşlarını çattı. “Gösteri yapmana gerek yok, Spiro. İşte buradayım, Sen kazandın. Bu durumda devam edebilir miyiz?”

Spiro son numaraları sütundaki tuşlara bastı ve pleksiglas cam açıldı. Jon Spiro Küpü köpük yuvasından aldı.

“Biraz fazla aşırı değil mi?” diye yorum yaptı Artemis. “Bütün bunlar pek de gerekli değil.”

“Bunu asla bilemezsin. Dolandırıcı bir işadamı ödülümü benden almak isteyebilir.”

Artemis sınırlı bir şekilde alay etmeyi deneme şansını göze aldı.

“Gerçekten, Spiro. İçeri zorla girmeye çalışacağımı gerçekten düşündün mü? Belki de peri dostlarımla buraya uçacağımı ve büyüyle kutuyu aşacağımı sandın?” Spiro güldü. “Bütün peri dostların getirebilirsin, Arty. Mucize yetersiz olursa Küp olduğu yerde kalır.”

Abisi dünyanın diğer ucunda doğmuş olsa da Juliet doğuştan Amerikan vatandaşıydı. Tekrar vatanına dönmekten memnundu. Chicago trafiğinin ahenksizliği ve farklı kültürlerin değişmeyen korosu onun kendini evinde hissetmesini sağlıyordu. Gökdelenleri, buharlar çıkaran havalandırmaları ve sokak satıcılarının sevecen alaylarını seviyordu. Eğer bir gün bir yere yerleşmeye karar verirse, burası ABD olacaktı. Ama batı kıyısında, güneş olan bir yerde.

Juliet ve Holly, karartmalı bir kamyonetle Spiro İğnesinin etrafında dolaşıyorlardı. Holly arkada oturmuş, Artemis’in iris kamerasından onun miğferinin siperliğine gelen canlı görüntüleri izliyordu.

Bir an zafer kazanmışçasına havaya bir yumruk attı. Juliet kırmızı ışıkta durdu. “Nasıl gidiyoruz?”

“Kötü değil,” diye karşılık verdi peri, siperliğini kaldırarak. “Mulch’u gömmeye götürüyorlar.”

“İyi. Aynı Artemis’in yapacaklarını söylediği gibi yapıyorlar. ”

“Ve Spiro biraz önce Artemis’in bütün peri arkadaşlarını binaya davet etti.”

Bu çok önemli bir gelişmeydi. Kitap bir davet olmadan perilerin insan binalarına girmelerini yasaklıyordu. Artık Holly içeri zorla girebilir ve peri yasalarını çiğnemeden etrafa yakıp yıkabilirdi.

“Mükemmel,” dedi Juliet. “İçeri giriyoruz. Abimi vuran adamı kündeye getireceğim.”

“O kadar da çabuk değil. Bu bina bugüne kadar gördüğüm en komplike Çamur Adam güvenlik sistemine sahip. Spiro’nun daha önce hiç karşılaşmadığım birkaç numarası var.”

Juliet en sonunda İğnenin ana döner kapılarının karşısında boş bir yer buldu.

“Küçük, atımsı adam için bir sorun olmadığından emin misin?”

“Evet ama Foaly’nin bize yardım etmiyor olması gerekiyor.”

Juliet kapıdaki bir çift dürbüne odaklandı. “Biliyorum ama bütün her şey nasıl istediğine bağlı. Foaly gibi akıllı birinin ihtiyacı olan tek şey ona meydan okunması.”

İğneden üç kişi çıktı. Siyahlar giymiş iki adam ve ufak tefek, gergin görünüşlü biri. Mulch’un ayakları havada o kadar hızlı koşuşturuyordu ki İrlanda halk dansı yapıyormuş gibi görünüyordu. Pex ve Cips onu bir kemik için dövüşen iki porsuktan da daha sıkı tutuyorlardı.

“İşte Mulch geliyor. Ona destek olsak iyi olur. Ne olur ne olmaz diye.”

Holly mekanik koşumları takıp bir düğmeye dokunarak kanatları uzattı.

“Onları havadan izleyeceğim. Sen Artemis’e göz kulak ol.”

Juliet yedek miğferlerin birinin el bilgisayarım çalıştırdı. Artemis’in görüş açısı birden ekrana geldi.

“Ne dersin Mulch’un yardıma ihtiyacı olacak mı?” diye sordu Juliet.

Holly biden görünmezleşti. “Yardım mı? Ben o iki Çamur Adama zarar vermediğinden emin olmak için oralarda olacağım.”

Kubbenin içinde Spiro nazik ev sahibi rolünü oynamayı bitirmişti.

“Bak sana küçük bir hikâye anlatayım, Arty,” dedi, sevecen bir şekilde C Küpü okşayarak. “Zirveye oynamaya hazır olduğunu sanan İrlandalı bir velet varmış. Bu yüzden çok ciddi bir işadamına bulaşmaya kalkmış.”

Bana Arty deme, diye düşündü Artemis. Bana babam Arty der.

“Bu işadamı ona bulaşılmasından hoşlanmamış, bu yüzden o da ona bulaşmış. Bu velet tekmeler ve çığlıklar atarak gerçek dünyaya çekilmiş. Artık bu veledin bir seçim yapması gerekiyor: bu işadamına bilmek istediği şeyi söyleyecek mi yoksa kendisini ve ailesini ölümcül bir tehlikeye atacak mı? Evet, Arty, hangisi?”

Spiro, Artemis Fowl’la oynayarak çok ciddi bir hata yapıyordu. Yetişkinlerin bu soluk suratlı, on üç yaşındaki çocuğun bir tehlike olabileceğine inanması zordu. Artemis her zamanki tasarımcı elinden çıkmış takım elbiselerinin yerine sıradan kıyafetler giyerek bunun avantajını kullanmaya çalışmıştı. Aynı zamanda, masum, gözleri faltaşı gibi açık görünmeye çalışıyordu ama bir iris diğerine uymazken faltaşı gibi açık gözlü görünmek istemiyordu.

Pervasız, Artemis’i kürek kemiklerinin arasından dürttü.

“Bay Spiro sana bir soru sordu.” Konuşurken yeni dişleri tıkırdadı.

“Ben buradayım, değil mi?” diye karşılık verdi Artemis. “Ne isterseniz yapacağım.”

Spiro kubbenin merkezine doğru uzanan, uzun çelik masanın üzerine Küpü koydu.

“İstediğim şey Sonsuzluk Kodunu çözmen ve Küpü hemen işler duruma getirmen.”

Artemis kendini terletebilip korkusunun daha gerçek görünebilmesini istedi.

“Hemen şimdi mi? Bu o kadar basit değil.”

Spiro, Artemis’i omuzlarından yakalayıp gözlerinin onunkilere dikti.

“Niye o kadar basit olamıyormuş? Kodları gir ve işe başlayalım.”

Artemis birbirine uymayan gözlerini çevirip yere baktı.

“Tek bir kod kelimesi yok. Sonsuzluk Kodu tersine çevrilemez. Bütün dili tekrar kurmam lazım. Bugünler alır.”

“Hiç notun yok mu?”

“Var. Disklerde. İrlanda’da. Maymunun tuzaklı olabileceği ihtimaline karşılık hiçbir şey getirmeme izin vermedi.”

“Hard disklerine internetten giremez miyiz? “Girebiliriz. Ama sadece notlarımı diskte tutuyorum. İrlanda’ya dönebiliriz. Gidiş geliş on sekiz saat.”

Spiro bu seçeneği düşünmedi bile. “Boş ver. Sen burada olduğun sürece, kontrol bende. İrlanda’da beni nasıl bir karşılama töreni bekliyor, kim bilir? Bu işi burada yapıyoruz. Ne kadar sürerse sürsün.”

Artemis iç çekti. “Peki o zaman.”

Spiro Küpü pleksiglas kutusuna koydu.

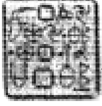
“Uykunu al, velet çünkü yarın bu zımbırtıyı bir soğan gibi soyacaksın. Eğer yapama2san, Mo Digence’in başına gelen senin de başına gelecek.”

Artemis bu tehditten dolayı aşırı bir endişe duymadı. Mulch’un tehlikede olduğunu sanmıyordu. Hatta, başı belada olan biri varsa, onlar da iriyarı Pex ve Cips’di.

BÖLÜM IX: MAKİNEDEKİ HAYALET

BOŞ ARSA, MALTHOUSE ENDÜSTRİ ARAZİSİ, GÜNEY CHİCAGO

JON Spiro'nun Pex ve Cips'si işe alma nedeni tartışma yetenekleri değildi. İş görüşmesinde tek bir şey üzerine denenmişlerdi. Başvuran yüz kişiye bir ceviz verilmiş ve nasıl yapabiliyorlarsa onu kırmaları istenmişti. Sadece ikisi başarılı olmuştu. Pex cevize birkaç dakika bağırmış ve onu devasa avuçlarında dümdüz etmişti. Cips çok daha tartışılacak bir metodu yeğlemişti. Cevizi masaya koymuş, görüşmeyi yapanı atkuyruğu saçından yakalayıp adamın anlını cevizi kırmak için kullanmıştı. İki adam da o anda işe alınmışlardı. Çabucak Pervasız Arno'nun örgüt içindeki en güvenilir yardımcıları seviyesine yükselmişlerdi. Bu iş harita okumayı da içerdiğinden dolayı Chicago'nun dışına çıkmalarına izin verilmiyordu; çünkü bu, Pex ve Cips'in pek iyi olmadığı bir konuydu.

O anda, Mulch terk edilmiş bir çimento fabrikasının arkasındaki kuru kilin içinde, cüce boyunda bir çukur kazarken Pex ve Cips de dolunayın altında muhabbet ediyorlardı.

"Bana niçin Pex dediklerini tahmin etmek ister misin?" diye sordu Pex, ip ucu olarak göğüs adalesini birazcık kasarak.

Cips her zaman kıtırdatmayı sevdiği bir paket patates cipsini açtı.

"Bilmeem. Yani o bir tür bir şey mi?"

"Ne gibi?"

"Bilmeem," dedi Cips. Bu deyimi sık kullanırdı. "Francis?"

Bu, Pex'e bile çok salakça geldi. "Francis mi? Pex nasıl olabilir de Francis'in kısaltması olabilir ki?"

Cips omuz silkti. "Hey. Benim bir Robert Amcam vardı ve herkse ona Bobby derdi. O da anlamsızdı."

Pex gözlerini yuvarladı. "O peks-tor-al, salak. Pex pekstoralın kısaltılmıştı, benim koca göğüs adalelerim olduğunu belirtiyor."

Mulch çukurun içinden homurdandı. Bu kafasız laklağı dinlemek kürekle bir çukur kazmak kadar kötü bir şeydi. Mulch plandan sapmak ve kat kat toprağın içine dalmak için baştan çıkmak üzereydi. Ama Artemis gidişatın bu aşamasında peri güçlerinin ortaya konmasını istemiyordu. Eğer o giderse ve bu şapşallar hipnotize edilmeden kaçarlarsa, o zaman Spiro'nun paranoyası bir çentik daha yukarı çıkabilirdi.

Yukarıda, Cips oyuna devam etmeye hevesliydi.

"Bil bakalım bana niçin Cips diyorlar," dedi, cipsleri arkasında saklayarak.

Pex alnını ovuşturdu. Bunu biliyordu.

"Söyleme," dedi. "Bunu bulabilirim."

Mulch kafasını çukurdan çıkardı. "Çünkü o cips yiyor, salak herif. Cips, cips yer. Siz bugüne kadar tanıştığım en kaim kafalı Çamur Adamlarsınız. Niçin beni hemen öldürmüyorsunuz? En azından saçmalıklarınızı dinlemek zorunda kalmazdım."

Pex ve Cips donup kaldılar. Bütün zihni çalışmalarının içinde çukurdaki küçük adamı neredeyse unutmuşlardı. Ek olarak, olası kurbanlarının, "Ah, hayır, lütfen, Tanrım, hayır," dışında bir şey söylemesine alışık değillerdi.

Pex mezarın kenarına doğru eğildi. "Saçmalıkla ne demek istiyorsun?"

"Bütün Pex-Cips konuşmaları."

Pex kafasını iki yana salladı. "Hayır, "saçmalık" kelimesi ne demek? Bunu daha önce hiç duymadım."

Mulch zevkle açıkladı. "Safsata, zırva, abes, süprüntü. Bunlar senin için yeteri kadar açık mı?"

Cips sonuncuyu tanıdı. "Süprüntü mü? Hey, bu bir hakaret! Bize hakaret mi ediyorsun, küçük adam?"

Mulch yapmacık bir şekilde dua ediyormuşçasına ellerini çırptı. "Nihayet, bir gelişme."

İri adamlar açık bir hakaret karşısında nasıl davranacaklarından emin olamadılar. Onlara sürekli hakaret edenler içinde sadece iki tane canlı insan vardı: Pervasız Arno ve Jon Spiro. Ama bu işin bir parçasıydı; kafanızın içindeki müziğin sesini biraz açarak buna aldırmazdınız.

"Bu uyanık herifi dinlemek zorunda mıyız?" diye ortağına sordu Pex.

"Sanmam. Belki Bay Pervasız'a telefon etmeliyim." Mulch homurdandı. Eğer aptallık bir suç olsaydı, bu ikisi, bir ve iki numaralı halk düşmanı olurlardı.

“Yapmanız gereken şey beni öldürmek. İş bu, değil mi? Beni öldürün ve şu iş bitsin.”

“Ne dersin, Cips? Onu hemen öldürelim mi?”

Cips bir avuç dolusu cipsi ağzına tıktı. “Evet. Tabii ki. Emir emirdir.”

“Ama ben olsam beni öylesine öldürmezdim,” diye itiraz etti Mulch.

“Öldürmez miydin?”

“Tabii ki hayır. Sizin zekânıza o kadar hakaret ettikten sonra mı? Hayır, ben özel bir şey hak ediyorum.” Beyninin aşırı ısınması sonucu neredeyse Pex’in kulaklarından çıkan dumanları görebiliyordunuz.

“Haklısın, küçük adam. Senin için özel bir şey yapacağız. Biz hiç kimsenin bize hakaret etmesine izin vermeyiz.”

“Haklısınız. Ben kaba herifin tekiyim ve benden gelecek her şeyi hak ediyorum.”

Pex ve Cips her zamanki gibi doğrudan ateş etmekten daha kötü bir şey yaratmak için kilitlendiklerinde kısa bir sessizlik oldu.

Mulch onlara bir dakika verdi, sonra nazik bir öneride bulundu.

“Eğer ben olsaydım, kendimi diri diri gömerdim.” Cips dehşete kapıldı.

“Seni canlı canlı gömmek mi? Bu berbat bir şey! Çığlıklar atıp toprağı tırmalayacaksın. Ben kabuslar görürüm.” “Kımıldamadan yatacağıma söz veriyorum. Her neyse, zaten ben bunu hak ettim. Size, bir çift aşırı gelişmiş, tek hücreli Cro-Magnon dedim.”

“Dedin mi?”

“Şey, şimdi dedim işte.”

Pex ikilinin daha atılgan olanıydı. “Tekrar, Bay Digence. Ne yapacağız, biliyor musun? Seni diri diri gömeceğiz.”

Mulch iki elini de yanaklarına vurdu. “Ah, ne dehşet!” “Bunu sen istedin, dostum.”

“Ben istedim, değil mi?”

Pex bagajdan bir kürek kaptı. “Hiç kimse bana gelişmemiş, tek ücretli Crom-adam diyemez.”

Mulch yardıma hazır bir şekilde mezarına yattı. “Tabii ki. Eminim ki hiç kimse diyemez.”

Pex öfkeyle küreklerken, salonda geliştirilmiş adaleleri takım elbisesinin kollarını zorluyordu. Birkaç dakika içinde Mulch’un üstü tamamen örtüldü.

Cips birazcık midesi kalkmış gibi görünüyordu. “Bu berbat bir şeydi. Korkunç. Zavallı küçük adam.”

Pex pişmanlık duymuyordu. “Şey, bunu o istedi. Bize... o şeyleri söyleyerek.”

“Ama canlı canlı gömüldü. Bu bir korku filmi gibi. Hani şu için korkulu şeylerle dolu olan.”

“Sanırım onu gördüm. Hani sonunda bütün kelimeler ekranda yukarı doğru çıkan?”

' “Evet, işte o. Sana doğrusunu söyleyeyim mi? O kelimeler beni perişan ettiler.”

Pex gevşek toprağın üzerini ezdi. “Merak etme, dostum. Bu filmde kelimeler yok.”

Tekrar Chevrolet arabalarına bindiler. Cips’in kafası hâlâ biraz bozuktu.

“Biliyor musun, gerçek olduğunda filmden çok daha fazla gerçek oluyor.”

Pex giriş yok tabelasını umursamadı ve otoyola girdi. “Onun nedeni koku. Bir filmde kokuyu duyamazsın.” Cips duygusal bir şekilde burnunu çekti. “Digence sonunda orada üzülmüş olmalı.”

“Buna şaşırmam.”

‘“Çünkü onu ağlarken görebiliyordum’. Omuzları sarsılıyordu, sanki gülüyormuş gibi. Ama ağlıyor olmalıydı. Yani, nasıl tuhaf biri canlı canlı gömülürken güler ki?”

“Ağlıyor olmalı.”

Cips bir paket tütsülenmiş domuz gevreği açtı.

“Evet. Ağlıyor olmalı.”

Mulch o kadar gülüyordu ki ağzına doldurduğu ilk toprakla neredeyse boğulacaktı. Al sana bir çift palyaço! Ama yine de palyaço oldukları için şanslıydılar yoksa infaz için kendi metotlarını seçebilirlerdi.

Çene açıldı, Mulch doğru beş metre indi ve bazı terk edilmiş depoları geçip kuzeye doğru döndü. Sakalı her yöne sonar sinyalleri yolluyordu. İnşa alanlarında çok fazla dikkatli olmayabilirdiniz. Her zaman için bir miktar canlı vardı ve beklemediğiniz yerlere bir şeyler gömmek Çamur Adamlarda alışkanlık haline gelmişti. Borular, foseptik çukurları ve endüstriyel atık varilleri bugün bilmeden tadına baktığı şeylerdi. Orada olmasını beklemediğiniz bir şeyi ağzınızda bulmaktan daha kötü bir şey olmazdı, özellikle de kıpır kıpır oynaşıyorsa.

Tekrar tünel açmak güzel bir duyguydu. Cüceler bunun için doğmuşlardı. Parmaklarının arasındaki toprak doğru bir histi ve kısa bir süre sonra mesafe ritmini oturttu. Öğütücü dişleri arasına toprak çiğniyor, bir yarık gibi daralmış burun deliklerinden nefes alıyor ve diğer taraftan artık maddeleri dışarı atıyordu.

Mulch'un kıl antenleri yüzeyde titreşim olmadığını ona bildirdiler, bu yüzden onu deliğinden yukarı çıkartmak için içinde kalan son cüce gazı kalıntılarını kullandı.

Holly onu bir metre havada yakaladı.

"Büyüleyici," dedi.

"Sana ne diyebilirim ki?" dedi Mulch, özür dilercesine. "Ben doğanın bir gücüyüm. Hep burada havada mıydın?"

"Evet, ne olur ne olmaz işler kontrolden çıkabilir diye. Oldukça iyi bir gösteri sergiledin."

Mulch elbiselerindeki toprakları vurarak temizledi. "Birkaç Neutrino atışı beni uzun süre kazmaktan kurtarabilirdi."

Holly, Artemis'in korkunç bir taklidiyle gülümsedi. "Bu plana uygun değil. Ye şimdi plana sadık kalmalıyız, değil mi?"

Cücenin omuzlarını eğri bir folyo tabakayla kapladı ve onu Aykemerine kancaladı.

"Şimdi yavaş oluyorsun, tamam mı?" dedi Mulch, tedirgince. "Cüceler toprağın yaratıklarıdır. Biz uçmayı sevmeyiz; yüksekten atlamayı bile sevmeyiz."

Holly kanatlardaki valfı açıp şehir merkezine doğru uçtu.

"Sen LEP hakkında ne kadar düşünceliysen ben de senin hakkında o kadar düşünceli olacağım."

Mulch'un rengi soldu. Bu minik elfin iki tane bir seksenlik tetikçiden çok daha korkunç olması tuhaftı.

"Holly, eğer seni gücendirecek bir şey yaptımsa, içten bir şekilde-"

O cümlesini bitiremedi çünkü aniden hızlanmaları kelimeleri ağzına tıkadı.

SPİRO İĞNESİ

Pervasız Arno, Artemis'in hücresine girdi. Kendi tuvaleti ve eğlence sistemiyle burası yeteri kadar konforluydu. Tabii ki eksik olan bir şeyler de

vardı: pencereler ve kapı tokmağı.

Pervasız, Artemis'in kafasını hafifçe okşadı. "Londra'daki o lokantada ne oldu bilmiyorum ama burada onun gibi bir şey denersen seni ters yüz edip iç organlarını yiyeceğim." Söylediklerinin üzerini noktalamak için sivri dişlerini gıcırdattı ve yakınına eğilip Artemis'in kulağına fısıldadı. Artemis her hecedeki diş tıkırtısını duyabiliyordu.

"Patronun ne dediği umurumda değil, sonsuza dek işe yarar kalmayacaksın, bu yüzden eğer senin yerinde olsaydım bana karşı nazik olurdum."

"Eğer sen benim yerimde olsaydın," diye karşılık verdi Artemis, "o zaman ben senin yerinde olurdum ve eğer senin yerinde olsaydım çok uzaklarda bir yere saklanırdım." "Ya, gerçekten mi? Niçin öyle yapardın?"

Artemis kelimelerinin onun üzerindeki etkisi eksiksiz olsun diye bir an durdu.

"Çünkü Kâhya senin peşinde. Ye aşırı derecede kızmış durumda."

Pervasız birkaç adım geri attı. "Hadi oradan, velet. Onun yere düştüğünü gördüm. Kanları gördüm."

Artemis sırıttı. "Ben yaşıyor demedim ki. Ben sadece geliyor dedim."

"Sen sadece kafamı karıştırmaya çalışıyorsun. Bay Spiro bu konuda beni uyardı."

Pervasız tereddüt ederek kapıya doğru ilerledi; gözlerini asla Artemis'den ayırmıyordu.

"Merak etme, Pervasız. Onu cebimde getirmedim. Zamanı gelene kadar yaşayacak saatlerin, belki de günlerin var."

Pervasız Arno kapıyı o kadar sert kapadı ki çerçeve sallandı. Artemis'in sırıtışı arttı.

Artemis duşa girdi, sıcak suyu açıp dövercesine alnına akıttı. Aslında, kendini biraz tedirgin hissediyordu. İnsan kendi evinin güvenli ortamında plan yapması bir şeydi. Aslanın ininde kapalı durumda o planı icra etmek başka bir şey. Ve bunu hiç kabul etmiş olmasa da son birkaç gün içinde kendine güveni oldukça hasar almıştı. Spiro onu Londra'dayken kurnazlıkla yenmişti ve hem de pek bir çaba sarf etmeden. Arka sokaktaki bir turist gibi safça girişimcinin tuzağına düşmüştü.

Artemis yeteneklerinin oldukça farkındaydı. O bir komplocu, bir dalavereci ve alçakça işler planlayan biriydi. Mükemmel bir planın uygulanmasından daha büyük bir heyecan yoktu. Ama son zamanlarda

zaferleri suçluluk hissiyle lekelenmişti, özellikle de Kâhya'ya olanlardan sonra. Artemis eski dostunu kaybetmeye o kadar yaklaşmıştı ki sadece onu düşünmek bile küçük dehanın midesini bulandırıyordu.

Her şey değişmişti. Babası kısa bir süre sonra, Artemis'in doğru seçimleri yapacağını umarak izleyecekti. Ve eğer yapamazsa, Büyük Artemis büyük ihtimalle o seçenekleri ondan alacaktı. Babasının sözlerini hatırladı. ""Ya sen, Arty? Bu yolculuğu benimle beraber yapacak mısın? Zamanı gelince sen de bir kahraman olma fırsatını değerlendirecek misin?"

Artemis hâlâ o sorunun cevabını bilmiyordu.

Artemis, üzerine onu esir alan kişinin baş harfleri işlenmiş bir bornozla kurulandı. Spiro varlığını ona sadece altın harflerle hatırlatmıyordu, harekete duyarlı, kapalı devre bir kamera da odanın içinde Artemis'i takip ediyordu.

Spiro'nun kubbesine girme ve C Küpü geri çalma uğraşma odaklandı. Spiro'nun güvenlik önlemlerinin çoğunu önceden tahmin etmiş ve ona göre hazırlanmıştı. Ama bazıları beklenmedik şekilde ve oldukça ustaca yapılmış olsa da Artemis'in elinde peri teknolojisi ve Foaly vardı; eğer umutları gerçekleşirse. Sentor'a yardım etmemesi emredilmişti ama eğer Holly binaya zorla girmeyi ona bir yarış olarak sunarsa, Artemis sentorun dayanamayacağından emindi.

Yatağa oturup öylesine boynunu kaşıdı. Mikrofonun lateks muhafazasına, Holly'nin ona güvence verdiği gibi, duşta bir şey olmamıştı. Hapishanesinde yalnız olmadığını bilmek rahatlatıcıydı.

Mikrofon titreşimlerle çalıştığı için, Artemis talimatlarını gönderilmesi için yüksek sesle konuşması gerekmiyordu.

"İyi akşamlar, dostlarım," diye fısıldadı, sırtı kameraya dönüktü. "Her şey plana uygun bir şekilde gidiyor, Mulch'un canlı bir şekilde geri geldiğini kabul edersek. Spiro'nun şapşallarının ziyaretinize gelebileceği konusunda sizi uyarmalıyım. Adamlarının caddeleri izlediğinden eminim ve adamlarımın yok edildiğini inanması onu yanlış bir. güvenlik hissine sokup uyutabilir. Bay Spiro bir nezaket gösterip beni binada dolaştırdı ve görevimizi tamamlamak için gereken her şeyi kaydettiğinizi umuyorum. Sanırım bu tür bir operasyona yerel verilen terim talan. Sizden istediğim şeyler şunlar.

Artemis yavaşça fısıldayarak her noktayı net bir şekilde belirtti. Tim üyelerinin talimatlarını son harfine kadar uygulamaları hayati derecede

önemliydi. Eğer uygulamazlarsa, bütün örgü aktif bir volkan gibi patlayabilirdi. Ve Artemis de o anda, volkanın kraterinde oturuyor olacaktı.

Pex ve Cips'in keyfi yerindeydi. İğne'ye dönüşlerinde, Bay Pervasız onlara sadece,[1] Mo Digence işinin beş bin dolarlık ikramiyesini vermekle kalmamış, onlara bir iş daha vermişti. İğnenin dış kameraları ana kapının dışında park etmiş siyah bir kamyoneti fark etmişlerdi. Kamyon üç saattir oradaydı ve bant başa alınıp izlendiğinde aracın yer bulmak için binanın çevresinde bir saatten fazla dolaştığını görülmüştü. Bay Spiro onları şüpheli görünen araçları aramaları konusunda uyarmıştı ve bu kesinlikle şüpheliydi.

"Aşağı inin," diye emretti Pervasız, güvenlik odasındaki koltuğundan. "Eğer içeride nefes alan bir şey varsa, onlara benim binamın dışında niçin nefes aldıklarını sorun."

Bu, Pex ve Cips'in anladığı türden bir talimattı. Ne soru sorma, ne de karmaşık bir makineyi kullanmak gerekiyordu. Sadece kapıyı açıp kapıya yakın onlar her şeyi korkut. Bu kolaydı. Asansörde şakalaşıyorlardı; pazıları uyuşana kadar birbirlerinin omuzlarını yumrukluyorlardı.

"Bu gece iyi para yapabiliriz, ortak," dedi Pex, kan dolaşımı devam etsin diye pazıların masaj yapıyordu.

"Kesinlikle yapabiliriz," dedi ilgilenen Cips, alabileceği bütün Çakmaktaş kasetlerini düşünerek. "Bu ek bir ikramiye olmalı. En azından beş binlik. Hepsi beraber..."

İki adam parmaklarıyla sayarken bir süre sessiz geçti.

"Bu oldukça çok para," dedi sonunda Pex.

"Oldukça çok para," diye ona katıldı Cips.

Juliet dürbününü İğnenin dönen kapılarında denemişti. Peri miğferindekini kullanmak çok daha kolaydı ama ne yazık ki son birkaç yılda kafası çok fazla büyümüştü. Juliet sırık gibi bir veletten tam bir atlete dönüşmüştü.

Ama mükemmel bir koruma değildi; hâlâ düzeltilmesi gereken bazı pürüzler vardı. Kişilik pürüzleri.

Juliet Kâhya neşeli bir yaratıktı; elinden başka türlü olmak gelmiyordu. Dik kafalı bir politikacının omzunda, yüzünde ahmakça ciddi bir ifadeyle ayakta durma fikrini korkunç buldu. Can sıkıntısından çıldırabilirdi; Artemis ona profesyonel olarak öyle olmasını söylemediği sürece. Bir insanın canı Artemis'in yanında asla sıkılamazdı. Bunun olma olasılığı

yoktu. Artemis herkesi bunun son işi olduğu konusunda temin etmişti. Chicago'dan sonra namuslu olacaktı. Eğer Chicago'dan sonrası olursa.

Bu izleme görevi çok sıkıcıydı. Sessizce oturmak Juliet'in doğasında yoktu. Hiperaktif mizacı Madam Ko'nun Akademisinde birden çok dersten başarısız olmasına neden olmuştu.

"Kendinle barışık ol, kızım," demişti Japon eğitmen. "Özünde sakin bir yer bul ve oraya yerleş."

Madam Ko kung fu bilgeliği ıvır zıvırına başladığında Juliet genelde esnemesini zor tutardı. Diğer taraftan Kâhya onu yalayıp yutmuştu. Sonsuza kadar kendi sakin yerini bulmuş ve oraya yerleşmişti. Hatta, o sakin yerinden sadece o an Artemis'i tehdit eden her kim ise onu un ufak etmek için çıkardı. Belki de onda mavi elmas dövmesi olup Juliet'de onun olmamasının nedeni buydu.

İki iri yarı adam İğneden çıktı. Sırıtıyor ve birbirlerinin omuzlarını yumrukluyorlardı.

"Yüzbaşı Short, iş üstündeyiz," dedi Juliet, Holly'nin frekansına ayarlanmış bir walkie-talkie'ye.

"Anlaşıldı," diye karşılık verdi Holly, Spiro İğnesinin üzerindeki yerinden. "Kaç düşman var?"

"İki. İri ve salak."

"Desteğe ihtiyacın var mı?"

"Olumsuz. Ben o ikisini katlarım. Sen döndüğünde bir iki kelime edebilirsin."

"Tamam. Foaly ile konuşur konuşmaz aşağı ineceğim. Ve Juliet, onları damgalama."

"Anlaşıldı."

Juliet telsizi kapatıp kamyonetin arkasına geçti. Katlanan bir oturma yerinin altına bir yığın izleme aletini sokuşturdu, ne olur ne olmaz iki koca herif gerçekten onu etkisiz hale getirirlerse diye. Bu pek olası değildi ama abisi ne olur ne olmaz diye suç aygıtlarını saklardı. Juliet takım elbisesinin ceketini çıkardı ve bir beysbol kepini kafasına ters taktı. Sonra arka kapıyı açtı ve yola çıktı.

Pex ve Cips, State Caddesini geçip kamyonete doğru ilerlediler. Karartılmış pencereleriyle kesinlikle şüpheli görünüyordu ama ikili aşırı derecede endişelenmemişti. Bugünlerde testosteron yüklenmiş bütün üniversite öğrencilerinin karartılmış pencereleri vardı.

“Ne dersin?” diye ortağına sordu Pex.

Cips elini yumruk yaptı. “Sanırım kapıyı çalmamıza gerek yok.”

Pex başıyla onayladı. Bu genelde uyguladıkları plandı. Cips kapıyı menteşelerinden birinden sökmek üzere ilerlerken kaputun arkasından genç bir bayan çıktı.

“Babamı mı arıyorsunuz?” dedi mükemmel bir MTV tonuyla. “İnsanlar her zaman onu ararlar ve o hiçbir zaman ortalıkta görünmez. Yani Babam burada değil. Bunu maneviyat olarak söylüyorum tabii ki.”

Pex ve Cips aynı anda gözlerini kırpıştırdılar. Göz kırpıştırma uluslar arası dilde “Hı?” demekti. Bu kız, sarı ve beyaz ırkın çok çekici bir melezdi ama güvenlik görevlisi adamların yüzlerinden okunanlar değerlendirildiğinde Yunanca da konuşuluyor olabilirdi. Ne yazık ki “Maneviyat” dört heceliydi.

“Bu kamyonet senin mi?” diye sordu Cips, bunu kötü bir kelime olarak kabul ederek.

Kız at kuyruğu saçlarını çevirdi. “Aynı herhangi birimizin herhangi bir şeye sahip olabileceği gibi. Bir dünya, bir kişi, değil mi, dostlar? Sahip olmak, bildiğiniz gibi bir yanılsama olabilir. Belki kendi vücutlarımıza bile sahip değilizdir. Çok daha büyük bir ruhun hayalleri felan olabiliriz.”

Pex zıvanadan çıktı.

“Kamyonet senin mi?” diye bağırdı, baş ve işaret parmağını kızın boynuna dolayarak.

Kız başıyla onayladı. Nefes borusunda konuşacak kadar hava yoktu.

“Bu daha iyi. İçeride kimse var mı?”

Bu kez kafa iki yana sallandı.

Pex sıkışını biraz azalttı.

“Ailende başka kaç kişi var?”

Kız olası en az havayı kullanarak fısıltıyla karşılık verdi.

“Yedi. Babam, Annem, dedem ve babaannem ve üçüzler. Beau, Mo ve Joe. Onlar sushi yemeğe gittiler.”

Pex oldukça neşelendi. Üçüzler, dede ve babaanne, pek bir sorunmuş gibi görünmüyordu.

“Tamam. Kapıyı aç, ufaklık.”

“Sushi mi?” dedi Cips. “Şu çiğ balık. Hiç yedin mi, dostum?”

Kız kapıyı açmak için kurcalarken Pex onun boynunu tutuyordu.

“Evet. Bir keresinde süper marketten almıştım.”

“İyi miydi?”

“Evet. On dakika kızgın ateşte kızarttım. Kötü değildi.”

Kız kamyonetin kapısını geriye doğru çekti ve içeri girdi. Pex ve Cips eğilerek onu takip ettiler. Pex adım atmak için kızın boynunu bir anlık gevşetti. Bu hataydı. Uygun eğitim almış bir asker asla bağlanmamış bir tutuklunun güvenliği olmayan bir araca önden binmesine izin vermezdi.

Kız kazaen tökezlenip iki diziyle iç döşemeye çöktü.

“Sushi,” dedi Pex. “Kızarmış patatesle iyi gidiyor.”

Sonra kızın ayağı hızla geri gelip onun göğsünde patladı. Kiralık adam olduğu yere çöktü, soluk almaya çalışıyordu.

“Pardon,” dedi kız, doğrulurken. “Kaza oldu.”

Cips bir tür rüya görüyor olduğunu sandı çünkü küçük pop prensesinin doksan kiloluk adale yığınını yıkması imkânsızdı.

“Sen... sen sadece...” diye kekeledi. “Bu inanılmaz. Olamaz.”

“Olamaz,” dedi Juliet, bir balerin gibi parmaklarının ucuna kalkarak. Atkuyruğunun ucundaki yeşim taşı halkayı, merkez kaç kuvvetiyle çevirdi. Halka, bir sapandan atılan bir taş gibi Cips’in gözlerinin arasına çarptı. Adam geriye doğru sendeleyip deri kaplı bir kanepenin üzerine oturdu.

Arkasındaki Pex’in soluması normale dönüyordu. Gözleri çılgınca dönüşünü durmuş ve saldırgana odaklanmıştı.

“Selam,” dedi Juliet, ona doğru eğilip. “Bil bakalım,”

“Neyi?” dedi Pex.

“Sushiyi kızgın ateşte pişirmemen gerekiyor,” dedi kız, avuç içlerini tetikçinin iki şakağına da vurarak. Baygınlık çabucak geldi.

Mulch tuvaletten çıktı, tünel kazma pantolonunun popo kapağını düğmeliyordu.

“Ne kaçırdım?” diye sordu.

Holly, Chicago şehir merkezinin -burası yerel olarak, çevreyi saran kavisli yoldan dolayı İlmik olarak bilinirdi- kırk beş metre üstünde havada duruyordu. İki nedenden dolayı buradaydı. İlk olarak, bina planını çıkarabilmek için Spiro İğnesinin bir X-ışını taramasına ihtiyaçları vardı. İkincisi de Foaly’le yalnız konuşmak istiyordu.

Yirminci yüzyıl başlarından kalma bir bloğun çatısına tünemişi taş bir kartal gördü ve kafasının üzerine indi. Birkaç dakika sonra tüneğinden kalkması gerekiyordu yoksa kalkanının titreşimi kayayı toz haline getirmeye başlayacakta

Juliet'in sesi kulaklığından geldi.

"Yüzbaşı Short, iş üstündeyiz."

"Anlaşıldı," diye karşılık verdi Holly. "Kaç düşman var."

"İki. İri ve salak."

"Desteğe ihtiyacın var mı?"

"Olumsuz. Ben o ikisini katlarım. Sen döndüğünde bir iki kelime edebilirsin."

"Tamam. Foaly ile konuşur konuşmaz aşağı ineceğim. Ve Juliet, onları damgalama."

"Anlaşıldı."

Holly gülümsedi. Juliet mükemmel biriydi. Kâhya'nın küçük bir modeliydi. Ama o delidoluydu. Gizli izleme görevindeyken bile on saniye çene çalmadan duramıyordu. Abisindeki disiplininin bir parçası bile onda yoktu. O mutlu bir gençti. Bir velet. Bu iş kolunda olmaması gerekiyordu. Artemis'in onu çılgınca planlarına çekmesinin bir anlamı yoktu. Ama bu İrlandalı çocukta kuşkularını sana unutturan bir şey vardı. Geçmiş on altı ay süresince, onun için bir trolle boğuşmuş, bütün ailesini iyileştirmiş, Atlantik Okyanusuna dalmıştı ve şimdi Yarbay Root'un doğruda emirlerinden birine itaat etmemeye hazırlanıyordu.

LEP Harekât merkezine bir kanal açtı.

"Foaly. Dinliyor musun?"

Birkaç saniye boyunca hiçbir ses gelmedi, sonra sentorun sesi miğferin mikrofonundan patladı.

"Holly. Dur. Sesin biraz bulanık geliyor. Dalga boyunu biraz ayarlayacağım. Benimle konuş. Bir şey söyle.

"Deneme. Bir iki. Bir iki. Troller berbat bir öfke krizine girdiler."

"Tamam. Anladım. Her şey net. Çamur Ülkede işler nasıl gidiyor?"

Holly altındaki şehre bir göz attı.

"Burada çamur yok. Sadece cam, çelik ve bilgisayarlar var. Sen olsan hoşlanırsın."

"Ah, hayır. Ben hoşlanmam. Çamur Adamlar Çamur Adamdır, takım elbise ya da peştamal giymeleri fark etmez. İnsanların tek iyi tarafı televizyon. PPTV'de devam eden tek şey tekrarlar. Goblin generaller davasının bittiğine neredeyse üzüleceğim. Sayende bütün suçlamalarda suçlu kabul edildiler. Önümüzdeki ay karar ilan edilecek."

Endişe Holly'nin midesindeki gerginlik hissini birazcık azalttı. "Suçlu. Göklere şükür ki. İşler sonunda tekrar normale dönebilir."

Foaly kıs kıs güldü. "Normal mi? Normal için yanlış bir iştesin. Eğer Artemis'in zımbırtısını Spiro'dan alamazsak normale elveda diyebilirsin."

Sentor haklıydı. Ahlak masasından Recon'a terfi ettiğinden beri hayatı normal olmamıştı. Ama gerçekten normal bir yaşam istemiş miydi? Ahlak masasından ayrılmasının ilk nedeni bu değil miydi?

"Peki niçin aradın?" diye sordu Foaly. "Memleketi özledin, değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Holly. Ve bu doğruydu. Özlememişti. Elf yüzbaşı, Artemis onu en son gizli planına karıştırdığından beri Haven'i çok nadiren düşünmüştü. "Tavsiyene ihtiyacım var."

"Tavsiye mi? Ah, gerçekten mi? Bu, başka bir şekilde yardım isteme metodu olmasın? Yarbay Root'un sözleri 'Elinde ne varsa o kadardı. Kurallar öyle, Holly."

Holly iç çekti. "Peki, Foaly. Kurallar öyleyse öyledir. Julius en iyisini bilir."

"Bu doğru. Julius in iyisini bilir," dedi Foaly ama sesi ikna olmuş gibi çıkmıyordu.

"Büyük ihtimalle zaten yardım edemezdin. Spiro'nun güvenliği oldukça gelişmiş seviyede."

Foaly kişnedi. Bir sentorun kişnemesi duyulması gereken bir şeydir.

"Evet. Tabii. Nesi varmış ki? Birkaç teneke kutu ve bir köpek mi? Çok korktum."

"Keşke öyle olsaydı. Bu binadaki şeyleri daha önce hiç görmedim. Zekice şeyler."

Holly'nin siperliğinin köşesindeki küçük bir likit kristal ekran titreşip çalıştı. Foaly, Polis Plazadan görüntülü yayma geçmişti. Teknik olarak, resmi olmayan bir operasyonda yapmaması gereken bir şeydi bu. Sentor meraklanmıştı.

"Bu arada ne yaptığını biliyorum," dedi Foaly, parmağım sallayarak.

"Ne demek istediğin konusunda hiçbir fikrim yok," dedi masumca Holly.

"Büyük ihtimalle zaten yardım edemezdin. Spiro'nun güvenliği oldukça gelişmiş seviyede," diye onu taklit etti sentor. "Egomun altında bir ateş yakmaya çalışıyorsun. Ben aptal değilim, Holly."

“Tamam. Belki öyle yapıyorum. Gerçeği doğrudan duymak ister misin?”

“Ah, şimdi de bana gerçeği mi söyleyeceksin? LEP için ilginç bir taktik.”

“Spiro İğnesi bir kale. Sen olmadan içeri giremeyiz, Artemis bile bunu kabul ediyor. Alet ya da fazladan peri gücü aramıyoruz. Hava dalgaları hakkında tavsiye, biraz da kamera işi. Tek istediğim hatları açık tutman.” Foaly çenesini kaşıdı. “Demek içeri giriş yolu yok. Artemis bile bunu kabul ediyor.”

‘“Foaly olmadan bunu yapamayız.’ Söyledikleri kelimesi kelimesine böyleydi.”

Sentor yüz hatlarında oluşan kendini beğenmiş ifadeyi göstermemek için çaba harcadı.

“Hiç kaydınız var mı?”

Holly kemerindeki el bilgisayarını aldı.

“Artemis İğnenin içinde biraz film çekti. Onu şimdi sana postalıyorum.”

“Bana binanın planı lazım.”

Holly, Foaly nerede olduğunu görebilsin diye siperliğini sağa ve sola çevirdi.

“İşte bu yüzden buradayım. X-ışını taraması yapabilmek için. Dosya on dakika içinde ana bilgisayarında olacak.”

Holly kulaklıklarında bir zil çaldığını duydu. Bu bir bilgisayar alarmıydı. E-postası Polis Plazaya ulaşmıştı. Foaly dosyayı açtı.

“Şifre kodlan. Tamam. Kameralar. Sorun değil. CCTV kameralarından büyüttüğümü sana gösterene kadar bekle. Koridorları hızla geçiyorum. Tam tam ta tam. Ah, işte kubbe. Seksen beşte. Basınç padleri, antibiyotik mat. Hareket algılayıcılar. Isıya hassas lazerler. Isı kameraları. Ses tanımlama, retina ve başparmak tarayıcılar.” Durdu. “Bir Çamur Adam için etkileyici.”

“Bana mı söylüyorsun,” diye ona katıldı Holly. “İki teneke ve bir köpekten birazcık fazla.”

“Fowl haklıymış. Ben olmadan işiniz bitmişti.”

“Peki, yardım edecek misin?”

Foaly o anı iyice düşünmesi gerekiyordu. “Hiçbir şey söz vermiyorum, eğer...”

“Evet?”

“Ekranı açık tutacağım. Ama bir şey olursa...”

“Anladım.”

“Garanti yok.”

“Garanti yok. Sana bir karton havuç borçluyum.”

“İki karton. Ve bir kasa da böcek suyu.”

“Anlaştık.”

Sentorun yüzü bir meydan okuma beklentisiyle ışıldadı.

“Onu özleyecek misin, Holly?” diye birden sordu.

“Kimi özleyecek miyim?” dedi ama cevabı zaten biliyordu.

“Fowl denen çocuğu, tabii ki. Her şey planlandığı gibi giderse, anılarını sileceğiz. Artık gizli ya da esaslı planlanmış maceralar olmayacak. Sakin bir hayat olacak.”

Holly, Foaly’nin bakışlarından kaçınmaya çalıştı ama miğferin kamerası odaklanmıştı ve sentor onu göremezdi.

“Hayır,” dedi. “Onu özlemeyeceğim.”

Ama Holly’nin gözleri gerçeği söylüyordu.

Holly İğnenin etrafını çeşitli yüksekliklerde döndü, ta ki X-ışmı tarayıcısı üç boyutlu bir model için yeterli veriyi toplayana kadar. Dosyanın bir kopyasını Polis Plazadaki Foaly’ye e-posta attı ve kamyonete geri döndü.

“Onları işaretlememeni söylediğimi sanıyorum,” dedi, yerde yatan tetikçilere doğru eğilip.

Juliet omuz silkti. “Hey. O kadar da önemli değil, peri kız. Çarpışmanın heyecanıyla kendimi kaybetmiş olmalıyım. Ona mavi kıvılcımlarla bir atış yap ve işini bitir.”

Holly, Cips’in alnındaki mükemmel bir daire şeklindeki çürüğün etrafında parmağını dolaştırdı.

“Beni görmeliydin,” dedi Juliet. “Pat, pat ve ikisi de yerdeydi. Tek bir şanları bile olmadı.”

Holly parmağından tek bir kıvılcım yolladı; kıvılcım, çürüğü ıslak bir bezin bir kahve lekesini silmesi gibi sildi.

“Biliyorsun ki onları bayıltmak için Neutrino kullanmalıydın.”

“Neutrino mu? O zaman bu işin eğlencesi nerede kalacaktı?”

Yüzbaşı Short miğferini çıkarıp genç insana dik dik baktı.

“Bunun eğlenceli olması gerekmiyor, Juliet. Bu bir oyun değil. Kâhya’nın başına geleni dikkate bunu farkına vardın sanıyordum.”

Juliet'in sırıtışı kayboldu. "Bunu bir oyun olmadığını biliyorum, Yüzbaşı. Belki de bu benim işleri halletme yolum."

Holly bakışlarını çevirmedi. "İyi, o zaman, belki de sen yanlış bir iş kolundasın."

"Ya da belki de sen bu iş kolunda fazla uzun zamandır bulunuyorsun," diye tartışmaya devam etti Juliet. "Kâhya'ya göre, sen de bir zamanlar birazcık çılgınmışsın."

Mulch tuvaletten çıktı. Bu kez kendine güneş kremi sürmüştü. Saat tam gece yarısıydı ama cüce işi şansa bırakmıyordu. Eğer bu ek armut şeklinde giderse, büyük ihtimalle öyleydi, o zaman kesinlikle sabaha kaçıyor olabilirdi.

"Sorun ne, bayanlar? Benim için kavga ediyorsanız, canınızı sıkmayın. Kendi türümün dışında asla çıkmayacağımı belirteyim."

Gerginlik delinmiş bir balon gibi söndü.

"Rüyandan görürsün, kıl-yumağı," dedi Holly.

"Daha çok kabus gibi," diye ekledi Juliet. "Gübre yığında yaşayan biriyle asla çıkmayacağımı belirteyim." Mulch telaşlanmadı. "İkiniz de inkar ediyorsunuz. Benim dişiler üzerinde böyle bir etkim var."

"Hiç şüphesiz," dedi Holly, sırıtarak.

LEP Yüzbaşısı portatif bir masa açtı ve miğferini üstüne koydu. Miğferin kamerasını yansıtıcıya getirdi ve Spiro İğnesinin üç boyutlu planını açtı. Plan havada neon-yeşil ışıklardan bir kafes gibi dönmeye başladı.

"Tamam, millet. İşte plan. Birinci Tim seksen beşinci kattaki duvarı yıkıp içeri girecek. İkinci Tim helikopter pistindeki kapıdan girecek. İşte."

Holly el bilgisayarının ekranındaki uygun noktalara dokunarak girişleri işaretledi. Havada duran planda yanıp sönen iki turuncu nokta belirdi.

"Foaly bize yardım etmeyi kabul etti, yani uzaktan bizimle olacak. Juliet, sen bu el bilgisayarını al. Gnomeca sembolleri umursama; bize sana görüntülemen gereken dosyaları yollayacağız. Ama hoparlörleri kapatmak için kulaklıkları tak. En son ihtiyacımız olan şey bilgisayarların yanlış anda biplemesi. Ekranın altındaki küçük çentik bir mikrofondur. Fısıltıya hassas olduğu için bağırmana gerek yok."

Juliet kredi kartı büyüklüğündeki bilgisayarı bileğine bağladı.

"Timler kimlerden oluşuyor ve hedefleri nelerdir?" Holly üç boyutlu görüntünün içine girdi. Vücudu yanıp sönen ışıklarla kaplanmıştı.

“Birinci Tim güvenlikle ilgilenecek ve kubbe nöbetçilerin oksijen tanklarını kapatacak. Sonra İkinci Tim kutunun peşine düşecek. Basit. İkişer ikişer gideceğiz. Sen ve Mulch. Artemis ve ben.”

“Ah, hayır,” dedi Juliet, kafasını iki yana sallayarak. “Benim Artemis’le beraber gitmem gerekiyor. O benim şefim. Abim olsa Artemis’e zamk gibi yapışırdı. Bu yüzden ben de öyle yapacağım.”

Holly hologramdan dışarı çıktı. “Bu işe yaramaz. Sen uçamaz ve duvarlara tırmanamazsın. Her timde bir peri olması gerekiyor. Eğer hoşuna gitmezse, bir dahaki sefer Artemis’i gördüğünde ona sor.”

Juliet kaşlarını çattı. Bu anlamlıydı.

Tabii ki öyleydi. Artemis’in planları her zaman anlamlıydı. Artemis’in bütün her şeyi İrlanda’da açıklamamış olması şimdi çok daha açıkça görünüyordu. Juliet’in itiraz edeceğini biliyordu. Altı saat ayrı kalmaları yeteri kadar kötüydü. Ama görevin en önemli aşaması önlerindeydi ve Artemis’in yanında olan bir Kâhya olmayacaktı. Holly tekrar holograma girdi.

“Birinci Tim, sen ve Mulch, İğneye tırmanacaksınız ve seksen beşinci katın zeminini yıkıp içeri gireceksiniz. Orada, bu video bandı CCTV kablo yayınma takacaksınız.”

Holly kıvrık bir tele benzeyen bir şey gösterdi. “Şarjlı optik lif,” diye açıkladı. “Herhangi bir televizyon sistemine uzaktan girmeyi sağlar. Bu yerine konulduğunda, Foaly binadaki bütün kameralardaki görüntüleri miğferlerimize yollayabilir. Aynı zamanda insanlar^ görmelerini istediği sinyalleri gönderebilir. İki oksijen tankıyla kendi orijinal karışımlarımızı da değiştireceğiz.”

Juliet video bandı cebine koydu.

“Ben çatıdan gireceğim,” diye devam etti Holly. “Oradan, Artemis’in odasına geçeceğim. Birinci Tim bize yol açık der demez, C Küpün peşine düşeceğiz.” “Çok kolaymış gibi anlattın,” dedi Juliet.

Mulch güldü. “Her zaman böyle yapar,” dedi. “Ve asla öyle olmaz.”

BİRİNCİ TİM, SPİRO İĞNESİNİN ZEMİNİ

Juliet Kâhya yedi yakın dövüş sanatında eğitim görmüştü. Acıya aldırmamayı ve uykusuzluğa dayanmayı öğrenmişti. Hem psikolojik, hem

de fiziki işkenceye dayanabilirdi. Ama bu binaya girmek için katlanması gereken şeye onu hiçbir şey hazırlamamıştı.

Her yüzündeki yirmi dört saatlik aktivitesiyle İğnenin kör noktası yoktu, bu yüzden çıkışlarına zeminden başlamak zorundaydı. Juliet kamyoneti yaklaştırıp yan bir şekilde, duvara elinden geldiği kadar yakın park etti.

Taşıtın açılan tavanından çıktılar. Holly'nin kamuflaj folyosuna sarılmışlardı. Juliet, Mulch'un Aykemerine bağlanmıştı.

Juliet, Mulch'un miğferine hafifçe vurdu. "Pis kokuyorsun."

Silindirik vericiden Juliet'in kulağına Mulch'un cevabı geldi.

"Belki sana göre öyle ama bir dişi cüce için ben sağlıklı bir erkeğin kokusuna sahibim. Pis kokan sensin, Çamur Kız. Bana göre, sen iki aylık çoraptan daha kötü kokuyorsun."

Holly kafasını açık tavandan içeri soktu.

"Sessiz olun!" diye fısıldadı. "İkiniz de! Eğer unuttunuzsa vaktimiz sınırlı. Juliet, senin kıymetli şefin yukarıda bir odaya tıkılmış benim gelmemi bekliyor. Saat şimdiden dördü beş geçiyor. Nöbetçiler bir saatten daha az bir sürede değiştirilecekler ve bu şapşalları hipnotize etmeyi bitiremedim. Burada elli beş dakika zamanımız var. Bunu tartışarak boşa geçirmeyelim."

"Niye bizi oradaki çıkıntıya kadar uçurmuyorsun?" "Basit askeri taktik. Eğer bölünürsek, o zaman bir tim başarabilir. Eğer beraber olursak, biri gitti mi hepimiz gideriz. Böl ve fethet."

Holly'in sözleri Juliet'i kendine getirdi. Peri kız haklıydı; bunu bilmesi lazımdı. Bu tekrar oluyordu; hayati bir anda kontrolünü kaybediyordu.

"Tamam. Hadi gidelim. Nefesimi tutacağım."

Mulch iki avucunu da ağzına sokup gözeneklerindeki son nem kırıntılarım da emdi.

"Tutun," dedi, ağzındaki ellerini çıkarıp. "Gidiyoruz."

Cüce güçlü bacaklarını esnetip Spiro İğnesinin duvarında bir buçuk metre yukarı sıçradı. Juliet arkasından aşağı yukarı sallanırken bütün dünyayı sanki sualtındaymış gibi hissediyordu. Aykemeriyle yolculuk etmenin sorunu buydu: kişi ağırlıksız olmanın yanı sıra koordinasyonu kaybedebilirdi ve bazen boşluk bulantısı da yapıyordu. Aykemeri kımıldamayan objeleri taşımak için yapılmıştı, canlı perileri değil; insanlarıysa kesinlikle hayır.

Mulch’un birkaç saattir hiçbir şey içmemiş olması cüce gözeneklerinin iğne deliği kadar büyümesine neden oluyordu. Spiro İğnesinin düz dış yüzeyine gürültülü bir şekilde yapıştılar. Cüce film camlardan kaçınıp metal kirişleri tercih ediyordu çünkü ikili kamuflaj folyosuna sarılmış olsa bile kol ve bacaklarından görülmeye yetecek kadarı dışarı taşıyordu. Kamera folyosu giyeni tamamen görünmez hale sokmuyordu. Binlerce mikro algılayıcı, materyali inceledi, analiz etti ve etrafını yansıttı ama bir yağmur bütün her şeyi çözerdi.

Mulch hızla tırmanırken düzenli bir ritim tutturdu. Çifte eklemli el ve ayak parmakları kıvrılıp en ufak girintiyi bile yakalayabiliyordu. Girinti olmadığı yerlerde cücenin gözenekleri düz yüzeye yapışıyordu. Sakal kılları miğferin siperliği altında pervane gibi dönüp binanın yüzeyini araştırıyordu.

Juliet sormak zorunda kaldı. “Sakalın? İnsanı biraz ürkütüyor. Ne yapıyor? Çatlakları mı arıyor?”

“Titreşimleri,” diye homurdandı Mulch. “Tarayıcılar, yayınlar, bakım elemanları.” Tabii ki cümle tamamlamak için bütün enerjisini harcamayacaktı. “Hareket algılayıcıları bize fark ederler. İşimiz bitti. Folyolu ya da folyosuz.” Juliet nefesinin harcamadığı için ortağını suçlamadı. Daha çok yolları vardı. Dümdüz yukarı doğru.

Bitişik binaların sağladığı koruyucu alandan çıktıklarında rüzgâr başladı. Juliet ayaklarını altında topladı. Cücenin boynunda bir atkı gibi çırpmıyordu. Çok nadiren kendini çaresiz hissederdi. Olaylar kontrolünün dışındaydı. Bu konumda eğitimin hiçbir faydası yoktu. Hayatı tamamen Mulch’un elindeydi.

Katlar, bulanık bir cam ve çelik görüntüsü olarak kayıp geçiyordu. Rüzgâr açgözlü parmaklarıyla onları çekip İkiliyi gecenin karanlığına doğru döndürüp atmakla tehdit ediyordu.

“Rüzgârdan dolayı yukarıda çok fazla nem var,” diye soludu cüce. “Daha fazla tutunamayacağım.”

Juliet uzanıp parmağını dış duvara sürttü. Duvar ince bir çiğ tabakasıyla kaplanmıştı. Nemli rüzgâr mikro tarayıcılara kısa devre yaptırırken folyo örtü boyunca kıvılcımlar çıkıyordu. Folyodaki yamalar da yetersiz kalmıştı. Kısa devrelerin dizi dizi etkileri sanki gece karanlığında asılı duruyormuş gibiydi. Bütün bina da sallanıyordu; sanki yorgun cüce ve yolcusunu atıp kurtulmak için.

En sonunda cücenin parmaklan seksen beşinci katın çıkıntısına kenetlendi. Mulch dar çıkıntıya tırmanıp siperliğini binaya çevirdi.

“Bu oda iyi değil,” dedi. “Siperliğim iki hareket algılayıcı ve bir lazer tarayıcısı buldu. Daha ilerlememiz gerekiyor.”

Bir dağ keçisi gibi sağlam adımlarla çıkıntı boyunca koştu. Bu zaten onun işiydi. Cüceler bir yerlerden düşmezlerdi. İtilmedikleri sürece. Juliet dikkatlice onu takip etti. Madam Ko’nun Akademisi bile sizi buna hazırlayamazdı.

Sonunda Mulch onu memnun eden bir pencereye vardı.

“Tamam,” dedi, sesi Juliet’in kulaklığına gergin germişti. “Burada pili bitmiş bir tarayıcı var.”

Sakalı pencere camına kilitlendi. “Hiçbir titreşim hissetmiyorum, bu yüzden çalışan elektrikli bir şey ve konuşma yok. Güvenli görünüyor.”

Mulch sertleştirilmiş cama birkaç damla cüce kaya cilası damlattı. Bu, camı anında eritip halıda yoğun bir sıvı birikintisi oluşturdu. Eğer şans yardım ederse delik hafta sonu boyunca bulunmadan kalabilirdi.

“Ah,” dedi Juliet. “Bu en az senin kadar kötü kokuyor.”

Mulch hakarete karşılık vermeye tenezzül etmeyip içerinin güvenliğine dalmayı tercih etti.

Siperliğindeki ay-ölçeri kontrol etti

“Dört yirmi. İnsan saati. Programın gerisindeyiz. Hadi gidelim.”

Juliet penceredeki delikten içeri atladı.

“Tipik Çamur Adam,” dedi Mulch. “Spiro güvenlik sistemine milyonlarca dolar harcıyor ve her şey bir tek pil yüzünden yıkılıyor.”

Juliet bir LEP Neutrino 2000 çekti. Emniyet mandalını açtı ve güç düğmesine bastı. Işık yeşilden kırmızıya dönüştü.

“Henüz içeri girmedik,” dedi, kapıya doğru ilerlerken. “Bekle!” diye fısıldadı Mulch, onu kolundan tutarak. “Kamera!”

Juliet olduğu yerde donup kaldı. Kamerayı unutmuştu. Daha binaya gireli bir dakika bile olmamıştı ve çoktan hatalar yapmaya başlamıştı. Konsantre ol, kızım, konsantre ol.”

Mulch siperliğini gizli CCTV kameraya hedefledi. Miğferin iyon filtresi kameranın eğrisini parıldayan bir altın nehir gibi işaretledi. Kamerayı geçmenin hiçbir yolu yoktu.

“Kör noktası yok,” dedi Mulch. “Ve kamera kablosu kutunun arkasında.”

“Folyonun arkasına beraberce sıkışmamız gerekecek o zaman,” dedi Juliet, dudakları bu fikir karşısında büküldü.

Bileğindeki bilgisayar ekranında birden Foaly’nin görüntüsü belirdi. “Bunu yapabilirsiniz. Ama ne yazık ki folyon ekran karşısında işe yaramaz.”

“Niçin?”

“Kameraların insanlardan daha iyi gözleri vardır. Hiç televizyonda bir TV resmi gördün mü? Kamera pikselleri parçalar. Folyonun arkasında o koridorda ilerlerseniz yansıtıcı bir ekran arkasındaki iki kişi gibi görüneceksiniz.” Juliet ekrana baktı. “Başka bir şey var mı, Foaly? Belki zemin bir asit havuzuna dönüşecektir.”

“Sanmam. Spiro iyi ama o ben değil.”

“Görüntüye değiştirebilir misin, küçük midilli,” dedi Juliet, bilgisayarın mikrofonuna. “Bir sürelik yanlış sinyal yollasan?”

Foaly at dilerini gıcırdattı. “Kıymetim hiç bilinmiyor. Hayır, orada olmadığım sürece, Fowl kuşatmasında yaptığım gibi değiştiremem. Video bandlar bunun için yapılırlar. Korkarım orada tek başınasınız.”

“O zaman onu havaya uçuracağım.”

“Neutrino kesinlikle bir kamerayı imha eder ve bu, büyük ihtimalle bütün sistem boyunca zincirleme devam eder. Onun yerine Pervasız Arno için dans etseniz de olur.”

Juliet düş kırıklığından kenardaki panoyu tekmeledi. Daha ilk engelde yıkılıyordu. Abisi olsa ne yapacağını bilirdi ama o Atlantik’in diğer tarafındaydı. Onları kameradan ayıran sadece altı metrelik bir koridor vardı ama birlerce metrelik kırık cam da olabilirdi.

Mulch’un popo kapağının düğmelerini açtığını fark etti.

“Ah, harika. Şimdi de küçük adamın lazımlık molasına ihtiyacı var. Hiç de zamanı değildi.”

“Alaylarım kulak arkası edeceğim,” dedi Mulch, yüz üstü yere yatarak, “çünkü Spiro’nun hoşlanmadığı kişilere ne yaptığını biliyorum.”

Juliet onun yanına diz çöktü. Ama çok yakınına değil. “Umarım bir sonraki cümlen ‘Bir planım var’ olacak.”

Cüce arkasıyla nişan alıyormuş gibi görünüyordu. “Aslında...”

“Ciddi olamazsın.”

“Ölümcül seviyede ciddiyim. Oradaki artıklarımda hatırı sayılır derecede bir güç var.”

Juliet kendini tutamayıp gülümsedi. Bu küçük adam kızın kendisine çok benzeyen biriydi. Mecazen. Aynı Juliet gibi duruma uyum sağlıyordu.

“Tek yapmamız gereken kamerayı olduğu yerde yirmi derece çevirmek ve kabloya rahatça ulaşmak.” “Bunu... rüzgâr gücüyle mi yapacaksın?”

“Kesinlikle öyle.”

“Ya ses?”

Mulch göz kırptı. “Sessiz ama ölümcül. Ben bir profesyonelim. Tek yapman gereken bir söylediğimde küçük ayak parmağımı çevirmen.”

Dünyanın en sert arazilerinin bazılarındaki çetin eğitimine rağmen Juliet bir rüzgâr saldırısına karışmaya pek hazır değildi.

“Benim de eşlik etmem gerekiyor mu? Bu bana bir kişilik bir operasyon gibi göründü.”

Mulch gözlerini kısıp hedefe bakıp duruşunu ona göre ayarlıyordu.

“Bu tam bir patlama. Tetiği çekecek bir topçuya ihtiyacım var, böylece nişan almaya konsantre olabilirim. Refleksoloji cücelerin bulduğu bir bilim dalıdır. Ayağın her parçası vücudun bir parçasıyla bağlantılıdır. Ve böyle olunca sol ayağımın küçük parmağının bağlantısı...” “Tamam,” dedi Juliet, çabucak. “Anladım.”

“O zaman hadi başlayalım.”

Juliet, Mulch’un çizmesini çekip çıkardı. Çorapların önü parmakları serbest bırakacak şekilde açıktı ve beş kıllı parmak hiçbir insan ayak parmağının sahip olmadığı bir çeviklikle kıpırdıyordu.

“Tek yol bu mu?”

“Başka bir fikrin yoksa.”

Juliet dikkatle parmağı yakaladı; kıvırcık siyah kılları ekleme kadar yetişebilsin diye iki yana açılıyorlardı. “Şimdi mi?”

“Bekle.”. Cüce işaret parmağını ağzına soktu, havayı kontrol etti. “Rüzgâr yok.”

“Henüz yok,” diye mırıldandı Juliet.

Mulch iyice nişan aldı. “Tamam. Sık.”

Juliet nefesini tuttu ve sıktı. O anın hakkını vermek için bunu yavaş çekim anlatılması gerekiyordu.

Juliet parmaklarının eklemi kavradığını hissetti. Basınç Mulch’un bacağında bir seri sarsıntıyla hızlandı. Kasılmalara rağmen cüce nişanını bozmamak için büyük bir mücadele veriyordu. Basınç karnında oluştu ve monoton bir sesle popo kapağından patladı. Juliet’in bu deneyimle bağlantı

kurabildiği tek şey bir havan topunun yanma çömelmekti. Sıkıştırılmış havadan oluşan bir mermi odadan ateşlendi, onu saran flu sıcaklık su dalgaları gibiydi.

"Ucu çok hızlı dönüyor," diye homurdandı Mulch. "Onu ben doldurdum."

Hava topu tavana doğru bir eğri çizip katmanları bir soğan gibi dağıttı,

"Sağa," diye zorladı Mulch. "Biraz daha sağa."

Bir sonraki olasısız mermi hedefin bir metre kadar üstünde duvara çarptı. Neyse ki seken kurşun kamera kutusunu vurup onu bir çubuğun ucundaki tabak gibi döndürdü. Nefeslerini tutarak durmasını beklediler. Kamera en sonunda bir düzine devir attıktan sonra durdu. "Evet?" diye sordu Juliet.

Mulch doğrulup kameranın iyon ışığım kontrol etti. "Şanslıyız," diye nefes nefese konuştu. "Çok şanslıyız. Ama içinden geçebileceğimiz bir yol var." Dumanlar tüten popo kapağını hızla kapattı. "Torpil atmayalı çok uzun zaman oldu."

Juliet cebinden bir video bant çıkarıp Foaly görebilsin diye bilek bilgisayarının önünde salladı.

"Bunu kablolardan herhangi birinin etrafına mı saracağım. Öyle, değil mi?"

"Hayır, Çamur Kız," diye iç çekti Foaly, kıymeti bilinmeyen dahi rolünün keyfini çıkarıyordu. "Bu, mikrotellerin alıcı, yayınlayıcı ve kıskaç olarak iş görmesiyle tamamlanan karmaşık bir nanoteknoloji. Doğal olarak gücünü Çamur Adam'ın kendi siteminden emip alıyor."

"Doğal olarak," dedi Mulch, gözlerini açık tutmaya çalışarak.

"Kamera kablolarından birine iyice yapışmasını sağlama almak zorundasın. Neyse ki çoklu tarayıcısının bütün kablolara; değmesi gerekmiyor, sadece bir tane yeterli."

"Peki, hangileri kamera kabloları?"

"Şey... hepsi."

Juliet homurdandı. "Yani herhangi bir eski kabloya sarmam yeterli mi?"

"Sanırım," diye onayladı sentor. "Ama sıkıca sar. Bütün tellerin içine girmesi gerekiyor."

Juliet uzanıp rasgele bir kablo seçti ve bandı ona sardı.

"Tamam mı?"

Foaly görüntüyü beklerken bir anlık duraklama oldu. Yüzeyin altında, resim içindeki ekranlar sentorun plazma ekranında açılmaya başladı.

“Mükemmel.”

"O zaman gidelim,” dedi sabırsızca Juliet. “Döngüyü başlat.”

Foaly bir konferans daha vererek bir dakika harcadı. “Bu döngüden daha fazla bir şey, genç bayan, izleme filmindeki bütün hareket eden şeyleri silmek üzereyim. Diğer bir deyişle, güvenlik odasında karşılarında olan görüntü tam olması gerektiği gibi olacak, sadece içinde siz olmayacaksınız. Sadece hareketsiz durmayın yoksa görünürsünüz. Küçük parmağınız bile olsa bir şeyleri kımıldatın.”

Juliet bilgisayarın üstündeki dijital saati kontrol etti. “Dört buçuk. Çabuk olmamız gerekiyor.”

“Tamam. Güvenlik merkezi bir koridor ileride. En kısa yoldan geldik.”

Juliet şemayı havaya yansıttı. “Bu koridorda iki sağ, sonra geldik bile.”

Mulch onun yanından geçip duvara geldi.

“Ben en kısa yol dedim, Çamur Kız. Kelimesi kelimesine düşün.”

Bu büro, gökdelen manzarası ve yerden tavana çam raflarla dolu bir yönetici odasıydı. Mulch çam raflardan birini söktü ve arkasındaki duvara vurdu.

“Kaplama duvar,” dedi. “Sorun yok.”

Juliet arkalarındaki paneli kapattı. “Enkaz yok, cüce. Artemis hiçbir iz bırakmayacağımızı söyledi.”

“Merak etme. Yerken etrafa sıçratanlardan değilimdir.” Mulch çenesini çıkarıp ağız boşluğunu basketbol topu boyutuna getirdi. Ağzını inanılmaz bir şekilde yüz seksen derece açtı ve duvardan koca bir parça ısırdı. Mezar taşı gibi dişlerin takırtısı duyuldu ve kısa sürede duvar toza dönüştü.

“Biaz kuu,” diye yorum yaptı. “Utması zo.”

Üç ısırık sonra işleri bitmişti. Mulch dudaklarından bir kırıntı bile dökülmeden diğer büroya geçti. Juliet çam rafı deliği kapatmak için çekip onu takip etti.

Diğer büro pek beğenilen türden değildi; burası başkan yardımcısının koyu renk küçük hücresiydi. Burada şehir manzarası yoktu ve sade metal raflar vardı. Juliet yeni kazılmış girişi kapamak için rafları tekrar düzenledi.

“Dışarıda bir titreşim var. Büyük ihtimalle kompresör. Sıra dışı bir şey yok, bu yüzden konuşma da yok. Bence güvendeyiz.”

“Bana sorabilirdin,” dedi Foaly, miğferin kulaklığında. “Bende binadaki bütün kameraların görüntüsü var. Eğer ilgileniyorsan söyleyeyim, iki binin üzerinde.”

“Son bilgiler için teşekkürler. Şey, önümüzde tehlike yok, değil mi?”

“Evet. İnanılmaz ama öyle. Lobi masasındaki nöbetçi hariç yakın bölgede hiç kimse yok.”

Juliet sırt çantasından iki gri teneke kutu aldı. “Tamam. Burada maaşımı benim hak etmem gerekiyor. Sen burada kal. Bu bir dakikadan fazla sürmez.”

Juliet kapıyı açıp kauçuk tabanlı çizmeleriyle sessizce koridorda ilerledi. Halıda uçak stili ışıklı çizgiler vardı; onun dışındaki tek ışık yangın kapılarının üzerindeki çıkış yazan kutulardan geliyordu.

Bileğindeki bilgisayarın haritası güvenlik merkezine ulaşmadan önce yirmi metre daha yürümesi gerektiğini gösteriyordu. Ondan sonra, tek umudu oksijen dolabının kilitli olmamasıydı. Zaten niye olsundu ki? Oksijen tankları pek yüksek riskli şeyler değildiler. En azından devriyeye çıkan biri olursa gereğinden çok uyarısı olacaktı.

Juliet koridor boyunca bir panter gibi ilerledi, ayak sesleri halıda boğuldu. Son köşeye gelince yüz üstü yere uzandı ve burnunu birkaç santim dışarı çıkardı.

Katın güvenlik bölümünü görebiliyordu. Hipnotize olmuş Pex’in açıkladığı gibi kubbe nöbetçilerinin oksijen tankları masanın önündeki rafa dizilmişlerdi.

Nöbette olan tek bir kişi vardı ve portatif bir televizyonda basketbol izlemekle meşguldü. Juliet tam rafın altına gelene kadar karnı üzerinde süründü. Oyuna odaklanmış nöbetçinin arkası ona dönüktü.

“Ne iştir bu?” diye bağıran güvenlik görevlisi, bir buzdolabı büyüklüğündeydi. Güvenlik kamerasında bir şey fark etmişti.

“Kımılda!” dedi Foaly, Juliet’in kulaklığında.

“Ne?”

“Kımılda! Ekranlarda görünüyorsun.”

Juliet ayak parmağını kımıldattı. Hareket etmesi gerektiğini unutmuştu. Kâhya olsa bunu asla unutmazdı.

Kafasının üstünde, nöbetçi eski moda, hızlı tamir metodunu kullanıp ekranın plastik kasasına vurdu. Bulanık figür kayboldu.

“Parazit,” diye mırıldandı nöbetçi. “Salak uydu kanalı.”

Juliet burun kemerinden bir ter damlasının yavaşça gelip aktığını hissetti. Genç Kâhya uzandı ve iki yedek oksijen tankını rafa koydu. ‘Oksijen tankı’ birazcık yanlış bir addı çünkü o tankların içlerinde oksijen yoktu.

İKİNCİ TİM, SPİRO İĞNESİNİN ÜSTÜ

Holly İğnenin altı metre kadar üstünde havada durmuş, yeşil ışığı bekliyordu. Bu operasyondan dolayı huzursuzdu. Ortada çok fazla değişken vardı. Eğer bu görevin peri medeniyetinin geleceği için bu kadar hayati önemi olmasaydı, ona katılmayı tamamen reddederdi.

Gece ilerlemesine rağmen ruh hali değişmedi. Birinci Tim bir çift yeni yetme gibi birbirleriyle atışarak, profesyonel olmadıklarını aşırı derecede ispat etmişlerdi. Ama Juliet’e haksızlık etmemek lazımdı çünkü ergenlikten daha yeni çıkmıştı. Diğer taraftan Mulch çocukluğunu bir ansiklopediyle bile bulamazdı.

Yüzbaşı Short onların ilerleyişini miğferin siperliğinden izleyip her gelişmede irkildi. Sonunda ve bütün ihtimallere rağmen Juliet tankları değiştirmeyi becerdi.

“Başla,” dedi Mulch, askeri bir hava takınmak için elinden geleni yaparak. “Tekrar ediyorum, siyah op. kırmızı kod şeyinde bir başla konumundayız.”

Holly, Mulch’un bağlantısını cücenin kıkırdama nöbetinin tam yarısında kesti. Eğer bir kriz olursa Foaly siperliğinde bir ekran açabilirdi.

Aşağısında, Spiro İğnesi dünyanın en büyük roketiymiş gibi uzaya doğru sivriliyordu. Tabanında toplanan alçak bir sis görüntünün etkisini daha da arttırıyordu. Holly kanatları inişe ayarlayıp helikopter pistine doğru alçaldı. Artemis’in İğneye giriş dosyasını siperliğine açtı ve Spiro çatı katı kapısına giriş kodunu girerken ağır çekime aldı.

“Teşekkürler, Spiro,” dedi, kodu girerken sırıtarak.

Havalı kapı yana doğru kayarak açıldı. Merdiven boşluğundaki otomatik ışıklar yandılar. Her altı metrede bir kamera vardı. Hiçbir kör nokta yoktu. Holly bunu umursamadı çünkü insan kameraları kalkanlı bir periyi tespit edemezdi; tabii ki çok aşırı hızlı kareler çeken türden olmadıkları sürece. O zaman bile, peri halkını bir anlık görmek için karelere

kıpırdatmadan bakmak gerekirdi. Bunu sadece bir tek insan becermişti. O bir İrlandalıydı, o zaman on iki taşındaydı.

Holly merdiven boşluğundan havada inerken siperliğindeki Argon lazerini çalıştırdı. Bütün bina birbiriyle kesişen lazer ışınlarıyla doluydu ve bir alarm çalana kadar bunu bilemeyecekti. Sadece bir milisaniye olsa da kalkanlı bir perinin bir ışının tarayıcısına ulaşmasını engelleyecek kadar kütlesi vardı. Önündeki görüntü buğulu bir mora dönüştü ama ortada ışın yoktu. Kubbeye geldiklerinde durumun böyle olmayacağından emindi.

Holly çelik asansör kapılarına doğru uçuşuna devam etti.

“Artemis seksen dördüncü katta,” dedi Foaly. “Kubbe seksen beşte; Spiro’nun dairesi de şu anda bulunduğumuz, seksen altıda.”

“Duvarlar nasıl?”

“Spektrometreye göre duvarların çoğu kaplama ve tahta. Önemli odalar hariç. Onlar da güçlendirilmiş çelik.” “Bırak da tahmin edeyim, Artemis’in odası, kubbe ve Spiro’nun dairesi.”

“Tam üstüne bastın, Yüzbaşı. Ümitsizliğe kapılma, en kısa yolu hazırladım. Hemen miğferine yolluyorum.” Holly siperliğinin köşesindeki ikon yanıp sönene kadar bir saniye bekledi.

“E-postayı aç,” dedi miğferin mikrofonuna, kelimeleri dikkatli telaffuz ederek. Yeşil ışıklardan bir matris normal görüntüsünün önünde belirdi. Yolu kalın bir kırmızı çizgiyle belirtilmişti.

“Lazeri izle, Holly. Şaşmaz.”

“Tamam. Ama eğer işe yaramazsa, o kadar kızacağım ki bilemezsin.”

Kırmızı lazer asansörün tam ortasına gidiyordu. Holly havada süzülerek metal kutuya girdi ve seksen beşinci kata indi. Yol gösterici lazer onu asansörden dışarı, koridora yönlendirdi.

Solundaki bir büronun kapısını denedi. Kilitliydi. Pek şaşırtıcı bir şey değildi bu.

“Bu kapıyı açmak için kalkanımı kaldırmam gerekecek. Görüntümün kayıttan silindiğine emin misin?”

“Tabii ki,” dedi Foaly.

Holly sentorun dudaklarındaki çocuksu somurtmayı hayal edebiliyordu. Kalkanını kaldırdı ve kemerinden bir omni-alet aldı. Omni-aletin algılayıcısı kilidin içindekilerden çipe bir X-ışını yollayacak ve doğru parçayı seçecekti. Hatta döndürmeyi bile o yapacaktı. Tabii ki Omni-alet

sadece, güvenilmezliğine rağmen Çamur Adamların hâlâ kullandıkları, delikli kilitlerde işe yarıyordu.

Daha beş saniye bile geçmeden önündeki kapı açılmıştı.

“Beş saniye,” dedi Holly. “Bu şeyin yeni bir pile ihtiyacı var.”

Siperliğindeki kırmızı ışık büronun ortasına doğru uzadı ve sonra aşağı doğru sağa döndü, zemine doğru.

“Bırak da ben tahmin edeyim. Artemis aşağıda.”

“Evet. İris kamerasından gelen görüntülere göre uyuyor.”

“Hücrenin güçlendirilmiş çelikle çevrili olduğunu söylemiştin.”

“Doğru. Ama duvarlar ve çatıda hareket algılayıcılar yok. Bu yüzden tek yapman gereken yakıp geçmek.”

Holly, Neutrino 2000i çekti. “Ya, hepsi bu kadar mı?”

Bir duvar havalandırmasına yakın bir nokta seçti ve halıyı geriye çekti. Altındaki döşeme düz ve metaldi.

“Hiçbir iz yok, hatırlıyorsun, değil mi?” dedi Foaly, kulaklığında. “Bu çok önemli.”

“Bu konuyla canımı daha sonra sıkarım,” dedi Holly, havalandırmayı yerinden sökerek. “Şimdilik onu oradan çıkartmam gerekiyor. Zamana karşı yarışıyoruz.”

Holly, Neutrino’nun seviyesini arttırıp ışını metal döşemeyi kesecek halde odaklattı. Eriyen yarıktan keskin bir duman yükseldi ve hemen havalandırma tarafından çekilip Chicago’nun gecesine karıştı.

“Burada beyni olan tek kişi Artemis değil,” diye homurdandı Holly, miğferin havalandırmasına rağmen yüzünden terler boşanıyordu.

“Havalandırma yangın alarmının çalmasını engelliyor. Çok iyi.”

“Uyanık mı?” diye sordu Holly, yarım metrelik karenin son santimetresini kesilmeden bırakarak.

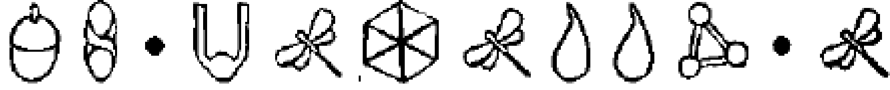
“Sentor tarzı konuşursak, gözleri faltaşı gibi açık ve kuyruğu çalı gibi dimdik. Tavanı kesen bir lazerin etkisi böyle olur.”

“İyi,” dedi Yüzbaşı Holly Short, son bölümü de keserek. Metal kare son çelik parçası üzerinde kıvrıldı.

“O çok ses çıkarmayacak mı?” diye sordu Foaly.

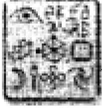
Holly o bölümün düşüşünü izledi.

“Sanmam,” dedi.

BÖLÜM X: PARMAKLAR VE BAŞPARMAKLAR

ARTEMIS FOWL'UN HÜCRESİ, SPİRO İĞNESİ

İLK lazer darbesi tavanı kestiğinde Artemis meditasyon yapıyordu. Lotus pozisyonundan doğrulup kazağını tekrar giydi ve yere yastıklar koydu. Birkaç saniye sonra, bir metal kare, yere düştü, çapma sesini yastıklarla boğuldu. Holly'nin yüzü delikte belirdi.

Artemis yastıkları gösterdi. "Benim hazırlıklı olmamı bekliyordun. "

LEP Yüzbaşısı başıyla onayladı. "Daha on üç yaşında ve olacakları önceden görebiliyor."

"Sanırım dumanı çekmek için havalandırmayı kullandın."

"Kesinlikle öyle. Sanırım birbirimizi çok iyi tanımaya başladık."

Hâlâ kemerinden bir piton çivi çıkarıp onu odaya indirdi.

"Dibine sağlam bir ilmik at ve içine gir. Seni yukarı çekeceğim."

Artemis söylenen gibi yaptı ve bir saniye sonra delikten yukarı çıkıyordu.

"Bay Foaly yanımızda mı?" diye sordu.

Holly, Artemis'e küçük silindirik bir kulaklık verdi. "Kendin sor."

Artemis bu nanoteknoloji harikasını kulağına soktu.

"Peki, Foaly. Beni hayretler içinde bırak."

Aşağıda, Haven Şehrinde, sentor ellerini ovuşturdu. Onun konferanslarını gerçekten anlayan tek kişi Artemis'ti.

"Bunu seveceksin, Çamur Çocuk. Seni sadece kapalı devre görüntülerden silmekle kalmadım, tavanın çöküşünü silmedim aynı zamanda bir sahte Artemis de yaptım.

Bu, Artemis'in ilgisini çekti. "Bir sahte ben mi? Gerçekten mi? Bunu tam olarak nasıl yaptın?"

"Gerçekten basit," dedi Foaly, alçak gönüllü bir şekilde. "Yüzlerce dosyalık insan filmlerim var. Büyük Kaçış'taki Steve McQueen'in hücreye kapatılma sahnesini ödünç aldım ve kıyafetlerini değiştirdim."

"Ya yüz?"

“Senin son Haven ziyaretinde sorgunun dijital filmi var. İkisini birleştirdim ve işte karşınızda. Bizim yapay Artemis ona söylediğim her şeyi yapabilir, her ne dersem diyeyim. Şu anda, sahte uyuyor ama yarım saat içinde ona tuvalete gitmesini söyleyebilirim.”

Hâlâ piton kablosunu geri sardı. “İşte modern bilimin harikası. LEP senin departmanına milyonlar döküyor ve senin yapabildiğin tek şey Çamur Çocukları tuvalete yollamak.”

“Bana karşı nazik olman gerekiyor, Holly. Sana büyük bir iyilik yapıyorum. Eğer Julius sana yardım ettiğimi bilseydi, inanılmaz derecede kızacaktı.”

“Senin de yardım etme nedenin aslında bu.”

Holly hızla kapıya doğru gidip hafifçe araladı. Koridor boş ve sessizdi; dönen kameraların sesi ve flüoresan ışıklarının uğultusu hariç. Holly’nin siperliğinin bir bölümü Spiro’nun güvenlik kameralarından gelen, minyatür, saydam görüntüler gösterdi. Bu katta devriye gezen altı nöbetçi vardı.

Holly kapıyı kapattı.

“Tamam. Hadi başlayalım. Nöbetçiler değişmeden Spiro’ya ulaşmamız gerekiyor.”

Artemis yerdeki deliğin üzerine bir halı serdi. “Dairesinin yerini belirledin mi?”

“Tam üzerimizde. Oraya çıkmamız ve retinayla baş parmak taramasını yapmamız lazım.”

Artemis’in yüzünde hızlı bir ifade değişikliği oldu. Sadece bir anlık.

“Taramalar. Evet. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur.”

Holly daha önce insan çocuğun hatlarında böyle bir ifade görmemişti. Bu, suçluluk duygusu muydu? Bu olabilir miydi?

“Bana söylemediğin bu yüzden mi var?” diye sordu.

O ifade kaybolup yerini her zamanki duygusuz olana terk etti.

“Hayır, Yüzbaşı Short. Hiçbir şey yok. Gerçekten şu anın sorgulama için uygun bir an olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?”

Holly tehdit edercesine parmağını salladı. “Artemis. Eğer şimdi, operasyonun tam ortasında başıma dert açarsan, bunu unutmayacağım.”

“Merak etme,” dedi hoşnutsuz bir şekilde Artemis. “Ben unutacağım.”

Spiro’nun dairesi Artemis’in hücresinin tam iki kat üstündeydi. Orasının da güçlendirilmiş olması anlamlıydı. Ne yazık ki Jon Spiro kimsenin onu

gizlice izlemesini istemiyordu, bu yüzden binanın bu bölümünde kamera yoktu.

“Tipik,” diye mırıldandı Foaly. “Güçten çıldırmış megalomanyaklar kendi pis sırlarını başka birinin görmesinden asla hoşlanmazlar.”

“Sanırım bu birisinin itirafı,” dedi Holly, Neutrinosundan çıkan ışını tavana odaklayarak.

Tavanın bir bölümü cezvedeki bir buz gibi eriyip üstündeki çeliği ortaya çıkardı. Lazer zemini keserken erimiş metal toplar yerdeki halıyı kemiriyordu. Delik yeterli genişliğe ulaştığında Holly ışını kesti ve miğfer kamerasını havaya fırlattı.

Ekranda hiçbir şey görünmedi.

“Kızıl ötesine geçiyoruz.”

Birden askı dolusu takım elbiseyle karşılaştılar. Elbiseler beyaz olmalıydı.

“Bir gardırop. Bir gardırobun içindeyiz.” “Mükemmel,” dedi Foaly. “Onu uyut.”

“O uyuyor. Saat beşe on var.”

“O zaman uyanmamasını sağla.”

Holly kamerayı yerine yerleştirdi. Kemerinden gümüş bir kapsül çıkardı ve deliğin içine yerleştirdi.

Foaly gereken açıklamayı Artemis’e yaptı.

“Bu kapsül bir Derin Uyutucu, hani merak ediyorsan.”

“Gaz mı?”

“Hayır. Beyin dalgaları.”

Bu, Artemis’in ilgisini çekti. “Devam et.”

“Basitçe beyin dalgalarının gidişatını tarar, sonra onları kopyalar. Bu bölgedeki bütün herkes kapsül eriyene kadar bu konumda kalır.”

“Hiçbir iz yok mu?”

“Hayır. Ve yan etkisi de yok. Bana ne kadar maaş verirlerse versinler hiçbir zaman için yeterli karşılığı olmuyor.”

Holly siperliğinin saatinde bir dakika ölçtü.

Spiro’nun yatak odası takım elbiseleri gibi beyazdı, gardırobun içindeki yanmış delik hariç. Holly ve Artemis, beyaz tahtadan bir dolapta beyaz, sert tüylü bir halının içinden ilerlediler. Karanlıkta parıldayan bir odaya çıktılar. Mobilyalar moderndi, tabii ki de beyaz. Beyaz spotlar ve beyaz perdeler.

Holly bir duvara hakim olan bir tabloyu bir anlık inceledi.

“Ah, inanmıyorum,” dedi.

Bu bir yağlı boya resimdi. Tamamen beyazdı. Altından pirinç bir plaket vardı. Üzerinde “Kar Hayaleti” yazılıydı.

Spiro kocaman bir Japon yatağın içinde yatıyordu, ipek çarşaflardan yığınların içinde kaybolmuştu. Holly örtüleri üstünden çektikten sonra onu sırt üstü yatırdı. Uyuyan adamın yüzünden bile kötülük okunuyordu çünkü rüyalarının her kırıntısı bile uyanıkken ki düşünceleri gibi aşağılıktı.

“Hoş bir adam,” dedi Holly, baş parmağıyla Spiro’nun sol gözkapağım kaldırdı. Miğfer kamerası gözü tarayıp bilgiyi çipe kaydetti. Dosyayı kubbe tarayıcısına yansıtmak ve- güvenlik bilgisayarını aldatmak kolay olacaktı.

Baş parmak taraması kolay olmayacaktı. Çünkü alet kalıt tarayıcısıydı, küçük algılayıcılar Spiro’nun baş parmağındaki gerçek girinti ve çıkıntıları arayacaktı. Bir yansıtma buna yetmeyecekti. Üç boyutlu olması gerekiyordu. Artemis’in aklına bir fikir gelmişti: bütün LEP ilk yardım çantalarındaki standart donanım olan bir latesk-hafıza bandını kullanmak; aynı lateksi mikrofonu boğazına yapıştırmak için kullanılmıştı. Tek yapmaları gereken şey

Spiro’nun baş parmağına bir saniyelik bir bant bağlamak ve parmağın kalıbını almaktı. Holly kemerinden bir bant çıkarıp on beş santimetrelik bir parça yırttı.

“Bu işe yaramayacak,” dedi Artemis.

Holly yıkıldı. İşte buydu. Artemis’in ona söylemediği şey.

“Ne işe yaramayacak?”

“Hafıza lateksi. Kalıt tarayıcısını aldatamayacak.” Holly yataktan indi. “Bunun için zamanım yok, Artemis. Bunun için zamanımız yok. Hafıza lateksi son molekülüne kadar mükemmel bir kopya yaratacak.”

Artemis gözleri yere eğildi. “Mükemmel bir model olduğu gerçek ama tersi. Fotoğrafın negatifi gibi. Çıkıntıların olduğu yerde girintiler olacak.”

“Kahretsin!” diye küfretti Holly. Çamur Çocuk haklıydı. Tabii ki haklıydı. Tarayıcı lateksi tamamen farklı bir parmak izi olarak okuyacaktı. Holly’in yanakları siperliğin arkasında kızardı.

“Bunu biliyordun, Çamur Çocuk. Bunu baştan beri biliyordun.”

Artemis bunu inkar etmeye bile kalkmadı.

“Hiç kimsenin fark etmemesine şaşırdım.”

“Peki niçin yalan söyledin?”

Artemis yatağa gidip Spiro’nun sağ elini yakaladı. “Çünkü tarayıcıyı kandırmanın hiçbir yolu yoktu. Gerçek baş parmağı görmesi gerekiyor.”

Holly homurdandı. “Ne yapmamı istiyorsun? Onu kesip yanımıza mı almamı?”

Artemis’in sessizliği yeterli karşılık oldu.

“Ne? Baş parmağını kesmemi mi istiyorsun? Sen delirdin mi?”

Artemis patlamanın geçmesini sabırla bekledi.

“Beni dinle, Yüzbaşı. Bu sadece geçici bir önlem. Baş parmak yerine takılabilir. Değil mi?”

Holly avuçlarını yukarı kaldırdı. “Kes sesini, Artemis. Sadece kapa çeneni. Ben senin değiştiğini sanmıştım. Kumandan haklıydı. İnsan doğası değişmez!”

“Dört dakika,” diye ısrar etti Artemis. “Kemere girip geri gelmemiz için dört dakikamız var. Spiro hiçbir şey hissetmeyecek.”

Dört dakika ders kitaplarına göre iyileştirmenin son limitiydi. Ondan sonra baş parmağa ne olacağı konusunda hiçbir garanti yoktu. Deri hissizleşecekti ama kaslar ve sinir uçları reddedecekti.

Holly’e miğferi küçüklüyormuş gibi geldi. , “Artemis, seni bayıltacağım, bu yüzden bana yardım et.”

“Düşün, Holly. Planım hakkında yalan söylemekten başka şansım yoktu. Sana daha önce söyleseydim kabul eder miydin?”

“Hayır. Şu anda da kabul etmiyorum!”

Artemis’in bakışları duvarlar kadar soluktu. “Kabul etmek zorundasın, Yüzbaşı. Başka bir yol yok.”

Holly bitmek bilmeyen bir uçuştaymış ve miğferinin içinden konuşuyormuş gibi eliyle Artemis’e gitmesini işaret etti.

“Foaly, bu çılgınlığı dinliyor musun?”

“Çılgınca gelebilir, Holly ama eğer bu teknolojiyi geri alamazsan bir baş parmaktan çok çok daha fazlasını kaybedebiliriz.”

“Buna inanamıyorum. Sen kimin yanındasın, Foaly? Bunun yasal sonuçlarını düşünmek bile istemiyorum.” Sentor kıs kıs güldü. “Yasal sonuçları mı? Burada yasal sistemin biraz ötesindeyiz, Yüzbaşı. Bu gizli bir operasyon. Ne kayıt var, ne de izin. Eğer bu ortaya çıkarsa hepimiz işsiz kalırız. Bir baş parmağın olup olmaması durumu pek değiştirmez.”

Holly miğferinin içindeki klimayı açıp alnına soğuk bir hava dalgası yöneltti.

“Bunu yapabileceğimizden emin misin, Artemis?” Artemis birkaç zihinsel hesap yaptı. “Evet. Eminim. Zaten, denemekten başka bir seçeneğimiz yok.”

“Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum.” Holly, Spiro’nun elini nazikçe kaldırdı. Adam bir uyku mırıltısıyla bile karşılık vermedi. Gözkapaklarının arkasında, Spiro’nun gözleri hipnotize olmuş gibi seğiriyordu.

Holly silahını çekti. Tabii ki teoride bir parmağı kesmek ve sonra büyüyle yedine takmak tam manasıyla makuldü. Hiçbir zarar olmayacaktı ve büyük ihtimalle büyü Spiro’un elindeki birkaç karaciğer lekesini de temizleyecekti. Ama konu bu değildi. Büyünün böyle kullanılmaması gerekiyordu. Artemis tekrar Peri Halkını kendi amaçlarına göre kullanıyordu.

“On beş santimetrelik ışın,” dedi kulağına Foaly. “Çok yüksek frekans. Temiz bir kesiş. Bunu yaparken ona biraz büyü yap. Bu sana birkaç dakika kazandırabilir.”

Her nedense Artemis, Spiro’nun kulak arkalarını kontrol etti.

“Hım,” dedi. “Zekice.”

“Ne?” diye fısıldadı Holly. “Şimdi de ne var?” Artemis geri çekildi. “Önemli bir şey yok. Devam et.” Kısa, yoğun bir lazer ışını Neutrinosunun namlusundan fışkırdığında kırmızı bir parlaklık Holly’nin siperliğinden yansıdı.

“Temiz bir kesiş,” dedi Artemis. “Temiz.”

Holly ona dik dik baktı. “Hayır, Çamur Çocuk. Bir kelime bile etme. Özellikle de tavsiye.”

Artemis geriledi. Bazı savaşlar geri çekilerek kazanılmıştı.

Sol baş ve işaret parmaklarını kullanan Holly, Spiro’nun baş parmağının etrafına bir daire çizdi. İnsanın eline hafif bir büyü yolladı. Bir iki saniye içinde deri gerildi, kırışıklıklar yok oldu ve kasın rengi eski halini aldı. “Filtre,” dedi mikrofona Holly, “X-ışınları.”

Filtre önüne indi ve birden her şey, Spiro’nun eli de dahil olmak üzere saydamlaştı. Derinin ötesindeki kemik ve eklemler açıkça görülebiliyordu. Tek ihtiyaçları olan şey izdi, böylece eklemlerin arasından kesebilirdi. Baskı altında parmağı yerine takmak, denkleme karmaşık bir eklem eklemeden bile yeteri kadar zor olacaktı.

Holly nefes alıp tuttu. Derin Uyutucu bütün uyuşturuculardan daha etkili olacaktı. Spiro ne gözünü kırpacaktı, ne en ufak bir rahatsızlık hissedecekti. Holly parmağı kesti. Keserken yara da kapandı. Bir damla kan bile dökülmedi.

Artemis, parmağı Spiro'nun dolabından aldığı bir mendile sardı.

"İyi bir iş becerdin," dedi. "Hadi gidelim. Zemberek dönmeye devam ediyor."

Artemis ve Holly seksen beşteki gardıroptan aşağı indiler. Bu katta yarım millik bir koridor vardı ve altı nöbetçi iki gruplar halinde her an devriye geziyor olabilirdi. Güzergâhları öyle planlanmıştı ki çiften biri her zaman kubbenin kapısını görebiliyordu. Kubbenin koridorları yüz metre uzunluğundaydı ve bir uçtan diğerine geçmek seksen saniyelerini alıyordu. O sekizinci saniyenin sonunda, diğer nöbetçi çifti köşeden çıkıyordu. Neyse ki muhafızlardan ikisi, özellikle de bu sabah etrafı farklı görüyorlardı.

Foaly onlara işaret verdi.

"Tamam. Bizim çocuklar köşeye yaklaşıyorlar."

"Onlar olduklarından emin misin? Bu gorillerin hepsi birbirlerine benziyorlar. Küçük kafalı ve boyunsuzlar. "

"Eminim. Hedefler açık ve net gözüküyorlar."

Holly, Pex ve Cips'i görünmez vizeler için genelde gümrük ve göçmen bürolarının genelde kullandığı mürekkeple damgalamıştı. Damgalar kızılötesi ışını olan bir filtreyle bakıldığında turuncu parıldıyordu.

Holly, Artemis'i önündeki kapıdan dışarı itti. "Tamam. Yürü. Ve alaycı yorum yapmak yok."

Bu uyarıya gerek yoktu. Artemis Fowl bile operasyonun bu tehlikeli aşamasında alay etmeye eğilimli değildi.

Koridordan dosdoğru iri yarı güvenlik görevlilerine koştu. Adamların ceketlerinin koltuk altları şişkindi. Hiç şüphesiz silahlıydılar. İçinde çok mermi olan kocamanlardan.

"Hipnotize olduklarından emin misin?" diye üzerinde uçan Holly'e sordu.

"Tabii ki. Zihinleri o kadar boş ki bu iş karatahtaya tebeşirle bir şey yazmak gibiydi. Ama eğer istersen onları bayıltabilirim."

"Hayır," diye güçlükle soludu Artemis. "İz yok. İz olmaması gerekiyor."

Pex ve Cips artık yaklaşmışlar, çeşitli hayal ürünü karakterlerin erdemlerini konuşuyorlardı.

“Kaptan Kanca bir cevherdir,” dedi Pex. “Barney’in mor kıçına on da on tekmeyi basar.”

Cips iç çekti. “Sen Barney bütün esprisini kaçırıyorsun. O bazı şeylere önem verir. Kıça tekme basmak bunlardan biri değil.”

Onu görmeden Artemis’in tam yanından geçtiler. Onu niçin göreceklerdi ki? Holly, özellikle onlara gösterilmedikleri sürece, bu katta sıra dışı hiç kimseyi fark etmemeleri için onları hipnotize etmişti.

Dış güvenlik merkezi tam önlerindeydi. Diğer iki nöbetçi köşeyi dönmeden önce yaklaşık kırk saniyeleri vardı. Hipnotize olmamış ikilinin.

“Yarım dakikadan biraz daha fazla, Holly. Ne yapacağını biliyorsun.”

Holly oda sıcaklığıyla aynı olsun diye elbisesinin ısı bobinlerini açtı. Bu, kubbenin girişinde kesişen lazerlerin örgüsünü aldatacaktı. Ardından kanatlarını havada süzülmeye ayarladı. Fazla hava akımı yerdeki basınç padlerini harekete geçirebilirdi. Kendini ileri itip miğferin ona gösterdiği duvarda gizli algılayıcı olmayan yeri buldu. Basınç padi hava hareketlerinden dolayı titredi ama algılayıcıyı harekete geçirecek kadar değil.

Artemis onun ilerlemesini sabırsızca izledi.

“Çabuk, Holly. Yirmi saniye.”

Holly yayınlanamayacak bir şeyler homurdanıp kendini kapıya dokunabilecek bir mesafeye çekti.

“Video dosyası Spiro 3,” dedi ve miğferin bilgisayarı Jon Spiro’nun kubbe ^kapısında şifreyi giriş filmini gösterdi. Holly onun hareketlerini taklit etti ve çelik kapının içindeki altı güçlendirilmiş çelik piston harekete geçip kapıyı menteşelerinden geriye doğru tamamen açtı. Dış alarmların hepsi otomatikman kapanmıştı. İkinci kapı, panelinde yanan üç kırmızı ışıkla sapa sağlam duruyordu. Artık geride kalan üç engel vardı. Parmak izi, retina tarama ve sesle çalıştırma.

Bu tür bir operasyon sesli emirler için çok karmaşıktı. Foaly’in bilgisayarı emirleri yanlış anlamakla ünlüydü ama sentor bunun bir peri hatası olduğunda ısrar ediyordu. Holly bileğinde miğfer kumandasının Velcro kayış kaplamasını çekip çıkardı.

Önce, Spiro’nun göz yuvarının üç boyutlu görüntüsünü bir atmış beş yükseklikten yansıttı. Retina tarayıcıdan sanal gözü okumak için bir ışın çıktı. Tatmin olmuş göründü ki ilk kilidi açtı. Kırmızı ışıklardan biri yeşile döndü.

Bir sonraki adım ses kontrolünü kandırmak için uygun sound-wave dosyasını çalmaktı. Bu alet oldukça karmaşıktı ve bir kayıtla kandırılamayabilirdi. Ama bu bir insan kaydı için geçerliydi. Foaly'nin dijital mikrofonları gerçeğinden ayırt edilemeyecek kopyalar üretmişlerdi. Bütün vücutları kulaklarla kaplı koku solucanları bile Foaly'in kayıt cihazından çıkan çiftleşme tıslamasına gelebilirlerdi. Son günlerde bir böcek-toplama şirketiyle paten için görüşmeler yapıyordu.

Holly dosyayı miğferin hoparlörlerinden çaldı. "Jon Spiro. Ben patronum, bu yüzden kapıyı aç."

İkinci alarm devreden çıktı. Bir yeşil ışık daha yandı. "Özür dilerim, Yüzbaşı," dedi Artemis, sesine gizli bir endişe tonuyla. "Zamanımız neredeyse bitti."

Baş parmağın örtüsünü açtı ve Holly'yi geçip yerdeki kırmızı levhanın üstüne geldi. Artemis parmağı tarayıcıya bastırdı. Yeşil pelte kesilmiş, parmağın etrafını kapladı. Alarm göstergesi yeşile döndü. Bu işe yaramıştı. Tabii ki yarayacaktı. Ne de olsa baş parmak gerçekti.

Ama başka hiçbir şey olmadı. Kapı açılmadı.

Holly, Artemis'in omzuna yumruk attı.

"Evet? Girdik mi?"

"Tabii ki hayır. Bu arada yumruğun konsantrasyonuma bir faydası yok."

Artemis konsola dik dik baktı. Neyi kaçırmıştı? Düşün, oğlum, düşün. O meşhur beyin hücrelerini çalıştır. İkinci kapıya doğru eğilip arka ayağındaki ağırlığını dengeledi. Altındaki kırmızı levha gıcırdadı.

"Tabii ki!" diye bağırdı Artemis. Holly'yi yakalayıp ona sıkıca sarıldı.

"Bu sadece kırmızı bir işaret değil," diye çabucak açıkladı. "O ağırlığa duyarlı bir alet."

Artemis haklıydı. İkisinin toplam ağırlığı Spiro'nunkine yakın olduğu için teraziyi kandırdı. Tabii ki mekanik bir alet olduğu için, bir bilgisayar asla kandırılamazdı. İkinci kapı ayaklarının dibindeki yatağında kaydı.

Artemis, Holly'ye baş parmağı verdi.

"Git," dedi. "Spiro'nun zamanı azalıyor. Ben tam arkadayım."

Holly baş parmağı aldı. "Yapabilirdi değilsen?"

"O zaman plan B'ye geçiyoruz."

Holly yavaşça başıyla onayladı. "Umarım geçmek zorunda kalmayız."

"Ben de umarım."

Artemis kubbeye girdi. Servet değerindeki mücevherleri, şahsa bonoları umursamadan doğru Küpün pleksiglas hapishanesine gitti. Yolunu kesen, ayı gibi iki güvenlik görevlisi vardı. Ama yüzünde oksijen maskesi olan iki adam da anormal bir şekilde kımıldamadan duruyorlardı.

“Özür dilerim, baylar. Umarım herhangi biriniz Bay Spiro’nun Küpünü ödünç almama karşı koymazsınız?” İki adam da karşılık vermediler. Tek bir kaşları bile oynamadı. Bu, hiç şüphesiz oksijen tanklarındaki, Peru örümceklerinin yuvasından alman zehirden hazırlanmış, felç edici gazdan dolayıydı. Bu gaz, Güney Amerika yerlilerinin uyuşturucu olarak kullandıkları bir merhemin kimyasal elde edilmiş benzeriydi.

Artemis, Foaly’nin kulağına söylediği kodu tuşladı ve pleksiglas kutunun dört yanı üzerinde bulunduğu sütundan aşağı, sessiz çalışan motorlarla inip C Küpü açıkta bıraktı. Kutuya doğru uzandı...

SPİRO'NUN YATAK ODASI

Holly gardıroptan Spiro’nun yatak odasına girdi. Endüstrici onu bıraktığı şekilde yatıyordu, nefes alıp verişi düzenli ve normaldi. Holly’nin siperliğindeki kronometre 4.47’yi gösteriyor ve ilerlemeye devam ediyordu. Tam zamanında gelmişti,

Holly baş parmağı dikkatle çıkarıp parmağın geri kalanına uygun bir şekilde yerleştirdi. Kesik parmağa yakından bakmak için siperliğindeki büyüteç filtresini kullandı. Görebildiği kadarıyla iki parça birleşmişti.

“İyileş,” dedi ve büyülü kıvılcımlar parmaklarının ucundan fışkırıp Spiro’nun bağ parmağının iki parçasına da batmaya başladılar. Mavi ışıktan iplikler parçaları dikmeye başladılar, yeni deri kesiği örtmek için eskisini hızla kaplıyordu. Baş parmak titremeye ve köpükler çıkarmaya başladı. Gözeneklerden çıkan dumanlar Spiro’nun elinin etrafında bir sis oluşturdu. Kolu şiddetli bir şekilde titriyordu, şok kemikli göğsüne doğru ilerledi. Spiro’nun sırtı o kadar eğrildi ki Holly kırılacak sandı, sonra endüstrici gerisin geri yatağa devrildi. Bütün süreç boyunca, kalbi tek bir atış bile kaçırmamıştı.

Birkaç rasgele kıvılcım Spiro’nun vücudunda, sanki bir havuza atılan taşlar gibi sıçrayıp iki kulağın arkasında, tam Artemis’in daha önce baktığı yerlere doğru gittiler. Meraklanan Holly bir kulağın arkasına baktığında

gördüğü hilal şeklindeki iz hızla yok oluyordu. Diğer kulağın arkasında da benzer bir iz vardı.

Holly izlerden birini yakınlaştırmak için siperliğini kullandı.

“Foaly. Bunlar niçin olmuştur?”

“Ameliyat,” diye karşılık verdi sentor. “Belki dostumuz Spiro yüzünü gerdirmiştir. Ya da belki de...”

“Belki de o Spiro değildir,” diye tamamlayan Holly, Artemis’in kanalını açtı. “Artemis. Bu Spiro değil. Benzeri. Beni duyuyor musun? Karşılık ver, Artemis.”

Artemis karşılık vermedi. Belki vermedi, belki de veremedi.

KUBBE

Artemis elini kutuya uzattı ve sahte bir duvar havalıymış gibi tıslama sesi çıkardı. Arkasında Spiro ve Pervasız Arno duruyordu. Spiro’nun gülümsemesi o kadar kulaklarına varıyordu ki bir dilim karpuzu bile yutabilirdi.

Ellerini çırptığında mücevherler tıngırdadı. “Bravo, Fowl. Bazılarımız buraya kadar gelemeyeceğini sandı.” Pervasız cüzdanından bir yüz dolarlık aldı ve Spiro’ya verdi.

“Çok teşekkürler, Arno. Umarım bu sana cazinoya karşı oynamamayı öğretir.”

Artemis düşüncelice başıyla onayladı. “Yatak odasındaki. O benzerindi.”

“Evet. Costa, kuzenim. Kafa yapılarımız aynı. Bir iki neşterden sonra kasedeki bezelyeler gibi oluyoruz.” “Demek parmak izi tarayıcısını onun izini kabul etmesi için sen ayarladın?”

“Sadece bir gece için. Nereye kadar gelebileceğini görmek istedim. Sen inanılmaz bir veletsin, Arty. Daha önce hiç kimse kubbeye giremedi. Bugüne kadar kaç profesyonel denedi bilsen şaşardın. Sistemimde birkaç teknik sorun olduğu açık, güvenliğin göz atması gereken bir şeyler. Boş ver onu da buraya nasıl girdin anlat? Göründüğü kadarıyla Costa yanında değil.”

“Meslek sırrı.”

Spiro alçak bir platformdan aşağı indi. “Önemli değil. Kasetleri tekrar izleyeceğiz. Bozamadığın birkaç kamera olmalı. Emin olduğum tek bir şey

var: bunu yardım almadan yapmadığın. Üzerinde kulaklık ve mikrofon ara, Arno.” Pervasız’ın onları bulması beş saniye bile sürmedi. Zafer kazanmışçasına onları çıkarıp küçük silindiri çizmesinin altında ezdi.

Spiro iç çekti. “Eminim ki Arno, o küçük elektronik harika senin bütün hayatında kazanacağından daha fazla ederdi. Seni niye yanımda tuttuğumu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Pervasız yüzünü buruşturdu. Bu dişler pleksiglasdı, mavi yağla yarıya kadar doluydu.

“Üzgünüm, Bay Spiro.”

“Daha da üzüleceksin, benim dişçilere meydan okuyan dostum,” dedi Artemis, “çünkü Kâhya geliyor.” Pervasız isteksizce bir adım geriledi.

“Bu saçmalığın beni korkutacağını sanma. Kâhya öldü. Onun düştüğünü gördüm.”

“Düştü belki. Ama onu ölü olarak gördün mü? Eğer olayların sırasını doğru hatırlıyorsam, sen Kâhya’yı vurduktan sonra o da seni vurdu.”

Pervasız şakak kemiğine dokundu. “Şanslı bir atıştı.” “Şanslı mı? Kâhya muhteşem bir nişancıdır. Ben olsam bunu onun yüzüne söylemezdim.”

Spiro neşeli bir şekilde güldü. “Velet senin aklınla oynuyor, Arno. On üç yaşında ve seni Carnegie Hall’daki bir piyano gibi çalıyor. Korkma be adam; bir de profesyonel olacaksın.”

Pervasız kendini toplamaya çalıştı ama Kâhya’nın hayaletinin korkusu yüz hatlarından okunuyordu.

Spiro C Küpü yastığından aldı. “Bu eğlenceliydi, Arty. Bütün bu konuşma ve hazır cevaplar hiçbir şey ifade etmiyor. Yine ben kazandım; sen kaybettin. Bu benim için bir oyundu. Eğlence. Küçük operasyonun çok eğitici ve dokunaklıydı. Ama artık bittiğini fark etmen lazım. Artık kendi başınasın ve başka oyun oynayacak zamanım yok!”

Artemis iç çekti; bu yenilginin tablosuydu. “Bütün bunlar bir dersti, değil mi? Sadece bana kimin patron olduğunu göstermek için.”

“Kesinlikle. Birkaç kişi için öğrenmek zaman alır. Ben, düşmanım ne kadar zekiyse o kadar büyük egosu olduğunu öğrendim. İstediğim şeyi yapmadan önce bana denk olmadığını fark etmen lazımdı.” Spiro İrlandalı çocuğun omzuna kemikli elini koydu. Artemis mücevherlerinin ağırlığını hissedebiliyordu. “Şimdi dikkatle dinle, velet. Küpü açmanı istiyorum. Artık pohpohlama yok. Bugüne kadar kendine bir açık kapı bırakmayan

bilgisayar manyağına rastlamadım. Ya bu bebeği hemen açarsın ya da eğlenmeyi bırakacağım. İnan bana bunu istemezsin."

Artemis kırmızı Küpü iki elinin arasına alıp düz ekranına gözlerini dikti. Bu planının en hassas safhasıydı. Spiro'nun bir kez daha Artemis Fowl'u alt ettiğine inanması gerekiyordu.

"Hadi, Arty. Şimdi yap."

Artemis elini kurumuş dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Peki. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Spiro onun omzunu okşadı. "Ben bonkör bir adamım. İki dakika olsun." Başıyla Pervasız'a işaret etti. "Yakında dur, Arno. Küçük dostumuzun yeni bubi tuzakları kurmasını istemiyorum."

Artemis paslanmaz çelik masaya oturup Küpün içindeki çalışma sistemini açtı. Karmaşık bir elyaf optik yığınıyla hızla bir şeyler yaptı, bir teli tamamen çıkardı. LEP engelliyiciyi. Daha bir dakika bile geçmeden Küpü tekrar birleştirdi.

Spiro'nun gözleri beklentiyle fal taşı gibi açılmıştı ve sınırsız servet hayalleri kafasının içinde dans ediyordu.

"İyi haber, Arty. Sadece iyi haber istiyorum."

Sanki durumunun gerçekliği en sonunda ukalalığını yiyip bitirmiş gibi Artemis artık çok daha yumuşamıştı. "Tekrar kapatıp açtım. Çalışıyor. Sadece..."

Spiro ellerini salladı. Bilezikler kedi çanları gibi tıngırdadı. "Sadece! O ufak tefek sadece türünden şeyler olmasa iyi olur."

"Pek de önemli değildi. Bahsetmeye bile deymezdi. 1.0 versiyonuna çevirmem gerekti; 1.2 sadece benim sesime kodlanmıştı. 1.0 biraz daha değişken olsa da daha az güvenlikli."

"Değişken. Sen bir kutusun, büyük annem değil, Küp." "Ben bir kutu değilim!" dedi Foaly, Küpün yeni sesi, engelleyicinin kalkmasına şükür. "Ben bir yapay zekâ harikasıyım. Yaşıyorum ki öğreniyorum."

"Ne demek istediğimi gördün mü?" dedi zayıfça Artemis. Sentor işi bozacaktı. Spiro'nun şüphelerinin bu aşamada artmaması gerekiyordu.

Spiro Küpe dik dik baktı, sanki yanında çalışan biriymiş gibi.

"Bana fikir verecek misin, bayım?"

Küp cevap vermedi.

"Ona isminle hitap etmen lazım," diye açıkladı Artemis. "Aksi taktirde sadece algılayıcılarının duyma mesafesindeki soruları cevaplayacaktır."

“Peki ismi ne?”

Juliet sık sık “Hüp” derdi. Artemis’in kendisi böyle bir argoyu kullanmazdı ama bu ad bu özel duruma uygundu.

“İsmi Küp.”

“Tamam. Küp. Bana fikir verecek misin?”

“Sana işlemcimin kapasitesinin vereceği her şeyi vereceğim.”

Spiro avuçlarını çocuksu bir neşeyle ovuşturdu, mücevherler batan güneşi yansıtan bir deniz gibi dalgalandılar.

“Tamam, hadi şu bebeği bir deneyelim. Küp, bana söyleyebilir misin... bu binayı gözetleyen herhangi bir uydu var mı?”

Foaly bir an sessiz kaldı. Artemis onun bir ekranda kendi uydu-haberleşme aygıtından bilgi aldığını hayal edebiliyordu.

“Sadece bir saniye, iyon izlerinden anlaşıldığı kadarıyla bu bina *****_Milennium Falcon_’dan daha çok ışınla vurulmuş.”

**** Milennium Falcon: Yıldız Savaşları’da Han Solo’nun uzay gemisi.***

Spiro, Artemis’e bir bakış attı.

“Onun kişilik çipi hatalı,” diye açıkladı çocuk. “Onun devre dışı bırakmamın nedeni buydu. Bunu her an düzeltebiliriz.”

Spiro başıyla onayladı. Kendi teknolojik cininin bir goril kişiliğine bürünmesini istemiyordu.

“Ya şu grup, LEP, Küp?” diye sordu. “Onlar beni Londra’da gözetliyorlardı. Onlar da izliyorlar mı?”

“LEP mi? Bu Lübnan uydu TV bağlantısı,” dedi Foaly, Artemis’in talimatlarına uyarak. “Çoğu yarışma. Onların ayak izleri buraya kadar ulaşmaz.”

“Tamam, unutulalım onları. Küp, o uydunun seri numarasını bilmek istiyorum.”

Foaly bir ekrana baktı.

“Ah... Dur bakayım. US, hükümetine kayıtlı. Numarası ST1147P.”

Spiro iki elini de yumruk yaptı. “Evet! Doğru. Bu bilgi zaten bende vardı. Küp, sınavı geçtin.”

Trilyoner laboratuvarda dans edip hırsını çocuksu davranışlarla ortaya koydu.

“Biliyor musun, Arty, bu beni gençleştirdi. Kendimi smokin giyip yıl sonu balosuna gidiyormuş gibi hissediyorum.”

“Kesinlikle öyle.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Kendimi mi para kazanayım? Yoksa başkasınınkini mi çalayım?”

Artemis gülümsemek için kendini zorladı. “İnsanın yapabileceği şeylerin sınırı yoktur.”

Spiro nazikçe Küpü okşadı.- “Kesinlikle. Kesinlikle öyle olması gerekiyor. Ve ben o sınırın zorlayacağım.”

Pex ve Cips silahları çekili bir şekilde kubbenin kapısına geldiler.

“Bay Spiro!” diye kekeledi Pex. “Bu bir tür eğitim mi?” Spiro güldü. “Ah, bak. İşte süvariler geliyor. Hem de inanılmaz geç. Hayır, bu bir eğitim değil. Ve buradaki küçük Artemis’imizin sizi nasıl geçtiğini öğrenirsem çok sevineceğim.”

Kiralık adamlar sanki birden orada belirmiş gibi Artemis’e baka kaldılar. Tabii ki hipnotize edilmiş beyinlerinde öyle olmuştu.

“Bilmiyoruz, Bay Spiro. Onu hiç görmedik. Küçük bir kaza için onu dışarı götürmemizi ister misiniz?”

Spiro kısa pis bir havlama gibi güldü. “Siz iki salakların öğrenmesi için yeni bir kelimem var. Harcanabilir. Siz öylesiniz ve o öyle değil, henüz. Anladınız mı? Bu yüzden orada durup tehlikeli görünmeye çalışın, yoksa ikinizin yerine iki tıraş olmuş goril koyacağım.”

Sanki odada hiç kimse yokmuş gibi, Spiro Küpün ekranına baktı. “Sanırım yaşayacak yirmi yılım daha var. Ondan sonra dünya yıkılsa umurumda değil. Ne ailem var, ne de mirasçım. Geleceği düşünmenin bir anlamı yok. Bu gezegeni sıkıp suyunu çıkaracağım. Bu Küple istediğim herkese her istediğimi yapabilirim.”

“Ben olsam ilk önce ne yapardım biliyor musun?” dedi Pex. Ağzından çıkan bu kelimelere gözleri şaşırmış gibiydi.

Spiro donup kaldı. Yüksek sesle konuşmasının kesilmesine alışık değildi.

“Ne yapardın salak kafa?” dedi. “Kendine bir koli kızarmış pirzola mı alırdın?”

“Hayır,” dedi Pex. “Phonetix takımıyla uğraşırım. Yıllardan beri Spiro Endüstrilerinin burnunu yere sürtüyorlar.

İşte bu çok heyecanlı bir andı. Sadece bu fikrin Pex’den çıkmış olmasından değil, aslında iyi bir fikir olmasındandı.

Bu fikir Spiro’nun gözlerinde düşünceli bir parlama yarattı.

“Phonetix. En büyük rakibim. O heriflerden nefret ediyorum. Beni hiçbir şey bu ikinci sınıf telefon manyaklarını yok etmekten daha çok tatmin edemez. Ama nasıl?”

Şimdi Cips’in sırası gelmişti. “Yeni birçok gizli haberleşme cihazı üzerinde çalıştıklarını duydum. Süper ömürlü pil ya da ona benzer bir şey.”

Spiro birden irkildi. Önce Pex, şimdi de Cips. Bir sonrasında da okumayı öğrendiklerini duyacaktınız. Yine de...”

“Küp,” dedi Spiro. “Phonetix veritabanına girmek istiyorum. Şu anda geliştirmekte oldukları bütün projelerinin planlarını kopyala.”

“Bunu hiç kimse yapamaz, patron. Phonetix kapalı bir sistemle çalışıyor. Araştırma ve Geliştirme Departmanında hiçbir internet bağlantısı yok. Orada olmam lazım.”

Spiro’nun mutluluğu yok oldu. Artemis’e döndü.

“Bu neden bahsediyor?”

Artemis öksürüp boğazını temizledi. “Küp, omni-algılayıcılar bilgisayara gerçekten dokunmadığı ya da en azından yakında olmadığı sürece kapalı sistemleri tarayamaz. Phonetix hackerlar konusunda o kadar paranoyak ki araştırma ve geliştirme laboratuvarı tamamen kapalı, birkaç kat saf kaya altına gömülür. E-postaları bile yok. Bunu biliyorum çünkü birkaç kez bende girmeye çalıştım.”

“Ama Küp o uyduyu taradı, değil mi?”

“O uydu yayın yapıyordu. Ve eğer yayın yapıyorsa Küp onu izleyebilir.”

Spiro kimlik zinciriyle oynadı. “Ö zaman Phonetix’e gitmem lazım.”

“Bunu tavsiye etmem,” dedi Artemis. “Kişisel bir kan davası uğruna alınacak çok fazla risk var.”

Pervasız ileri çıktı. “Bırakın ben gideyim, Bay Spiro. O planlan ele geçireceğim.”

Spiro kemerindeki bir kutudan aldığı bir avuç vitamin hapını çiğnedi.

“Bu iyi bir fikir, Arny. İyi bir iş. Ama Küpün kontrolünü başka birine vermeye isteksizim. Sana teslim edecekleri şeyin ne kadar cazip olduğunu kim bilebilir, ki? Küp, Phonetix’in alarm sistemini kaldırabilir misin?” “Bir cüce pantolonunda bir delik açabilir mi?”

“Bu da neydi?”

“Ih... Hiçbir şey. Teknik bir terim. Anlamazsın. Phonetix’in sistemini şimdiden kaldırdım bile.”

“Ya nöbetçiler, Küp? Onları da etkisiz hale getirebilir misin?”

“Hiç sorun değil. İç güvenlik sistemini uzaktan kontrol edebilirim.”

“Bu da ne demek?”

“Havalandırma deliklerinin içindeki tanklar dolusu buhar demek. Uyku gazı. Chicago Eyalet Kanunlarına göre illegal. Ama zekice çünkü ne ardından bir etki bırakıyor, ne de bir iz. Davetsiz misafir iki saat sonra hapishanede kendine geliyor.”

Spiro kıkırdadı. “Şu paranoyak Phonetix çocukları. Hadi, Küp, bayılt onları.”

“İyi geceler,” dedi Foaly, gerçek gibi görünen bir neşeyle.

“İyi. Şimdi, Küp, biz ve Phonetix planları arasında duran tek şey şifrelenmiş bir bilgisayar.”

“Beni güldürme. Phonetix hard diskine girme hızımı ölçecek kısalıkta bir birim bile keşfedemedi.”

Spiro Küpü kemerine taktı. “Biliyor musun? Bu adamdan hoşlanmaya başladım.”

Artemis durumun gidişatını sürdürmek için son samimi girişimini yaptı. “Bay Spiro, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Tabii ki sanmıyorsun,” diye güldü Spiro, kapıya doğru ilerlerken. “Bu yüzden seni yanımda götürüyorum.”

**PHONETIX ARAŞTIRMA VE GELİŞTİRME LABORATUVARLARI,
CHICAGO'NUN ENDÜSTRİ BÖLGESİ**

Spiro geniş garajından bir Lincoln seçti. Araba sahte bir kayıtla doksanların modeliydi. Onu çoğunlukla bir kaçış aracı olarak kullanırdı. Dikkat çekmeyecek kadar eski bir arabaydı ve eğer polis plakları görse bile bu onları başka bir yere yönlendirirdi.

Pervasız Lincoln’u Phonetix A&G laboratuvarlarının ana girişinin karşısına park etti. Döner kapının arkasındaki masada bir güvenlik görevlisi görünüyordu. Arno ön konsoldan bir katlanan dürbün çıkardı.

“Bir bebek gibi uyuyor,” dedi.

Spiro aferin dercesine onun omzuna vurdu.

“İyi. İki saatten daha az zamanımız var. Yapabilir miyiz?”

“Eğer Küp söylediği kadar iyiyse, o zaman on beş dakikada girip çıkarız.”

“O bir makine,” dedi buz gibi bir sesle Artemis. “Sizin hapır hupur steroit yutan adamlarınızdan biri değil.”

Pervasız omzunun üzerinden geri baktı. Artemis arka koltukta, Pex ve Cips’in arasına sıkışmıştı.

“Birden cesurlaştım”

Artemis omuz silkti. “Kaybedecek neyim var ki? Ne de olsa, işler daha kötü gidemez.”

Döner kapının yanında normal bir kapı vardı. Küp uzaktan sinyal verip bir grup davetsiz misafirin lobiye girmesini sağladı. Ne alarm çaldı, ne de onları alıkoymak için bir müfreze güvenlik görevlisi geldi.

Spiro uzun adımlarla koridorda ilerledi, yeni bulduğu teknolojik dostu ve sonunda Phonetix’i piyasadan silme düşüncesiyle doluydu. Güvenlik ağı Küpe, tahta bir çitin bir tank karşısında kalabileceği kadar dayanmıştı. Kısa bir süre sonra Spiro Ve adamları sekiz kat yeraltındaki laboratuvara doğru iniyorlardı.

“Yeraltına iniyoruz,” diye kıkırdadı Pex. “Dinozor kemiklerinin olduğu yere. Dinozor dışkılarının milyonlarca yıl sonra elmaslara dönüştüğünü biliyor muydunuz?” Genelde böyle bir yorumun cezası vurulmaktı ama Spiro’nun neşesi yerindeydi.

“Bilmiyordum, Pex. Belki de senin ücretini dışkıyla ödemeliyim.”

Pex eğer ağzını kapalı tutarsa bunun mali durumu için daha iyi olacağına karar verdi.

Laboratuvar sadece bir baş parmak tarayıcısıyla korunuyordu. Levhadaki parmak izini tarayıp tekrar algılayıcıya yansıtmak Küp için çok kolay bir işti. Destek olarak bir şifreli giriş bile yoktu.

“Kolay,” diye böbürlendi Spiro. “Bunu yıllar önce yapmalıydım.”

“Biraz övgü iyi olurdu,” dedi Foaly, gücenmesini saklayamadan. “Her şeyden önce bizi buraya getiren ve nöbetçileri etkisiz hale sokan benim.”

Spiro kutuyu önünde tuttu. “Metal kaplamanı kırmamak benim teşekkür etme metodumdur, Küp.”

“Bir şey değil,” diye homurdandı Foaly.

Pervasız Arno güvenlik masasının ekranlarını kontrol etti. Bütün binadaki nöbetçiler baygın yerde yatıyorlardı, bir tanesinin ağzında yarım bir çavdar sandviç vardı.

“İtiraf etmem gerekiyor, Bay Spiro. Bu güzel. Uyku gazının faturasını bile Phonetix ödeyecek.”

Spiro tavana doğru baktı. Gölgeler içinde kırmızı yanıp sönen birçok kamera ışığı vardı.

"Küp, dışarı çıkarken izleme odasını talan etmemiz gerekiyor mu?"

"Bu olmayacak," dedi Foaly, rolünü yaparak. "Kayıtlardaki izlerinizi sildim."

Artemis dirseklerinden Pex ve Cips arasında havada sallanıyordu.

"Hain," diye mırıldandı. "Sana ben hayat verdim, Küp. Senin yaratanın benim."

"Evet, şey, belki de beni kendine çok benzer yarattın, Fowl. *Aurum potestas est*. Altın güçtür. Ben sadece bana öğrettiğini yapıyorum."

Spiro sevecen bir şekilde Küpü okşadı. "Bu adamı seviyorum. Benim için hiç sahip olmadığım erkek kardeşim gibi."

"Ben bir erkek kardeşin var sanıyordum?" dedi Cips, kendisi için pek normal olmayan bir şekilde şaşkındı.

"Tamam," dedi Spiro. "Gerçek olan erkek kardeşim gibi."

Phonetix sunucusu laboratuvarın tam ortasındaydı. Tam bir taş anıta benzeyen hard diskten çıkıp çeşitli workstationlara dağılan piton yılanı gibi kablolar vardı.

Spiro yeni en yakın dostunu kemerinden çıkardı.

"Nerede olman gerekiyor, Küp?"

"Beni sunucunun kapağının oraya bırak yeter. Omni-algılayıcılarım geri kalanını hallederler."

Spiro söylenene uydu ve birkaç saniye içinde planlar C Küpün minik ekranında parıldamaya başladılar.

"Onlar benim," diye böbürlendi Spiro, iki eli zafer yumruğu şeklinde sıkılmıştı. "Bu çocuklardan aldığım hisse senetleriyle ilgili son alaycı e-posta bu oluyor."

"Yükleme tamamlandı," dedi Foaly, kendini beğenmiş bir tavırla. "Önümüzdeki on yılın bütün Phonetix projeleri elimizde."

Spiro Küpü göğsünde kucakladı.

"Güzel. Onlardan önce Phonetix telefonunun bizim versiyonumuzu piyasaya çıkarabilir Küpü ortaya sunmadan önce fazladan birkaç milyon kazanabilirim."

Arno'nun dikkati güvenlik kameralarına odaklandı.

"Ih, Bay Spiro. Sanırım burada bir durum var."

“Bir durum mu?” diye homurdandı Spiro. “Bu da ne demek? Artık asker değilsin, Pervasız. Doğru dürüst konuş.”

Yeni Zelandalı sanki gördüğünü değiştirecekmiş gibi bir ekrana parmağıyla vurdu.

“Yani bir sorun var demek istiyorum. Büyük bir sorun.”

Spiro, Artemis’i omuzlarından yakaladı.

“Ne yaptın, Fowl? Bu bir tür...?”

Suçlama daha tamamlanmadan kesildi. Spiro bir şey fark etmişti.

“Gözlerin. Gözlerinin nesi var? Birbirine benzemiyorlar.”

Artemis onu en başarılı vampir ifadesiyle gülümsedi.

“Seni daha iyi görebilmek için, Spiro.”

Phonetix lobisinde, uyuyan güvenlik görevlisi birden kendine geldi. Bu Juliet idi. Ödünç şapkasının gölgeliğinin altından Spiro’nun koridorda kimse bırakmadığından emin olmak için etrafa bakındı.

Artemis’in Spiro’nun kubbesinde yakalanmasından sonra, Holly Plan Bir’e geçmek için ikisini de Phonetix’e uçurmuştu.

Tabii ki ortada uyku gazı yoktu. Çünkü ortada sadece iki nöbetçi vardı. Biri tuvalet molası vermişken diğeri üst katlarda devriye geziyordu. Spiro tabii ki bunu hâlâ bilmiyordu. O, Foaly’nin yapay güvenliğinin bütün binada horlayarak uyumasını izlemekle meşguldü; Phonetix güvenlik sistemine konan filme şükür.

Juliet masadan telefonu aldı ve üç numara çevirdi.

9... 1... 1...

Spiro iki parmağıyla nazikçe Artemis’in gözüne uzanıp iris kamerasını çıkardı. Onu yakından inceleyip içbükey yüzdeki mikro devreleri fark etti.

“Bu elektronik,” diye fısıldadı. “Harika. Bu nedir?” Artemis oluşan yaştan dolayı gözünü kırptı. “Bir şey değil. O hiçbir zaman burada olmadı. Benim hiç burada olmadığım gibi.”

Spiro’nun yüzü aşırı nefretle çarpıldı. “Sen buradasın, Fowl ve buradan asla ayrılamayacaksın.”

Pervasız patronunun omzuna hafifçe vurdu. Bu affedilemez bir laubalilik hareketiydi.

“Patron, Bay Spiro. Bunu gerçekten görmeniz gerekiyor.”

Juliet Phonetix Güvenlik ceketini çıkardı. Altında Chicago Polis Merkezi SWAT üniforması vardı. A&G laboratuvarında işler

heyecanlanıyordu ve Artemis'in yaralanmaması onun işiydi. Lobideki sütunun arkasına saklandı ve sirenleri bekledi.

Spiro laboratuvarın güvenlik kameralarına gözlerini dikmişti. Görüntüler değişmişti. Artık ortada binada uyuklayan nöbetçiler görülmüyordu. Onun yerine ekranlarda Spiro ve dostlarının zorla Phonetix'e girişi vardı. Çok önemli bir farkla: ekranda Artemis'in izi bile yoktu.

"Küp, neler oluyor?" dedi Spiro. "Hepimizin görüntülerinin silineceğini söylemiştin."

"Yalan söyledim. Bu geliştirdiğim suçlu kişiliğimden dolayı olmalı."

Spiro Küpü hızla yere vurdu. Küpe hiçbir şey olmadı. "Sert polimer," dedi Artemis, mikro bilgisayarı yerden alarak. "Neredeyse hiç kınlamaz."

"Senin gibi değil," diye sertçe karşılık verdi Spiro. Artemis, Pex ve Cips arasında oyuncak bir bebek gibi görünüyordu. "Hâlâ anlamadın mı? Hepiniz kaydedildiniz. Küp benim için çalışıyordu."

"Ya öyle mi! Demek kaydedildik. Tek yapmam gereken güvenlik merkezine bir ziyaret yapıp kayıtları almak."

"Bu o kadar kolay olmayacak."

Spiro hâlâ bir kurtuluş yolu olduğuna inanıyordu.

"Peki niçin? Beni sen mi durduracaksın? Seni büyük ufaklık?"

Artemis ekranları gösterdi. "Hayır. Küçük büyük onlar."

Chicago Polisi elindeki her şeyi ve ödünç aldıkları birkaç şeyi getirmişti. Phonetix şehrin en büyük işvereniydi; Polis Yardım Derneğine en fazla bağış yapanların ilk beşi arasında olduğunu bahsetmeye bile gerek yoktu. 911 arandığında nöbetteki çavuş şehir çapında çağrı yapmıştı.

Daha beş dakika geçmeden yirmi üniformalı polis ve tam takım bir SWAT timi Phonetix'in kapılarındaydı. İki helikopter yukarıda uçuyordu. Sekiz keskin nişancı etraftaki binaların çatılarına yerleştiler. Bölgeyi kimse terk edemezdi, görünmez olmadığı sürece.

Phonetix güvenlik görevlisi devriyesinden dönmüş ve ekrandaki davetsiz misafirleri yeni, görmüştü. Kısa bir süre sonra bir grup üniformalı Chicago polisinin tabancalarının kabzalarıyla kapıyı çaldıklarını fark etti.

Uzaktan kumandayla kapıyı açıp onları içeri aldı. "Ben de sizi arayacaktım, beyler," dedi. "Kubbede bir grup davetsiz misafir var. Ya tünel kazmışlar ya da öyle bir şey çünkü yanımdan geçmediler."

Tuvalet molası veren güvenlik görevlisi daha da çok şaşırdı. Çok ciddi ifadeli, çelik yelek giymiş iki adam kabine daldıklarında Herald Tribune'ün spor bölümünü yeni bitiriyordu.

"Kimlik?" diye homurdandı bir tanesi, göründüğü kadarıyla tam bir cümle kurmaya vakti yoktu.

Güvenlik görevlisi titreyen bir elle üstü kaplı kartını uzattı.

"Öyle kaim, bayım," diye önerdi diğer polis memuru. Bunu ikinci kez söylemeyecekti.

Juliet sütunun arkasından dikkatlice çıkıp SWAT timinin arasına katıldı. Silahını kaldırdı ve onlarla beraber bağırarak, anında grubun arasına kaynaştı. Saldırıları küçük bir sorunla kısa kesildi. Laboratuvara sadece tek bir giriş vardı. Asansör boşluğu.

İki memur, asansör kapısını levyelerle zorlayıp açtılar. "İşte bizim ikilemimiz," dedi biri. "Eğer elektriği kesersek, o zaman asansörü buraya çağıramayız. Eğer asansörü biz buraya çağırırsak o zaman davetsiz misafirlere haber vermiş oluruz."

Juliet omzuyla grubun önüne doğru kendine yol açtı. "Pardon, efendim. Bırakın kablolardan aşağı ineyim. Ben kapıları uçururum, siz de elektriği kesersiniz." Kumandan bunu düşünmedi bile. "Hayır. Çok tehlikeli. Davetsiz misafirlerin asansöre yüzlerce mermi atacak kadar zamanları olacaktır. Bu arada, sen de kimsin." Juliet kemerinden küçük bir kopça aldı. Onu asansörün teline taktı ve boşluğa atladı.

"Ben yeniyim," dedi, karanlıkta kaybolurken.

Laboratuvarda, Spiro ve adamları ekranlar karşısında hipnotize olmuşlardı. Foaly üst katlarda gerçekten olanların ekranlarda görünmesine izin vermişti.

"SWAT," dedi Pervasız. "Helikopterler. Ağır silahlar. Bu nasıl oldu?"

Spiro kendi alnını durmadan tokatlıyordu.

"Bir tuzak. Bütün her şey. Bir tuzak. Sanırım Mo Digence senin için çalışıyordu?"

"Evet. Bilmeseler bile Pex ve Cips de. Eğer ben önerseydim buraya asla gelmezdin."

"Ama nasıl? Bunu nasıl yaptın? Bu olası değil." Artemis ekranlara bir göz attı. "Besbelli ki olası. Beni Spiro İğnesinin kubbesinde bekleyeceğini biliyordum. Ondan sonra tek yapmam gereken seni kendi ortamından çıkarıp buraya çekmek için Phonetix'e olan nefretini kullanmaktı."

“Eğer benim başıma bir şey gelirse, senin de gelir.” “Yanlış. Ben hiç burada olmadım. Bu kamera kayıtları bunu ispat edecek.”

“Ama sen buradasın,” diye bağırdı Spiro, sinirleri dağılmıştı. Bütün vücudu titriyor ve dudaklarından saçılan tükürükler geniş bir eğri çiziyordu. “Ölü bedenin bunu ispat edecek. Baba silahını ver, Arno. Onu vuracağım.” Pervasız hayal kırıklığını saklayamadı ama ona söyleneni yaptı. Spiro titreyen elleriyle silahı doğrulttu. Pex ve Cips hızla yana kaçtılar. Patronlarının nişancılığı iyi değildi.

“Her şeyimi aldın,” diye bağırdı. “Her şeyi.”

Artemis tuhaf bir şekilde sakindi. “Anlamıyorsun, Jon. Bu aynı sana söylediğim gibi. Ben burada değilim.” Nefes almak için durdu. “Bir şey daha. Benim ismim hakkında haklıydın, Artemis. Londra’da Yunan av tanrıçasının anısına, genelde kız ismidir. Ama arada sırada avcılık yeteneği olan bir erkek ortaya çıkar ve bu ismi kullanma hakkını alır. Ben o erkeğim. Avcı Artemis. Senin avladım.”

Ve böyle der demez ortadan kayboldu.

Spiro İğnesinden Phonetix binasına kadar Holly Spiro ve adamlarının üzerinde uçmuştu. Juliet birkaç dakika önce telefonla arayıp halka açık turlar hakkında sorular sorduğunda binaya giriş iznini almıştı.

Juliet güvenlik görevlisi için en şirin sesini kullanmıştı.

“Hey, bayım, görünmez arkadaşımı da getirebilir miyim?”

“Tabii ki tatlım,” diye cevaplamıştı görevli. “Güvenlik battaniyeni de getir, eğer bu seni mutlu edecekse.”

Böylece içeri girmişlerdi.

Holly tavandan uçup Artemis’in aşağıdaki ilerleyişini takip etmişti. Çamur Çocuğun planı risklerle doluydu. Eğer Spiro onu İğnede vurmaya kalkarsa, o zaman her şey bitecekti.

Ama hayır, aynı Artemis’in önceden tahmin ettiği gibi, Spiro kendi çılgın deha pırıltısında güneşlenerek şeytani bir zevkle olabildiği kadar düşünmeyi tercih ediyordu. Ama tabii ki deha olan o değil Artemis’di. Çocuk operasyonu baştan sona bir orkestra şefi gibi yönetmişti. Pex ve Cips’i hipnotize etmek bile onun fikriydi. Phonetix’i istila fikrini sıkıca oturtmaları çok önemliydi.

Asansör kapısı açıldığında Holly hazırdı. Silahı doluydu ve hedefler seçilmişti. Ama harekete geçemedi. Sinyali bekledi.

Artemis işi gereksiz yere uzattı. Sonlarda da iyice melodramikleştirerek. Ve sonra, tam Holly emirleri umursamayıp ateş etmeye başlayacaktı ki söyledi.

“Ben o erkeğim. Avcı Artemis. Senin avladım.”

Avcı Artemis. Bu sinyaldi.

Holly kanat donanımının elle kontrol valfını kıstı ve alçalıp yerden bir metre yukarıda durdu. Artemis’i Aykemerine çekici bir kordonla bağladı, sonra onun önüne bir folyo tabaksı bıraktı. Odadaki herkes için çocuk kaybolmuş gibi göründü.

“Gidiyoruz,” dedi Holly ama Artemis onu duyamıyordu. Valfı açtı. Bir saniye içinde tavandan aşağı sarkan kablo ve borular arasında güvendeydiler.

Altlarında, Spiro aklını kaçırmıştı.

Spiro gözlerini kırpıştırdı. Çocuk kaybolmuştu! Öylesine birden yok olmuştu! Böyle bir şey olamazdı. O Jon Spiro’ydu. Hiç kimse Jon Spiro’yu alt edemezdi!

Pex ve Cips’e döndü, silahı vahşi bir şekilde sağa sola sallıyordu.

“Nerede?”

“Hı?” dedi korumalar, tam manasıyla aynı anda. Prova yapmamışlardı.

“Artemis Fowl nerede? Ona ne yaptınız?”

“Hiçbir şey, Bay Spiro. Biz burada öylesine durmuş omuz oyunu oynuyorduk.”

“Fowl onun için çalıştığınız söyledi. Bu yüzden onu bana teslim edin.”

Pex’in beyni bulanıyordu. Bu mikserde yiyecek karıştırma operasyonuna çok benziyordu.

“Dikkat edin, Bay Spiro silahlar tehlikelidir. Özellikle de ucunda delik olanlar.”

“Bu iş burada bitmedi, Artemis Fowl,” diye tavana doğru bağırdı Spiro. “Seni bulacağım. Ben asla teslim olmam. Jon Spiro olarak buna yemin ediyorum. Yemin ediyorum!”

Rasgele etrafa ateş etmeye başladı, ekranlarda, havalandırmalarda ve borularda delikler açtı. Bir tanesi hatta Artemis’in bir metre kadar yakınma geldi.

Pex ve Cips neler olduğundan pek emin değillerdi ama eğlenceye katılmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdiler. Kendi silahlarını çektiler ve laboratuvarda etrafa ateş etmeye başladılar.

Pervasız buna dahil olmadı. İşvereninin anlaşmasına iptal olmuş gözüyle bakıyordu. Spiro'nun buradan kurtulma şansı yoktu; artık her koyun kendi bacağından asılırdı. Duvarın metal paneline geldi ve elektrikli bir tornavidayla onu sökmeye başladı. Bir bölüm kaplamasından aşağı düştü, arkasında beş santimetrelik bir kablo boşluğu vardı, sonra saf beton. Kapana kısılmışlardı. Arkasında, asansör kapısının açılış sesi geldi.

Juliet asansör boşluğunda çömelmişti.

"Biz iyiyiz," dedi kulaklığından Holly. "Ama Spiro laboratuvarda etrafa ateş ediyor."

Juliet kaşlarını çattı. Şefi tehlikedeydi. "Neutrinoyla onları bayılt."

"Yapamam. Polis geldiğinde Spiro baygın olursa, bunun bir kumpas olduğunu iddia edebilir."

"Tamam. Ben içeri giriyorum."

"Olumsuz. SWAT'ı bekle."

"Hayır. Sen silahları hallet. Gerisini ben hallederim." Mulch, Juliet'e bir şişe cüce kaya cilası vermişti. Asansörün tavanına bir birikinti yapacak kadar döktü ve tavan tavadaki yağ gibi eridi. Juliet asansörün içine atladı. Ne olur ne olmaz Brunt asansöre birkaç mermi atmaya karar verir diye iyice çöktü.

"Üçte."

"Juliet."

"Üçte içeri giriyorum."

"Tamam."

Juliet kapı aç düğmesine uzandı. "Bir."

Holly, Neutrinosunu çekip siperliğin hedef bulma sistemine dört hedefini de kilitledi.

"İki." Şaşmamak için kalkanını kaldırdı, titreşimler nişanı bozacaktı. Birkaç saniye için Artemis'le beraber folyonun arkasında saklanması gerekecekti.

"Üç."

Juliet düğmeye bastı.

Holly dört el ateş etti.

Hareketini yapmak için Artemis'in bir dakikadan az zamanı vardı. Holly, Spiro ve adamlarını nişanlayıp silahsızlandırırken bir dakikadan az bir zaman. Koşullar hiç de ideal değildi; çığlıklar, silah sesleri ve genel

karmaşa. Ama yine de planının bu aşamasında en son adımı atmak için daha uygun bir zaman olabilir miydi ki? Bu çok önemli bir adımdı.

Holly ateş etmek için kalkanının kaldırdığı anda, Artemis C Küpün altındaki klavyeyi çekti ve yazmaya başladı. Birkaç saniyede Spiro’nun banka hesaplarını hackledi; Cayman'dan İngiliz Adasına kadar olan kurumlardaki otuz yedisinin de hepsini. Çeşitli hesaplara kilitlendi. Bütün gizli fonlara girebiliyordu.

Küp çabucak bütün fonların toplamını aldı: 2.8 trilyon Amerikan doları, buna özel kasalardakiler dahil değildi ki bunlar net 2.8 trilyon doları geçemezdi. Bu para Fowlların konumunu İrlanda’nın en zengin beş ailesinin içindeki yerine tekrar getirecekti.

Tam transferi gerçekleştirecekken Artemis babasının söylediklerini hatırladı. Ona Peri Halkı tarafından geri getirilen babasının...

"*...Ya sen, Arty? Bu yolculuğu benimle beraber yapacak mısın? Zamanı gelince sen de bir kahraman olma fırsatını değerlendirecek misin?...*”

Gerçekten milyarlarca dolara ihtiyacı var mıydı?

Tabii ki vardı, *aurum potestas est*. Altın güçtür.

Gerçekten mi? Bir kahraman olma fırsatını değerlendirecek misin? Bir fark yaratmak için?

Yüksek sesle inleyemediği için Artemis gözlerini yukarı dikip dişlerini gıcırdattı. Şey, eğer bir kahraman olacaksa, iyi maaş alan bir kahraman olmalıydı, hemen 2.8 trilyondan bulma payı yüzde onu düştü, sonra geri kalanı Uluslararası Af Örgütüne yolladı. Daha sonra zayıf düşme ihtimaline karşı transferi geri çevrilemez hale soktu.

Artemis’in işi henüz bitmemişti. Yapması gereken bir iyi görev daha vardı. Bu maceranın başarısı Foaly’nin Artemis’in onun sistemini hack etmesini fark edemeyecek kadar gösteriye dalmış olmasına bağlıydı.

LEP sitesine girdi ve kod kırıcıyı bir şifreyi çözmeye yönlendirdi. Bu süreç her karakter için on kıymetli saniye sürdü ama kısa bir süre sonra LEP’in mikro-sitelerinde dolaşıyordu. Artemis Suç Dosyalarında ona gerekeni buldu. Mulch Diggums’un tutuklanma kayıtlarının tamamını. Oradan, elektronik izi Mulch’un ikametgahına yollanan asıl arama evrakına geri takip etmek kolay bir işti. Artemis emrin okunma tarihini Mulch’un tutuklanma günün ertesi gününe değiştirdi. Bu, bütün tutuklanmaların ve

mahkumiyetlerin olmadığını manasına geliyordu. İyi bir avukat onu bir saniye hapishaneden çıkarırdı.

“Seninle işim henüz bitmedi, Mulch Diggums,” diye fısıldadı bağlantıyı kesip Küpü Holly’nin kemerine bağlarken.

Juliet kapıdan o kadar hızlı çıktı ki kol ve bacakları hayal meyal görünüyordu. Yeşim taşı halka arkasından bir misinanın ucundaki yem gibi geliyordu.”

Kâhya’nın asla böyle bir olasılığı denemeye kalkmayacağını biliyordu. Onun, mükemmel kullanışlı, güvenli bir planı olurdu. Bundan dolayı onun mavi elması vardı ve Juliet’in yoktu. Şey, belki de Juliet bir dövme istememişti. Belki de o kendine ait bir yaşam istemişti.

Juliet çabucak durumu değerlendirdi. Holly’in iyi nişan almıştı. İki goril kavrulmuş ellerini ovuyor, Spiro da şımarık bir çocuk gibi olduğu yerde zıplıyordu. Sadece Pervasız yerde, silahını arıyordu..

Koruma elleri ve dizleri üzerinde olmasına rağmen, hâlâ neredeyse Juliet’le aynı göz hizasındaydı.

“Ayağa kalkmak için bana bir şans vermeyecek misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Juliet, yeşim halkasını Golyat’ı öldüren taş gibi havada çeviriyordu. Halka Brunt’un burun kemerine çarpıp onu kırdı ve onu birkaç dakikalığına etkili bir şekilde devre dışı bıraktı. Chicago Polisinin boşluktan inmesi için daha çok zamanı vardı.

Artık Pervasız oyun dışıydı. Juliet bir tatmin duygusu bekledi ama bütün hissettiği tek şey üzüntüydü. Vahşette hiçbir zevk yoktu.

Pex ve Cips kendilerini bir şeyler yapmak zorunda hissettiler. Belki bu kızı etkisiz hale getirmek Bay Spiro’dan ikramiye kazanmalarını sağlayabilirdi. Yumruklar sıkılmış bir vaziyette Juliet’in etrafını çevirdiler.

Juliet onlara parmağın salladı. “Özür dilerim, çocuklar. Uyumanız gerekiyor.”

Korumalar onu umursamayıp çemberi daralttılar.

“Size uyuyun dedim.”

Hâlâ bir karşılık yoktu.

“Onlar için hipnotize ederken kullandığım kelimelerin aynısını kullanman gerekiyor,” dedi Holly, kulağında.

Juliet iç çekti. “Eğer öyle yapmam gerekiyorsa. Tamam, Baylar; Barney uyumanız gerekiyor diyor.”

Pex ve Cips daha yere düşmeden horlamaya başlamışlardı.

Ortada sadece Spiro kalmıştı ve o da tehdit olabilecek anlamsız şeyler saçmalıyordu. SWAT timi onu kelepçelerken hâlâ saçmalamaya devam ediyordu.

“Seninle merkezde konuşacağım,” dedi sertçe Juliet’e SWAT yüzbaşısı. “Arkadaşların ve kendin için bir tehlikesin.”

“Emredersiniz, efendim,” dedi pişmanca Juliet. “Bana ne olduğunu bilmiyorum, efendim.”

Yukarı doğru baktı. Hafif bir pus, asansör boşluğuna doğru gidiyormuş gibi görünüyordu. Şefi güvendeydi.

Holly silahını kılıfına koyup kalkanını çalıştırdı.

“Gitme zamanı geldi,” dedi.

Holly folyoyu Artemis’e sarıp kol ve bacaklarını görünmeyecek şekilde iyice kontrol etti. Asansör boşken gitmeleri gerekliydi. Adli ekip ve gazeteciler buraya geldi mi, havadaki en ufak bir pırıltı bile bir filmde çıkabilirdi.

Odanın diğer tarafına doğru uçarlarken, Spiro laboratuvardan çıkarılıyordu. En sonunda sakinleşmeyi becermişti.

“Bu bir tuzak,” diye en masum sesiyle iddia etti. “Avukatlarım sizi param parça edecekler.”

Onun kulağının dibinden geçerlerken Artemis dayanamayıp konuştu.

“Elveda, Jon,” diye fısıldadı. “Dahi bir çocuğa bir daha asla bulaşma.”

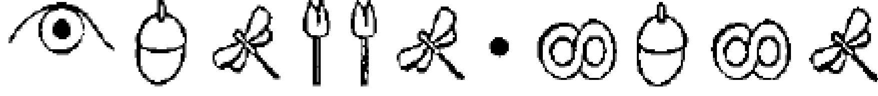
Spiro deli bir kurt gibi tavana uludu.

Mulch, Phonetix laboratuvarının önündeki caddenin karşısında bekliyor, kamyonete Grand Prix sürücüsü gibi gaz veriyordu. Direksiyonun arkasında bir portakal sandığının üstüne oturmuştu, ayağına bağlanmış kısa bir kalas vardı. Kalasın diğer ucu gaz pedalının üstüne bantlanmıştı.

Juliet sistemi sinirlice inceledi. “Fren kullanma ihtiyacına karşı o ayağını çözmen gerekmiyor mu?”

"Fren mi?” diye güldü Mulch. “Niye fren kullanayım ki? Burada ehliyet sınavına girmiyorum ki?”

Kamyonetin arkasında, Artemis ve Holly aynı anda emniyet kemerlerine uzandılar.

BÖLÜM XI: GÖRÜNMEZ ADAM

FOWL MALİKÂNESİ

İRLANDA'YA önemli bir olay olmadan ulaştılar. Ama Mulch, Holly'nin gözaltından on beş kez kaçmaya çalıştı. Bunlara bir keresinde Lear Jet'te tuvalette bir paraşüt ve cüce kaya cilası olduğunu keşfettiği de dahildi. Ondan sonra Holly onun gözünden uzaklaşmasına izin vermedi.

Kâhya onları Fowl Malikânesinin ön kapısında bekliyordu.

"Hoş geldiniz. Herkesi sağlam gördüğüme sevindim. Şimdi benim gitmem gerekiyor."

Artemis elini onun koluna koydu.

"Eski dostum. Sen bir yere gidebilecek durumda değildin."

Kâhya kararlıydı. "Son bir görev, Artemis. Başka seçeneğim yok. Zaten ağırlık çalışmaya başladım. Kendimi çok daha hazır hissediyorum."

"Pervasız mı?"

"Evet."

"Ama o hapishanede," diye itiraz etti Juliet.

Kâhya kafasını iki yana salladı. "Artık değil."

Artemis korumasının yolundan döndürülemeyeceğini görebiliyordu.

"En azından yanma Holly'yi al. Yardımı olabilir." Kâhya elfe göz kırptı. "Ben de buna güveniyordum."

Chicago polisi Pervasız Arno'yu birkaç memurla beraber bir kamyonete koymuştu. Suçlu kelepçeli ve zincirli olduğu için iki kişinin yeterli olacağını görüşüne varmışlardı. Kamyoneti Chicago'nun altı mil güneyinde, memurlar kelepçelenmiş ve sanıktan hiçbir iz yokken bulduklarında bu fikri yeniden gözden geçirdiler. Çavuş Iggy Lebowski'nin raporundan alıntılar: "*Adam o kelepçeleri sanki kâğıttan bir zincirmiş gibi koparttı. Üzerimize buharlı bir tren gibi geldi. En ufak bir şansımız bile olmadı.*"

Ama Pervasız Arno temiz bir şekilde kaçamamıştı. Gururu Spiro İğnesinde çok kötü yaralanmıştı. Aşağılanma haberinin kısa zamanda koruma dünyasında yayılacağım biliyordu. Domuz Göbek LaRue daha

sonraları Paralı Asker web sitesinde böyle yazacaktı. “Uyanık bir velet Arno’nun işini gördü.” Pervasız sıkı heriflerle dolu bir yere ne zaman girse duyacağı kahkahalarla karşılaşacağından acı bir şekilde haberdardı; tabii ki Artemis Fowl’dan bu hakaretin intikamını almadığı sürece.

Koruma, Spiro’nun adresini Chicago polisine vermeden önce sadece dakikaları olduğunu biliyordu, bu yüzden birkaç yedek protezini aldı ve O’Hare Uluslararası Havaalanına yollandı.

Pervasız otoritelerin Spiro’yla ortak kredi kartını henüz dondurmadığını fark edince sevindi. Londra Heatrow’a. British Airways Concorde’la bir inci sınıf bir bilet almak için onu kullandı. Oradan Rosslare feribotuyla İrlanda’ya girebilirdi. Leprechaunlar ülkesini ziyaret eden beş yüz turistten biri olacaktı.

Bu çok fazla karışık bir plan değildi ve bir şey olmasaydı işe yarayacaktı: Heatrow’daki pasaport memuru Sid Commons’du, Kâhya’yla Monte Carlo’da beraber korumalık yapan şu eski Yeşil Bere. Pervasız’ın ağzını açmasıyla beraber Commons’un kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Önündeki beyefendi, Kâhya’nın ona faksladığı tanıma birebir uyuyordu. Ta acayip dişlerine kadar. Mavi yağ ve su, eğer rahatsız olmazsanız. Commons masanın altındaki bir düğmeye bastı ve birkaç saniye içinde bir tim güvenlik görevlisi Pervasızı pasaportundan kurtarıp nezarete aldılar.

Tutuklu kilit altına alınır alınmaz güvenli şefi cep telefonunu çıkardı. Uluslararası bir numara çevirdi. İki kez çaldı.

“Fowl Malikânesi.”

“Kâhya? Ben Sid Commons, Heatrow’dayım. Buraya ilgilenebileceğin bir adam geldi. Komik dişleri, boyun dövmesi, Yeni Zelanda aksam var. Dedektif Justin Barre birkaç gün önce Scotland Yard’dan tanımını yollamıştı; onu tanımlayabileceğini söyledi.”

“O hâlâ yanınızda mı?” diye sordu Kâhya.

“Evet. Geçici hücrelerimizden birinde duruyor. Şu anda onunla ilgili bir araştırma yapıyorlar.”

“O iş ne kadar sürer?”

“En fazla birkaç saat. Eğer söylediğin profesyonel o ise bilgisayardan hiçbir şey çıkmayabilir. Onu Scotland Yard’a teslim etmemiz için bir itirafa ihtiyacımız var.”

“Otuz dakika sonra Geliş salonundaki Gidiş tabelasının altında buluşacağız,” dedi Kâhya, bağlantıyı keserek.

Sid Commons cep telefonuna bakakaldı. Kâhya İrlanda’dan buraya otuz dakikada nasıl gelebilirdi? Sid’in bildiği tek şey Kâhya’nın onun hayatını Monte Carlo’da bir düzine defa kurtarmış olmasıydı ve şimdi borcun geri ödenme zamanı gelmişti.

Otuz iki dakika sonra, Kâhya, Geliş salonunda gözüktü.

Sid Commons el sıkışırlarken onu baştan aşağı inceledi.

“Farklı görünüyorsun. Daha yaşlı.”

“Savaşlar beni yıpratıyor,” dedi Kâhya, inip kalkan göğsüne bir avucunu koyarak. “Sanırım, emeklilik zamanı geldi.”

“Buraya nasıl geldiğini sormamın bir anlamı var mı?”

Kâhya kravatını düzeltti. “Yok. Bilmesen daha iyi olur.”

“Anladım.”

“Adamımız nerede?”

Commons, onu turist güruhlarını ve taksi şoförlerinin arasından geçirip binanın arkasına götürdü.

“Buradan gidiliyor. Silahlı değilsin, değil mi? Dost olduğumuzu biliyorum ama burada ateşli silaha izin veremem.”

Kâhya ceketini iyice açtı. “Bana güven. Kuralları biliyorum.”

Güvenlik asansöründen iki kat yukarı çıktılar ve millerce uzunluktaymış gibi gelen loş ışıklı bir koridoru takip ettiler.

“İşte geldik,” dedi en sonunda Sid, cam bir dikdörtgeni işaret ederek. “Orada.”

Cam aslında iki taraflı bir aynaydı. Kâhya, Pervasız Arno’nun bir masada oturup, parmaklarının formika kaplamada sabırsızca trampet çaldığını görebiliyordu.

“O mu? Knightsbridge’de seni vuran adam o mu?” Kâhya başıyla onayladı. Bu kesinlikle oydu. Aynı uyuşuk ifade. Tetiği çeken aynı eller.

“Olumlu tanıma hiç yoktan iyi bir şeydir ama senin söylediğin pek anlamlı değil, doğrusunu söylemek gerekirse hiç de vurulmuşa benzemiyorsun.”

Kâhya elini arkadaşının omzuna koydu. “Bence-” Commons onun bitirmesine bile izin vermedi. “Hayır. Oraya giremezsin. Kesinlikle olmaz. Kesinlikle işimden olurum ve zaten ona itiraf ettirsen bile asla mahkemede bir işe yaramaz.”

Kâhya başıyla onayladı. “Anladım. Burada kalmamın bir mahsuru var mı? Bu işin sonunun nereye varacağını görmek istiyorum.”

Commons coşkuyla kabul etti, Kâhya’nın onun zorlamamasından rahatlamıştı.

“Sorun yok. İstediğin kadar burada kal. Ama sana bir ziyaretçi kartı almam lazım.” Koridorda uzun adımlarla gitti ve geri döndü.

“İçeri girme, Kâhya. Eğer girersen onu sonsuza kadar kaybederiz. Zaten her yer kamera dolu.”

Kâhya güven verici bir şekilde gülümsedi. Bu sık yapmadığı bir şeydi.

“Merak etme, Sid. Beni o odada görmeyeceksin.” Commons iç çekti. “İyi. Harika. Bazen gözünde o bakış olduğunda...”

“Artık farklı bir adamım. Daha olgunlaşmış.” Commons güldü. “Zamanı gelmişti.”

Köşeyi döndü, kıkırdamaları havada çınlıyordu. O gider gitmez Holly, Kâhya’nın bacağının yanında kalkanını kaldırdı.

“Kameralar?” diye ağzının kenarından fısıldadı koruma.

“İyon ışınları kontrol ettim. Burada görünmüyorum.” Sırt çantasından bir kamuflaj folyosu çıkarıp yere serdi.

Sonra bir filmi bir kabloya sarıp hücrenin dış duvarına yapıştırdı.

“Tamam,” dedi, kulağında Foaly’nin sesini dinleyerek. “İçeri girdik. Foaly kameradaki görüntülerimizi sildi. Artık kamera ve mikrofonlar bize ulaşamazlar. Ne yapacağını biliyor musun?”

Kâhya başıyla onayladı. Bunu daha önce çalışmıştı ama Holly bir asker olarak ikinci kez kontrol etmek istemişti.

“Tekrar kalkanımı kaldırıyorum. Harekete geçmek için bana bir saniye ver, sonra folyoyu ört ve yapacaklarını yap. Sana en fazla iki dakika veriyorum, arkadaşın dönmeden. Ondan sonra kendi başınasın.

“Anlaşıldı.”

“İyi şanslar,” dedi Holly, görünen tayftan titrek ışıkla parıldayarak çıktı.

Kâhya bir saniye bekledi, sonra sola iki adım attı. Folyoyu aldı ve üzerine örttü. Sıradan geçen biri için artık görünmezdi. Ama koridorda yoluna çıkan bir olursa, korumanın cüssesinin bir parçası folyonun altından çıkabilirdi. Hücrenin kapısındaki kilidi açtı ve içeri girdi.

Pervasız Arno aşırı derecede endişeli değildi. Bu pek bir şey değildi. Tanrı aşkına yeni, takma dişlerinden dolayı burada ne kadar tutulabilirdi ki?

Daha fazla olmayacağı kesindi. Belki İngiliz hükümetine travmadan dolayı dava açabilir ve emekli olup Yeni Zelanda'daya gidebilirdi.

Kapı otuz santimetre açıldı, sonra tekrar kapandı. Pervasız iç çekti. Bu eski bir sorgucu numarasıydı. Mahpusu birkaç saat terlet, sonra kapıyı açıp yardımın yolda olduğunu düşünmesini sağla. İçeri hiç kimse girmediğinde mahpus büyük bir depresyona girecektir. Bu çözülme noktasına en yakın andı.

"Pervasız Arno," dedi nereden geldiği belli olmayan bir ses.

Pervasız parmaklarıyla trampet çalmayı bıraktı ve doğruldu.

"Bu da ne?" diye dudak büktü. "Burada hoparlör mü var? Bu acemice, beyler. Gerçekten acemice."

"Senin için geldim," dedi bir ses. "Skoru eşitlemek için geldim."

Pervasız Arno bu sesi taşıyordu. Chicago'dan beri bunun düşünü görüyordu; İrlandalı veledin Kâhya'nın geri geleceği hakkında onu uyardığından beri. Tamam, bu saçmaydı; hayalet diye bir şey yoktu. Ama Artemis Fowl'un bakışlarında size söylediği her şeye inanmanızı sağlayan bir şey vardı.

"Kâhya? Bu sen misin?"

"Ah," dedi ses. "Beni hatırladın."

Arno derin bir nefes aldı; ürperten bir nefes. Kendini toparladı.

"Burada ne olduğunu bilmiyorum ama bunu yemeyeceğim. Ne yani? Şimdi ağlamam mı gerekiyor, hani sesi benim... benim tanıdığım birine benzeyen birini buldunuz diye?"

"Burada oyun yok, Arno. Ben buradayım."

"Tabii. Eğer buradaysan niçin seni göremiyorum?" "Beni göremediğini mi söylemek istiyorsun, Arno? Yakından bak."

Pervasız hücrede dik bakışlarını çılgın gibi bir oraya bir buraya dikti. Bundan emindi. Ama odanın köşesinde, havada yüzen bir aynaya benzeyen, ışığı büküyormuş gibi görünen bir yama vardı.

"Ah, işte beni buldun."

"Ben hiçbir şey bulmadım," dedi Pervasız, titreyerek. "Gördüğüm şey sadece bir ısı bulanıklığı. Belki havalandırmadan falan geliyordur."

"Ya, öyle mi?" dedi Kâhya, folyoyu atarak. Ama bu, Pervasız'a boşluktan ortaya çıkmış gibi göründü. Koruma aniden ayağa kalkınca iskemlesi duvara çarptı.

"Ah, Tanrım. Ne yapıyorsun?"

Kâhya dizlerini hafifçe kırdı. Aksiyona hazırdı. Artık yaşlı ve yavaş olduğu gerçekti. Ama peri büyüsü harekete geçme zamanını arttırmıştı ve Pervasızdan çok daha fazla deneyimi vardı. Juliet onun yerine bu işi halletmekten çok hoşlanırdı ama bazı şeyleri kişisel olarak bitirmeniz gerekirdi.

"Ben senin rehberinim, Arno. Seni eve götürmeye geldim. Orada seni görmeyi bekleyen birçok kişi var."

"E-e-ev mi?" diye kekeledi Pervasız. "Evle ne demek istiyorsun?"

Kâhya bir adım ileri çıktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Arno. Ev. Her zaman yönlendiğin yer. Birçok kişiyi yolladığın yer. Ben de dahil olmak üzere."

Pervasız titreyen parmağını uzattı. "Benden uzun dur. Seni bir kere öldürdüm, bunu tekrar yapabilirim." Kâhya güldü. Bu hoş bir ses değildi. "İşte orada hatalısın, Arno. Ben tekrar öldürüleni em. Zaten, ölüm de o kadar önemli bir şey değil, ardından gelenle kıyaslandığında."

"Ardından gelen..."

"Cehennem denen bir şey var, Arno," dedi Kâhya. "Onu gördüm ve bana inanki sen de göreceksin."

Pervasız tamamen ikna olmuştu; çünkü Kâhya birdenbire ortada belirmişti.

"Bilmiyordum," diye hıçkırdı. "Ona inanmadım. Ben olsam sana asla ateş etmezdim, Kâhya. Ben Spiro'nun emirlerine itaat ediyordum. Onun emri verdiğini duydun. Ben sadece metal adamdım; tek yaptığım buydu." Kâhya bir elini onun omzuna koydu. "Sana inanıyorum, Arno. Sen sadece emirlere itaat ettin."

"Doğru."

"Ama bu yeterli değil. Vicdanını temizlemen gerekiyor. Eğer temizlemezsen seni yanımda götürmem gerekecek."

Pervasız'ın gözleri yaşlardan kıpkırmızı olmuştu. "Nasıl?" diye yalvardı. "Bunu nasıl yapabilirim?"

"Günahlarım otoritelere itiraf et. Hiçbir şeyi atlama yoksa geri geleceğim."

Pervasız hevesle başıyla onayladı. Hapishane diğer seçenekten daha iyiydi.

"Unutma, seni izliyor olacağım. Bu kendini kurtarma şansın. Eğer kullanamazsan, geri geleceğim."

Pervasız’ın dişleri açık ağzından fırlayıp yerde yuvarlandı.

Kâhya folyoyu alıp kendini tamamen gizledi.

“Bu işi hemen hallet yoksa karşılığını cehennemde ödeyeceksin.”

Kâhya koridora çıkıp folyoyu ceketinin içine sakladı. Birkaç saniye sonra Sid Commons bir güvenlik kartıyla geldi.

Pervasız Arno’un hücresinde ayakta donup kalmış görüntüsünü fark etti.

“Ne yaptın, Kâhya?” dedi.

“Hey, ben bir şey yapmadım. Kamera kayıtlarını kontrol et. Birden çıldırıp havayla konuşmaya başladı. Bağırarak itiraf etmek istediğini söylüyor.”

“İtiraf etmek mi istiyor? O kadar mı?”

“Bunun tuhaf geldiğini biliyorum ama olanlar bunlar. Eğer senin yerinde olsaydım, Scotland Yard’dan Justin Barre’yi arardım. İçimde Pervasız’ın ifadesinin birçok önemli davayı açıklığa kavuşturabileceği gibi bir his var.”

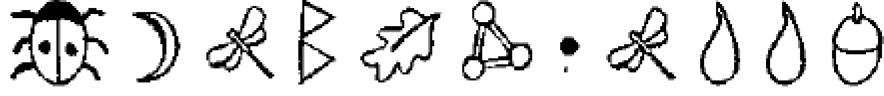
Commons şüpheli bir şekilde gözlerini kısarak ona baktı. “Niye içimde bana söylediklerinden daha fazlasını bildiğine dair bir his var acaba?”

“Beni araştır,” dedi Kâhya. “Ama hisler delil değildir ve kamera kayıtların o odaya asla adım atmadığımı ispat edecektir.”

“Gerçekten bunu göstereceklerinden emin misin?”

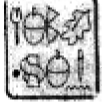
Kâhya, Sid Commons’un üstünde titreyen havaya bir göz attı.

“Eminim,” dedi.

BÖLÜM XII: HAFIZA SİLME

FOWL MALİKÂNESİ

HEATHROW'DAN geri dönüş, Gal tepelerinin üstündeki doğu rüzgârları ve bazı güçlü türbülanslardan dolayı bir saatten fazla sürdü. Holly ve Kâhya en sonunda Fowl Malikânesine indiklerinde LEP hafıza silme ekipmanını gece karanlığında ortaya yığmakla meşguldü.

Kâhya Aykemeriyle bağlantısını kesip bir huş ağacının gövdesine yaslandı.

"İyi misin?" diye sordu Holly.

"İyiyim," diye karşılık verdi koruma, göğsüne mesaj yaparak. "Bunun nedeni şu Kevlar dokusu. Küçük kalibreli bir silahla vurulursanız işe yarıyor ama nefesimi berbat ediyor."

Holly mekanik kanatlarını gizledi. "Artık sakin bir yaşantın olacak."

Kâhya bir LEP pilotunun mekiğini çifte garaja sokarken Bentley'in tamponuna vurduğunu fark etti.

"Sakin bir yaşam mı?" diye mırıldandı, garaja doğru giderken. "Keşke."

Kâhya pixie pilotu korkutmayı bitirdikten sonra çalışma odasına geldi. Artemis ve Juliet onu bekliyorlardı. Juliet abisini o kadar sıkı kucakladı ki ciğerlerindeki hava sıkıştı.

"Ben iyiyim, ufaklık. Periler öyle şeyler yaptılar ki yüz yaşını rahat geçerim. Hâlâ buralarda olup sana göz kulak olacağım."

Artemis'in aklı işlerdeydi. "Nasıl gitti, Kâhya?"

Kâhya havalandırmanın arkasındaki duvar kasasım açtı.

"Oldukça iyi. Listedeki her şeyi yaptım."

"Ya gümrük işi?"

Kâhya yeşil çuha kaplı masanın üstüne altı küçük şişe koydu.

"Limerick'deki adamım talimatlarını son harfine kadar uyguladı. Bu işte geçirdiği bu kadar yıla rağmen böyle hiçbir şey yapmamış. Paslanmayı engelleyen özel bir karışım içindeler. Tabakalar o kadar ince ki havayla temas eder etmez hemen okside olmaya başlayacaklar;[1] bu yüzden son ana kadar onları içine sokmamamızı tavsiye ederim."

“Harika. Bütün olasılıklarda, bunlara ihtiyacı olan tek kişi ben olacağım ama ne olur ne olmaz diye hepsini içeri koyalım.”

Kâhya altın parayı deri sırımından tuttu. “Günlüğünü ve peri günlüklerini bir mini lazer diske kaydettim, sonra bir tabaka altın kapladım. Korkarım, yakından incelemeye dayanamaz ama erimiş altın diskin üstündeki bilgiyi yok edecektir.”

Artemis sırımı boynuna bağladı. “Öyle olması gerekiyor. Sahte izleri bıraktın mı?”

“Evet. Henüz alınmamış bir e-posta yolladım ve internet birkaç megabaytlık bir hafıza kiraladım. Bir zaman kapsülünün labirentte gömülmesi için izin de aldım.”

Artemis başıyla onayladı. “İyi. Ben bunu düşünmemiştim.”

Kâhya bu iltifatı kabul etti ama inanmadı. Artemis her şeyi düşünürdü.

Juliet ilk kez konuştu. “Biliyor musun, Artemis. Belki de bu anıları unutmak daha iyi olacaktır. Perileri biraz rahat bırak.”

“Bu anılar benim kimliğimin bir parçası,” diye karşılık verdi Artemis.

Masanın üzerindeki küçük şişeleri inceledi ve iki tanesini seçti.

“Şimdi, millet, bunları içine koyma zamanı geldi. Peri Halkının hafızalarımızı silmeye hevesli olduğundan eminim.”

Foaly’nin teknik ekibi, karmaşık elektrot ve fıber-optik kablo yığınlarını yayarak konferans salonunda hazırlanmışlardı. Her kablo, beyin dalgalarını asıl ikili bilgi tabanına çevirecek plazma ekranlara bağlıydı. Meslektaşların deyişiyle, Foaly insanların hafızasını bir kitap gibi okuyabilir ve orada olmaması gereken şeyleri çıkarabilirdi. Bütün işlemin en inanılmaz bölümü insan beyninin boş yerleri doldurmak için alternatif anılar üretecek olmasıydı.

“Bir sahra donanımıyla hafıza silme yapabiliriz,” diye açıkladı Foaly, hastalar toplandığında. “Ama sahra donanımları sadece sınırsız silmelerdir. Son altı ayda olan her şeyi silerler. Duygusal gelişmenizde ciddi karışmalar olabilir, IQ’dan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden, laboratuvar donanımını kullanmamız ve Peri Halkına ait olan anılarınızı silmek daha iyi olacaktır. Tabii ki perilerle geçirdiğiniz günleri tamamen silmemiz gerekiyor. Orada işi şansa bırakamayız.”

Artemis, Kâhya ve Juliet masanın etrafına oturmuşlardı. Teknisyen gnomelar insanların şakaklarını dezenfektanlarla silmişlerdi.

“Bir şey düşündüm,” dedi Kâhya.

“Dur söyleme,” diye araya girdi sentor. “Şu yaş hikâyesi, değil mi?”

Kâhya başıyla onayladı. “Birçok kişi beni kırk yaşında biliyor. Onların hepsinin hafızasını temizleyemezsin.” “Biz senden çok ilerideyiz, Kâhya. Sen baygınken yüzüne lazerle ameliyat edeceğiz. Ölü derilerin bir kısmından kurtulacaksın. Kırışıklıkları düzeltmek için alnına Dewer iğnesi yapacak bir plastik cerrah bile getirdik. “Dewer?”

“Yağ,” diye açıkladı sentor. “Bir yerden alıp diğer yere enjekte ediyoruz.”

Kâhya bu fikirden pek hoşlanmamıştı. “Bu yağ. Arkamdan gelmiyor, değil mi?”

Foaly’nin ali ayağına dolaştı. “Şey, senin arkandan gelmiyor.”

“Açıkla.”

“Araştırmalar bütün peri ırkları arasında en uzun yaşama sahip olanların cüceler olduğunu gösterdi. Poll Dyne’de bir madencinin iki bin yaşını geçtiği ileri sürülüyor. “Cüce kıçı gibi düz” deyimini hiç duymadınız mı?” Kâhya kafasına bir elektrot takmaya kalkan bir teknisyeni tokatlayarak uzaklaştırdı.

“Sen bana bir cücenin arkasından alman bu yağın kafama enjekte edileceğini mi söylüyorsun?”

Foaly omuz silkti. “Gençliğin bedeli. Batı kıyısında Dewer tedavisi için bir servet ödeyecek pixiler var.” Kâhya gıcırdattığı dişlerinin arasından konuştu. “Ben bir pixie değilim.”

“Yanımızda gelecekte çıkacak bütün kıllarını boyayacak bir jöle de getirdik. Ve de göğsündeki hücre bozunmasını örtmek için biraz pigment boyası,” diye hızla devam etti sentor. “Kendine geldiğinde içerisi yaşlı olsa bile dışarısı genç gözükecek.”

“Zekice,” dedi Artemis. “Bu kadarını bekliyordum.” Holly arkasında Mulch ile içeri girdi. Cücenin kelepçeleri vardı ve kendisi için çok üzgünmüş gibi görünüyordu.

“Bu gerçekten gerekli mi?” diye sızlandı. “Bütün bu beraber yaşadıklarımızdan sonra?”

“Tehlikede olan benim rozetim,” diye sertçe karşılık verdi Holly. “Kumandan ya seninle geri dönmemi ya da hiç dönmememi söyledi.”

“Ne yapmam gerekiyor? Yağ bağışında bulunan benim, değil mi?”

Kâhya gözlerini tavana dikti. “Lütfen, olamaz.”

Juliet kıkırdadı. “Merak etme, Dom. Bu konuda tek bir şey bile hatırlamayacaksın.”

“Beni bayıltın,” dedi Kâhya. “Çabuk.”

“Rica ederim önemli değil,” diye homurdandı Mulch, arkasını ovmaya çalışarak.

Holly cücenin kelepçelerini çözdü ama yakalama mesafesinde kaldı.

“Mulch hoşça kal demek istedi, bu yüzden buradayız.” Holly, Mulch’u omzuyla dürttü. “Hoşça kal de.” Juliet göz kırptı. “Hoşça kal, Kokuşmuş.”

“Elveda, Pis Kokulu.”

“Yanlışlıkla beton duvar çiğnemeye kalkma.”

“Böyle şeyleri gülünç bulmuyorum,” dedi Mulch, acılı bir ifadeyle.

“Kim bilir. Belki birbirimizi tekrar görürüz.”

Mulch, hard disklerini çalıştırmaya başlayan teknisyenlere başıyla işaret etti.

“Eğer karşılaşırsak bunlar sayesinde ilk kez olacak.”

Kâhya cücenin seviyesine diz çöktü.

“Kendine dikkat et, küçük dost. Goblinlerden uzak dur.” Mulch’un tüyleri ürperdi. “Bana bunu söylemen gerekmiyor.”

Bir LEP memurunun diktiği perde ekranda Yarbay Root’un yüzü belirdi.

“Belki ikiniz evlenmek istersiniz?” diye bağırdı. “Bütün bu duygusal ortamın nedenini anlamıyorum. On dikkat içinde bu suçlunun ismini bile hatırlamayacaksınız!”

“Kumandan hatta,” dedi bir teknisyen.

Mulch ekrana takılmış düğme kameraya dik dik baktı. “Julius, lütfen. Bütün bu insanların hayatlarım bana borçlu olduklarını görmüyor musun? Bu onlar için duygusal bir an.”

Root’un pembemsi ten rengi bu zayıf karşılıktan dolayı daha da koyulaştı.

“Sizin dokunaklı anlarınız benim pek umurumda değil. Ben silme işleminin düzgün gittiğinden emin olmak için buradayım. Eğer dostumuz Fowl’u tanıyorsam, kolunun yeninde gizlediği birkaç üçkâğıdı vardır.”

“Gerçekten, Yarbay,” dedi Artemis. “Böyle bir şüphe insanı yaralıyor.”

Ama İrlandalı çocuk sırıtışını bastıramadı. Kalan anıları canlandırmak için bir şeyler gizlediğini herkes biliyordu. Onları bulmak LEP’in işiydi. Bu onların son sınavları olacaktı.

Artemis ayağa kalktı ve Mulch Diggums'a yaklaştı. "Mulch. Bütün Peri Halkı içinde en çok seni özleyeceğim. Beraberce müthiş bir gelecek yaratabilirdik." Mulch neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Doğru. Senin beynin ve benim özel yeteneklerim." "Ortak ahlak eksikliğinden bahsetmeye bile gerek yok," diye sokuşturdu Holly.

Artemis samimi görünmek için elinden geleni yaptı. Bu, planın bir sonraki aşaması için hayati bir önem taşıyordu.

"Mulch, Antonelli ailesine ihanet ederek yaşamını riske attığını biliyorum, bu yüzden sana bir şey vermek isterim."

Mulch'un hayal gücü tröst tahvilleri ve offshore hesaplarla dolup taştı.

"Gerek yok. Gerçekten. Ne kadar müthiş cesur ve ölümcül tehlikede olmuş olsam da."

"Kesinlikle," dedi Artemis, boynundaki altın madalyonu boynundan çözerken. "Bunun fazla bir şey olmadığını biliyorum ama benim için çok anlamı var. Onun bende kalmasını istiyordum ama birkaç dakika sonrada benim için hiçbir manasının olmayacağını fark ettim. Onun sana vermek istiyorum; sanırım Holly de öyle istiyordur. Maceralarımızın bir anısı."

"Hey," dedi Mulch, madalyonu tartarak. "Altın. Harika. Oradaki bankaya gerçekten girmişsin, Artemis."

Artemis cücenin elini yakaladı. "Her zaman para o kadar önemli değildir, Mulch."

Root daha fazla görmek için boynunu eğiyordu. "O da ne? Suçluya ne verdi?"

Holly madalyonu çekip aldı.

"Sadece bir altın para, Yarbay. Onu Artemis'e ben vermiştim."

Foaly küçük metale bir göz attı. "Aslında bu keskin kenarıyla iki koku solucanını öldürebilir. Bu madalyon kalan bazı anıları canlandırabilir. Pek olasılığı değil ama olabilir."

"Ya diğer koku solucanı?"

"Mulch sadece hapishanede bakacak bir şey alıyor." Root bunu birkaç saniye düşündü.

"Tamam. Onda kalabilir. Şimdi suçluyu mekiğe bindirin ve şu işe başlayalım. On dakika sonra bir Meclis toplantım var."

Holly, Mulch'u dışarı çıkardı ve Artemis cücenin gidişini görmekten gerçekten üzüldüğünü fark etti. Ama ondan da önemlisi arkadaşlıklarının anısının sonsuza kadar kaybolacak olmasına üzülüyordu.

Teknisyenler bir hayvan ölüsünün üstündeki pireler gibi aniden üşüştüler. Birkaç saniye içinde odadaki insanların hepsinin şakak ve bileklerine elektrotlar takılmıştı. Her elektrot grubu bir sinir sistemi trafosundan geçip bir plazma ekranına giriyordu. Anılar ekranda titreşiyordu.

Foaly görüntüleri inceledi. “Çok önce,” diye belirtti. “Onları on altı ay önceye ayarla. Aslında şunu üç yıl yap. Artemis’in ilk peri kaçırmasını tekrar planlamasını istemiyorum.”

“Bravo, Foaly,” dedi Artemis, acı acı. “Bunu kaçırabileceğini umuyordum.”

Sentor göz kırptı. “Bütün kaçırmadığım bu değil.” Root’un piksellere bölünmüş ağzı perde ekranda gülümsedi.

“Ona söyle, Foaly. 0 insanın yüzünü biran önce görmek için dayanamıyorum. ”

Foaly el bilgisayarındaki bir dosyaya baktı.

“E-postana baktık ve bil bakalım ne bulduk?”

“Söyle.”

“Alınmayı bekleyen bir peri dosyası bulduk. İnternette genel bir araştırma yaptık. Bak, senin e-postana sahip olan biri megabaytlarca hafıza kiralamış. Başka peri dosyaları.”

Artemis hiç pişman görünmüyordu. “Denemem lazımdı. Anlayacağınızdan eminim.”

“Bize söylemek istediğin başka hiçbir şey yoktu mu?” Artemis tam bir masumiyet örneği gibi gözlerini açtı. “Hiçbir şey. Bana göre çok zekisiniz.”

Foaly bir alet kutusundan bir lazer disk alıp masanın üzerindeki ağdaki bir bilgisayarının sürücüsüne yerleştirdi. “Şey, ne olur ne olmaz, bilgisayar sistemine bir data saldırısı atıyorum. Bu virüs Peri Halkıyla ilgisi olmadıkları sürece dosyalarına zarar vermeyecek. Sadece bu kadar da değil, bizi bir şekilde kandırmış olma ihtimaline karşılık bu virüs sistemini altı ay daha gözlemleyecek.”

“Ye sen bana bütün bunları zaten hatırlamayacağım diye söylüyorsun.”

Foaly küçük bir dört adım atıp ellerini çırptı. “Kesinlikle.”

Holly kapıyı itip açtı, arkasından metalik bir kapsül sürüklüyordu.

“Bak yere gömülmüş ne buldum.” Kapağını açıp kapsülün içindekileri Tunus halısının üzerine döktü. Birkaç bilgisayar diski ve Artemis’in günlüğünün kopyaları halının üzerine yayıldı.

Foaly bir diski inceledi. “Bahsetmeyi unuttuğun başka bir şey mi?”

“Aklımdan çıkmış olmalı.”

“Sanırım bu kadar. Bu başka bir şey yok.”

Artemis iskemleye geri dönüp kollarını kavuşturdu. “Ve eğer evet dersem, bana inanacaksınız sanırım.”

“Ah, evet, Artemis. Sana tamamen güveniyoruz. Peri Halkının başına açtığın bu kadar şeyden sonra nasıl olur da güvenmeyiz? Eğer senin için bir sorun yoksa, hipnotize altında sana birkaç soru sormak istiyoruz ve bu kez güneş gözlüğü takıyor olmayacaksın.”

On altı ay önce, Artemis, Holly’nin hipnotize edici bakışından aynalı güneş gözlüğüyle kurtulmuştu. Bu, perileri kurnazlığıyla yendiği ilk seferdi. Sonuncusu da olmayacaktı.

“Peki o zaman, hadi başlayalım.”

“Yüzbaşı Short,” diye bağırdı Root. “Ne yapacağınızı biliyorsunuz.”

Holly miğferini çıkardı, kulaklarının ucuna masaj yapıp kan dolaşımını hızlandırdı.

“Şimdi seni hipnotize edeceğim ve birkaç soru soracağım. İlk defa hipnotize olmadığın için prosedürün acı verici olmadığını biliyorsun. Sana gevşemeni tavsiye ediyorum; eğer karşı koyarsan, bu hafıza kaybına ya da beyinin zarar görmesine neden olabilir.”

Artemis elini kaldırdı. “Bir dakika. Tekrar kendime geldiğimde bütün bu işin bittiğini düşünmekle haklı mıyım?”

Holly gülümsedi. “Evet, Artemis. Bu, son kez, hoşça kal.”

“İyi o zaman, söylemek istediğim birkaç şey var.” Root herşeye rağmen meraklandı. “Bir dakika, Fowl. Sonra iyi geceler.”

“Tamam. İlk olarak, teşekkür ederim. Dostlarım ve ailemin benimle olmasını Peri Halkına borçluyum. Keşke bunu unutmamış olsaydım.”

Holly elini onun omzuna koydu. “Böylesi daha iyi, Artemis. İnan bana.”

“Ve ikinci olarak, hepinizin benimle tanıştığın ilk seferi düşünmenizi istiyorum. O geceyi hatırladınız mı?” Holly’nin tüyleri ürperdi. Güney İrlanda’daki o büyülü yerde ona saldıran soğuk kişiyi hatırladı. Yarbay Root havaya uçan bir tankerden son anda kaçmayı asla unutamayacaktı. Foaly’in Artemis’i ilk görüşü Holly’nin salıverilmesi için yapılan pazarlığın kaydını yaparken olmuştu. O aşağılık bir yaratıktı.

“Eğer Peri Halkıyla olan anılarımı alırsan,” diye devam etti Artemis, “yine o kişi olabilirim. Gerçekten istediğin bu mu?”

Bu, kişinin içini donduran bir düşünceydi. Artemis'in değişiminden sorumlu olan Peri Halkı mıydı? Ve onu eski haline getirmekten de onlar mı sorumlu olacaklardı?” Holly ekrana döndü. “Bu mümkün mü? Artemis çok uzun bir yol kat etti. Bütün bu gelişmeyi yok etme hakkımız var mı?”

“Haklı,” dedi Foaly. “Bunu söyleyeceğimi asla düşünmemiştim ama bu yeni modelden bir şekilde hoşlanıyorum.”

Root ekranda başka bir bilgisayar penceresi açtı. “Psikoloji Cemiyeti bu olasılığı bize rapor etti. Eski haline dönme şansının az olduğunu söylüyorlar. Fowl hâlâ ailesi ve Kâhyalardan güçlü olumlu etkiler alacak.”

“Psikoloji Cemiyeti mi?” diye itiraz etti Holly. “Argon ve arkadaşları mı? Bu şarlatan doktorlara inanmaya ne zaman başladık?”

Root bağırmak için ağzını açtı ama daha iyisini düşündü. Böyle bir şey her gün olmuyordu.

“Holly,” dedi, neredeyse nazikçe. “Burada kültürümüzün geleceği tehlikede. Bundan ortaya çıkan sonuçta Artemis’in geleceği bizim sorunumuz değil.

Holly’nin ağzı acımasızca açıldı. “Eğer bu doğruysa, o zaman biz de Çamur Adamlar kadar kötüyüz.”

Kumandan her zamanki iletişim tarzına geçmeye karar verdi.

“Dinle beni, Yüzbaşı,” diye bağırdı. “Komuta etmek sert kararlar almak demektir. Komuta etmek sesini kesip söyleneni yapmak demek değildir. Şimdi bağlantıyı kaybetmeden önce bu insanları hipnotize et.”

“Emredersiniz, efendim. Nasıl isterseniz, efendim.” Holly, Artemis’in önünde durdu, göz teması yapmaya dikkat ediyordu.

“Hoşça kal, Holly. Seni bir daha görmeyeceğim ama senin beni göreceğinden eminim.”

“Gevşe, Artemis. Derin nefes al.”

Holly tekrar konuştuğunda, sesi bas ve alto arasında bir yerdeydi. Bu hipnotize etme boyutuydu.

“Spiro’yla sıkı bir iş yaptık, değil mi?”

Artemis uyur gibi gülümsedi. “Evet. Son macera. Artık insanlara zarar vermeyecek.”

“Bu planları nereden buldun?”

Artemis’in dudağı aşağı düştü. “Doğal yetenek, sanırım. Fowllarda kalıtsal olarak nesilden nesle geçer.” “Peri anılarından kopmamak için elinden geleni yapacağına iddiaya girerim.”

“Neredeyse her şeyi.”
“Peki ne yaptın?”
Artemis gülümsedi. “Birkaç küçük şeytanlık yaptım.” “Bunlar nasıl şeytanlıklar?” diye zorladı Holly.
“Bu bir sır. Sana söyleyemem.”
Holly sesinin gücünü biraz daha arttırdı.
“Söyle bana, Artemis. Bu bizim sırrımız olacak.” Artemis’in şakağındaki bir damar attı. “Söylemeyecek misin? Perilere söylemeyecek misin?”
Holly suçlu suçlu ekrana göz attı. Root devam diye işaret etti.
“Söylemeyeceğim. Bu sadece aramızda kalacak.” “Kâhya labirente bir kapsül sakladı.”
“Başka?”
“Ben kendime bir e-posta yolladım. Ama Foaly’nin bunu bulmasını bekliyorum. Bu onun dikkatini dağıtmak için.”
“Çok zekice. Onun bulmasını istemediğin başka bir şey var mı?”
Artemis kurnazca gülümsedi. “Bir İnternet servis sağlayıcısının sitesine bir dosya sakladım. Foaly’nin data virüsü onu etkilemeyecek. Site altı ay sonra bana hatırlatıcı bir e-posta yollayacaklar. O bilgiyi aldığımda kalan anılar harekete geçecek ve büyük ihtimalle bütün hafıza tekrar yerine gelecek.”
“Başka bir şey?”
“Hayır. Servis sağlayıcı sitesi son şansımız. Eğer sentor onu bulursa, o zaman peri dünyası sonsuza kadar kaybolacaktır. ”
Root’un görüntüsü ekranda belirdi. “Tamam. Yukarıyla sinyal bağlantısı kesiliyor. Filmin tamamını görene kadar Artemis’in devre dışı kaldığına inanmayacağım.” “Yarbay. Belki diğerlerine de birkaç soru sormalıyım.” “Gereksiz, Yüzbaşı. Fowl’un kendisi bunu söyledi. Servis sağlayıcı sitesi onların son umuduydu. Onları bağla ve programı çalıştır.”
Kumandanın görüntüsü parazit dalgaları arsında kayboldu.
“Emredersiniz, efendim.” Holly teknik ekibe döndü. “Perinin dediğini duydunuz. Hadi başlayalım. Güneş birkaç saat sonra doğacak. Ondan önce yeraltına dönmemizi istiyorum.”
Teknisyenler elektrotların sağlam bağlanıp bağlanmadıklarını kontrol ettiler, sonra üç uyku gözlüğü çıkardılar. “Bunu ben yapacağım,” dedi Holly, maskeleri alarak. Lastiği Juliet’in atkuyruğunun üstünden geçirdi.

“Biliyor musun?” dedi. “Özel korumalık soğuk bir meslek. Sen bu iş için çok duygusalsın.”

Juliet yavaşça başıyla onayladı. “Bu düşünceyi unutmamaya çalışacağım.”'

Holly göz parçalarını nazikçe yerleştirdi.

“Gözümü senden ayırmayacağım.”

Juliet gülümsedi. “Rüyalarımda görüşürüz.”

Holly uyku maskesinin üzerindeki küçük bir düğmeye bastı; göz parçalarındaki hipnoz-ışıkları ve bağlantı yerlerinden verilen uyku ilacı karışımı Juliet’i beş saniye geçmeden bayılttı.

Sırada Kâhya vardı. Teknik ekip, kazınmış kafasına oturabilsin diye maskenin kayışına elastik bir ek yapmıştı.

“Foaly’nin hafıza silme işleminde saçmalamamasına dikkat et,” dedi koruma. “Hafızamda kırk yıllık bir boşlukla kendime gelmek istemem.”

“Merak etme,” dedi Holly, onu temin edercesine. “Foaly genelde ne yaptığını bilir.”

“İyi. Aklında olsun, eğer Peri Halkının yardıma ihtiyacı olursa ben her zaman hazırım.”

Holly düğmeye bastı.

“Bunu hatırlayacağım,” diye fısıldadı.

Artemis sıradaki en son kişiydi. Hipnotize durumunda neredeyse sakin görünüyordu. Bir kere de olsa, kaşlarının üzerinde düşünme çizgileri yoktu ve eğer onu tanımıyorsanız neredeyse normal bir on üç yaşında insan olabilirdi.

Holly, Foaly’e döndü. “Bundan emin misin?”

Sentor omuz silkti. “Başka ne seçeneğimiz var? Emir emirdir.”

Holly maskeyi Artemis’in gözlerinin üzerine yerleştirdi ve düğmeye bastı. Birkaç saniye sonra çocuk iskemlesinin üstüne yığıldı. Hemen, Gnomeca yazılmış bir metin arkasındaki ekrandan hızla geçmeye başladı. Frond döneminde Gnomeca spiraller halinde yazılırdı. Ama onu spiraller halinde okumak çoğu peride migren ağrısı yapardı.

“Silme başlasın,” diye emretti Foaly. “Ama bir kopya saklayın. Birkaç hafta boş vaktim olduğunda bu çocuğu bu kadar kaim kafalı yapan şeyin ne olduğunu bulacağım.”

Holly, Artemis’in hayatının ekranda yeşil sembollerle yazılmasını izledi.

“Bu bana doğruymuş gibi gelmiyor,” diye yorum yaptı. “Bizi bir kere bulduysa, yine bulabilir. Özellikle de bir zamanlar olduğu o canavar haline dönerse.”

Foaly ergonomik bir klavyedeki tuşlara bastı. “Belki. Ama bir dahaki sefere hazırlıklı olacağız.”

Holly iç çekti. “Yazık çünkü artık neredeyse dost olmuştuk.”

Sentor kişnedi. “Doğru. Bir engerekle nasıl dost oluyorsan öyle.”

Holly aniden siperliğini örtüp gözlerini gizledi.

“Tabii ki haklısın. Asla dost olamazdık. Bizi birleştiren koşullardı, başka bir şey değil.”

Foaly onun omzunu okşadı. “İşte bu bizim kız. Kulaklarını aç. Neredeyse gidiyorsun?”

“Tara’ya,” diye karşılık verdi Holly. “Uçacağım. Temiz havaya ihtiyacım var.”

“Bir uçuş için iznin yok,” diye itiraz etti Foaly. “Root rozetini alacak.”

“Ne için?” dedi Holly, kanatlarını açarak. “Hatırlıyor musun, benim burada olmamam gerekiyor.”

Ve giriş salonundan havalanıp ağır ağır uçtu. Ana kapıyı birkaç santimetreyle ıskalayıp hızla karanlık gökyüzüne tırmandı. Bir anda zarif figürü dolunayın üstünde arkasından aydınlandı ve ardından görünen tayftan yok oldu.

Foaly onun gitmesini izledi. Elfler duygusal yaratıklardı. Bazı açılardan Recon’un en kötü adamlarıydı. Bütün kararlar duygusal alınırdı. Ama Root asla Holly’i işten atamazdı çünkü elf polis olmak için doğmuştu. Ve zaten eğer Artemis onları tekrar bulursa Peri Halkını kim koruyacaktı?

Mulch mekiğin tutuklu bölmesinde oturmuş aşırı seviyede kendine acıyordu. Nazik arkasıyla tam dokunmadan sıraya oturmaya çalışmıştı. Bu kolay bir iş değildi.

Gidişatın iyi görünmediği söylenebilirdi. LEP için bütün yaptıklarına rağmen onu en az on yıl için hapse atacaklardı. Sadece birkaç önemsiz altın külçesini çaldığı için. Ve olası bir kaçma fırsatı yokmuş gibi görünüyordu. Çelik ve lazer parmaklıklarla çevrilmişti; Haven’a inene kadar burada böyle kalacaktı. Ondan sonra Polis Plaza’ya hızlı bir gezi, kısa bir duruşma ve sakalı beyazlayana kadar güvenli bir tesise kapatılma. Beş yıldan fazla tünellerden uzak kalırsa zorunlu olarak beyazlama başlayacaktı.

Ama bir umut vardı. Minnacık bir donuk ışık. Mulch teknik ekip malzemelerini mekikten çıkana kadar beklemek için kendini zorladı. Sonra öylesine sağ elini açıp şakaklarını baş ve işaret parmağıyla ovdu. Aslında yapmaya çalıştığı avucundaki, el sıkışırlarken Artemis Fowl'un ona gizlice verdiği minik notu okumaktı.

Seninle işim henüz bitmedi, Mulch Diggums-
diye notu okudu. *Dönüşünde avukatına davanla*
ilgili en son orijinal arama emrinin gününü kontrol
etmesini söyle. Serbest Bırakıldığında birkaç yıl
burnunu kirli işlere sokma. Sonra madalyonu
bana getir. Beraber bizi hiç kimse durduramayacak,
Hayırsever dostun
İkinci Artemis Fowl

Mulch notu buruşturdu. Parmaklarıyla bir silindir yaptı ve kağıdı ağzına soktu. Cüce azı dişleri delili çabucak yok etti.

Mulch burnundan derin bir nefes aldı. Skaylian Kaya Solucanı Şarabının mantarını çıkarma zamanı henüz gelmemişti. Davasının yeniden incelenmesi aylar, büyük ihtimalle yıllar alabilirdi. Ama umut vardı.

Cüce, Artemis'in madalyonunu sıkıca parmakların arasına aldı. Beraber olunca hiç kimse onları durduramayacaktı.

SON DEYİŞ

ARTEMİS F0WL'UN GÜNLÜĞÜ. DİSK 1. KODLANMIŞTIR.

Bir günlük tutmaya karar verdim. Hatta, bu fikrin daha önce aklıma gelmemiş olmasına şaşırdım. Benim gibi bir akılın, gelecek Fowl kuşakları harika fikirlerimden faydalanabilsin diye kayıtlarının tutulması gerekir.

Tabii ki böyle bir dokümana dikkat etmem lazım. Torunlarıma faydalı olurken, ölümüne aleyhimde delil bulmaya çalışan kanun güçlerinin işine daha çok yarayabilir.

Hatta bu günlüğü babamdan gizlemem daha da önemli. Rusya'dan kaçtığından beri kendinde değil. Kafasını asalet ve kahramanlığa takmış. En soyut kavramlar. Bildiğim kadarıyla dünyanın büyük bankalarının hiçbirinde asalet ve kahramanlık geçmiyor. Ailenin serveti benim ellerimde ve her zaman olduğu gibi ustaca yapılmış gizli planlarla onu koruyacağım. Bu gizli planların çoğu illegal olacak. En iyiler her zaman öyledir. Gerçek kâr kanunun ötesindeki karanlık bölgelerde yatar.

Bununla beraber, anne ve babamın değerlerine saygı duyduğum için kurban seçiminde kendi ölçümü değiştirmeye karar verdim. Birkaç dünya çapında şirketin iflas etmesi yeryüzünün ekolojisi için daha iyiymiş gibi görünüyor. Bu yüzden onlara bu konuda yardımcı olmaya karar verdim. Bunlar kurbansız suçlar değillerdi ama yaralananların ardından pek fazla gözyaşı dökülmeyecek. Bu zayıfladığım manasına gelmiyor, modern Robin Hood. Ondan çok daha ötede. Suçlarımdan büyük karlar elde etmeye niyetliyim.

Tek değişen babam değil. Kâhya neredeyse bir gecede yaşlandı. Görünüşü her zamanki gibi aynı ama bunu saklamak için ne yaparsa yapsın oldukça yavaşladı. O her zaman için sadık bir hizmetkardı ve haber alma konularındaki uzmanlığı çok değerli olacak. Gerçek koruma gerektiğinde belki Juliet bana eşlik edebilir ama artık özel koruma dalında bir hayatın ona uygun olmadığını iddia ediyor.

Gelecek hafta bir pankreas takımında denenmek için Birleşik Devletlere gidiyor. Göründüğü kadarıyla minder ismi olarak "Yeşim Prenses"i seçmiş. Denemede başarısız olmasından başka bir şey ummuyorum. Ama öyle olacağından da şüpheliyim. Ne de olsa o bir Kâhya.

Tabii ki bir korumanın yardımı olmadan da üzerinde çalışabileceğim, halen süren tehlikeli girişimlerim var. Son yıllarda çeşitli banka hesaplarından kendiminkine para transfer eden bir yazılım geliştirdim. Bu yazılımın, bilgisayar suç dünyasından önde kalabilmek için geliştirilmesi gerekiyor. 2.0 versiyonu altı ay içinde devreye girecek. Sonra benim sanat sahtekarlığı yeteneğim var. Geçmişte en çok Empresyonizmden hoşlanırdım ama her nedense daha fantastik konulara doğru çekildim, mesela Pascal Herve'nin Büyülü Dünya serisindeki peri yaratıkları gibi. Ama bu projenin geçici olarak askıya alınması gerekiyor çünkü bugün bir komplonun kurbanı olduğumu keşfettim.

Bugün tuhaf bir şekilde başladı. Uyandığımda anlık bir zayıflık hissettim. Gözlerimi açmadan tam önceki an kendimden memnundum, servet toplama arzum unutulmuştu. Bu daha önce hiç olmamıştı. Belki de havam büyülü bir rüyadan kalmaydı ya da belki babamın yeni oluşan olumlu tavrı bulaşıcıydı. Neden her ne ise, gelecekte bunun gibi hatalar olmaması için dikkat etmeliyim. Babamın şu andaki bakış açısıyla, kararlılığımı kaybetme zamanı değil. Her zamanki gibi arzulu kalmalıyım. Fowllar için ileri gitmenin tek yolu suçtur, aurum potestas est.

Birkaç dakika sonra, daha büyük bir giz kendini gösterdi. Lavaboda yüzümü yıkarken, küçük bir nesne gözlerimden birinden düştü. Laboratuvarda yaptığım inceleme sonunda onun yarı-paslanmış boyalı bir kontak lense olduğu ortaya çıktı. Sadece bu kadar da değil, boyalı lensin arkasında aynalı bir tabaka eklenmiş. Hiç şüphesiz büyük bir ustanın elinden çıkmış bir eser. Ama amacı ne? Bu tuhaf bir şey ama bu lensten ya da gözüme nasıl takıldığından haberim olmamasına rağmen cevabın beynimde bir yerlerde olduğunu hissediyorum. Gölgeler arasındaki bir yerde.

Juliet ve Kâhya da gözlerinde aynalı lensler bulduğunda şaşkınlığımı hayal edin. Bu lensler o kadar zekice ki benim kendi

icadım da olabilirler, bu yüzden bu bilinmeyen düşmanın küçük görülmemesi gerekiyor.

Hata yapmamak için suçlunun peşine düşüp yakalayacağım. Araştırılmadık hiçbir ipucu kalmayacak. Kâhya'nın Limerick'de bir bağlantısı var; lens ve büyüteç türleri alanında bir uzman. Bizim davet

siz misafirimizin eserini o tanıyabilir. Ben bunu yazarken Kâhya oraya doğru gidiyor bile.

Ve böylece İkinci Artemis Fowl'un yaşamında yeni bir bölüm başlıyor . Babam yeni edindiği vicdanıyla geri dönüyor. Kısa bir süre sonra yatılı okula geri döneceğim. Oradaki bilgisayar merkezi beş para etmez, laboratuvar ise daha da kötü. Korumam fiziki görevler için çok yaşlı ve ortada bana acayip objeler yerleş tiren bilmediğim bir düşman var.

Bunların insanı boğucu zorluklar olduğunu düşünebilirsiniz. Sıradan bir insan kepenekleri kapar ve dünyadan saklanır. Ama ben sıradan bir insan değilim. Ben Artemis Fowl'um. Fowl suç hanedanlığının son ferdiyim ve yolumdan saptırılmayacağım. Bu lensleri yerleş tiren her kimse onu bulacağım ve küstahlıklarının karşılığını ödeyecekler. Ve bu baş belasından kurtulduğumda, planlarım engellenmeden devam edecek. Daha önce hiç görülmemiş bir suç dalgası yaratacağım. Dünya Artemis Fowl ismini hatırlayacak.